

DARKOVER

**Marion Zimmer
Bradley**

**Dědici
Hammerfellu**

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Iva Harrisová

Copyright © 1989 by Marion Zimmer Bradley
Copyright českého vydání © Euromedia Group, k. s.
Translation © Iva Harrisová, 1998

ISBN 80-7176-640-2

1. KAPITOLA

V horách Hellers řádila bouře. Oblaka roztínaly blesky, ozvěna hromů se převalovala v údolích. Mezi cáry mraků prosvítala hrozivě rudá obloha ozářená posledními paprsky karmínového slunce a nad zubatým okrajem nejvyššího štítu vykukoval bledý srpek tyrkysového měsíce. Blízko zenitu visel druhý měsíc, sinavě fialový, téměř schovaný za ženoucími se mraky. Na vrcholcích ještě ležel sníh a rohatý koník prchající po úzké horské stezce klouzal na zledovatělých jazycích. Oba měsíce se skryly za neprodyšnou hradbu mraků, ale osamělý jezdec cestující v jejich světle nezvolnil.

Do sedla na chervinově hřbetě se tiskl starý muž, cestovní plášť se mu na prsou barvil líně vytékající krví, která se mísila s deštěm. Ze rtů se mu řinul úpěnlivý nárek, stejně mimovolně jako krev proudící z rány, na kterou již dávno zapomněl. A stejně zde nebyl nikdo, kdo by ho mohl zaslechnout.

Tak mladý, a poslední, poslední ze synů mého lorda, milovaný, jako by byl můj vlastní. A tak mladý, a tak mladý... tak mladý, aby umíral... už jenom kousek. Kdybych se jen dostal domů, než ti prokletí Stornové zjistí, že se mi podařilo uprchnout...

Chervin klopýtl o kámen a málem upadl. Vyrovnal krok, starý muž však vylétl ze sedla a zůstal nehybně ležet, příliš slabý, aby se zvedl. Jeho tichý nárek však neustával.

Tak mladý, tak mladý... a jak to mám říct jeho otci? Můj lord, můj mladý lord... můj Alaric!

S bolestí pozvedl oči k hrubě otesané a bitvami zjizvené hlásce hradu na skalách nad sebou. Mohla být stejně dobře na zeleném měsíci, protože teď se k ní už nedostane. Oči se mu neochotně zavřely. Zvíře zbavené břemene, avšak sedlem stále připoutané k vůli svého jezdce, něžně strčilo nozdrami do starého muže ležícího na zledovatělé mokré stezce. Potom ucítilo své druhy sestupující po strmém svahu, do kterého se starý muž s takovou námahou plahočil, zvedlo hlavu a tiše zaržálo, aby upoutalo pozornost, která, jak vědělo, znamená žrádlo, odpočinek a úlevu od váhy sedla.

Rascard, kníže z Hammerfellu, ten zvuk zaslechl a zvedl ruku, aby zastavil malé procesí, které se za ním vinulo.

„Harku, co to je?“ zeptal se zbrojnoše, který mu jel v patách. V nejasném světle blesků viděl jen koníka bez jezdce a zhroucenou siluetu na stezce.

„Milosrdní bohové! To je Markos!“ vykřikl, vymrštil se ze sedla, rozběhl se po strmém kluzkém chodníku a padl na kolena vedle zraněného muže. „Regisi! Laxxasi! Přineste víno, pokrývky!“ poručil, sklonil se nad starým mužem a opatrně mu rozhrnul plášť. „Ještě žije,“ dodal potichu, jakoby nemohl uvěřit, že je to pravda.

„Markosi, příteli, řekni něco! Ach bohové, jak jsi k takovému zranění přišel? Ti mizerové ze Stornu?“

Muž na pěšině otevřel tmavé oči, zakalené spíš než bolestí překvapením, že se nad ním někdo sklání a přikládá mu ke rtům láhev s vínem. Polkl, bolestivě se rozkašlal a ještě jednou se napil. Kníže ale viděl, že se mu na rtech objevila rudá pěna.

„Ne, Markosi, nic neříkej.“ Vzal umírajícího muže do náručí, poutalo je však čtyřicetileté přátelství a Markos zaslechl otázku, kterou kníže z Hammerfellu nechal nevyslovenou.

Co můj syn? Co můj Alaric? Bohové všemohoucí, svěřil jsem ti ho jako sobě samému... nikdy v životě jsi tuto důvěru nezklamal...

A jejich pouto mu vrátilo mráкотnou odpověď:

A nikdy nezklamu. Nemyslím, že je mrtvý, muži ze Stornu nás ale zákeřně přepadli... pro každého jeden šíp... necht' jsou všichni prokleti...

Kníže Rascard vykřikl bolestí.

„Zandruovy démony na ně! Ach, můj syn, můj syn!“ Pevně svíral zhrouceného muže a cítil jeho žal stejně pronikavě jako ránu po šípu, která páčila, jako by byla v jeho vlastním těle.

Ne, můj starý příteli, dražší než pokrevní bratr, nic ti nevyčítám... vím velice dobře, žeš ho bránil svým vlastním životem...

Sluhové se rozelkali hrůzou nad žalem svého pána, ten je však příkrým rozkazem umlčel:

„Chopte se ho — opatrně! Jeho rána nemusí být smrtelná. Bude se zodpovídat, jestli zemře! Přikryjte ho pokrývkou — ano, tak. A

ještě trochu *firi*... dávejte pozor, neuduste ho! Markosi, kde leží můj syn? Víím, že bys ho neopustil...“

„Lord Storn — jeho nejstarší syn, Fionn — ho odnesl...“ Chrapotivý šepot odumřel, kníže Rascard však slyšel slova, příliš slabá, než aby mohla zaznít nahlas: *Byl jsem přesvědčen, že přes mou mrtvolu... potom jsem ale nabyl vědomí a pospíchal zvěstovat ti tu zlou zprávu, i když by to mělo být mým posledním dechem...*

„Ty ale *nezemřeš*, příteli,“ řekl kníže tiše, když obrovitý podkorník Lexxas zraněného muže zvedl. „Položte ho na mého koně — opatrně, jestli ještě nějakou dobu chcete dýchat vzduch tohoto světa. Teď zpátky na Hammerfell... co nejrychleji, už se stmívá a do tmy musíme být za branami.“

Jak se pomalu šplhali zpátky, kníže krácel vedle svého koně, podpíral bezvládné tělo svého nejstaršího dvořana a v jeho mysli viděl svého syna Alarica přehozeného přes Fionnovo sedlo. Z prsou mu trčel šíp Stornů, poslední oběť krevní msty, která řádila mezi Storny a Hammerfelly již pět generací, msty tak prastaré, že si nikdo nepamatoval její původní příčinu. Ale Markos, i když hrozivě zraněný, stále žil. Není možné, že žije i Alaric, byť jako zajatec?

Přísahám, že jestli umře, nenechám z hradu Heights kámen na kameni a vyhladím všechny Storny po celé říši Sta království, sliboval, když po prastarém padacím mostě projeli bránou, která se za nimi jen nedávno zavřela. Hlasitě svolával sloužící, zatímco Markose odnesli do Velkého sálu a opatrně ho uložili na hrubou lavici. Kníže Rascard se kolem sebe divoce rozhlížel a potom poručil: „Pošlete pro *damiselu* Erminii.“

Domácí *leroniska* však už vbíhala do sálu, vydešeně vykřikla, poklekla na studenou kamennou podlahu a sklonila se nad zraněným mužem. Kníže Rascard spěšně vysvětlil, co bylo třeba, ale i mladá čarodějka prožila v krevní mstě téměř celý život. Tato štíhlá dívka byla sestřenicí dávno mrtvé manželky knížete a sloužila mu na Hammerfellu od svého dětství.

Naklonila se nad Markosem, ze záhybů svých šatů vytáhla modrý hvězdný kámen a plně se na něj soustředila. Rukama mu přejela po těle, aniž by se ho dotkla, a zastavila se asi palec od rány,

v rozostřených očích nepřítomný pohled. Rascard ji v naprostém tichu bez hnutí pozoroval.

Nakonec se narovnala, oči plné slz.

„Krvácení se zastavilo. Dýchá klidně,“ oznámila. „V tuto chvíli pro něj nic víc udělat nemůžu.“

„Přežije, Erminie?“ zeptal se kníže.

„To nemohu říct. Ale navzdory veškeré pravděpodobnosti zatím vydržel. Teď je to jen v rukách bohů. Jestliže budou i nadále milosrdní, bude žít.“

„Kéž by se slitovali. Vyrůstali jsme spolu a ztratil jsem již tolik...“ povzdechl si Rascard a potom vybuchl dlouho potlačovaným hněvem: „*Přísahám přede všemi bohy! Jestli zemře, má pomsta bude strašná...*“

„*Pssst!*“ napomenula ho dívka přísně. „Jestli musíš, strýče, křičet, jdi někam, kde zraněného nebudeš rušit.“

Kníže Rascard se začervenal a uklidnil. Popošel ke krbu, zabořil se do hlubokého křesla a obdivoval sebeovládání a klidnou zručnost mladičké dívky.

Erminii nebylo víc než sedmnáct, zdála se útlá a jemná se svými zářivě měděnými vlasy telepatů a hluboko posazenýma šedýma očima. Kromě nich nebyl jediný její rys pravidelný, přesto byla téměř krásná. Přistoupila ke knížeti a podívala se mu zpřímá do očí.

„Jestli má žít, potřebuje klid... a i ty, pane, ho musíš nechat v klidu.“

„Já vím, drahoušku. Měla jsi pravdu, když jsi mě napomenula.“

Rascard, třicátý třetí kníže z Hammerfellu, překročil čtyřicítku a byl v plné síle středního věku. Jeho kdysi černé vlasy byly ocelově šedé, oči modré jako měděné piliny v plamenech. Kypěl zdravím a jeho větrem ošlehaný obličej a provazce ocelových svalů prozrazovaly rysy trpasličího národa kovářů, ze kterého odvozoval svůj původ. Vypadal jako kdysi velice činorodý muž, který věkem a nečinností poněkud ochabl, a jak se na mladou dívku díval, byl jeho strohý výraz měkčí než obvykle. Nebyla nepodobná manželce, kterou ztratil před pěti lety, když Alaricovi, jejich synovi, bylo teprve něco přes deset. Vyrůstali spolu jako bratr a sestra a knížeti téměř zvlhly oči,

když si vzpomněl na dvě ryšavé hlavy — krátké kudrny a dlouhé copy — skloněné nad učebnicí.

„Víš, co se stalo, dítě?“

Mladá žena sklopila oči. Nikdo, kdo byl obdařen jen stopou telepatického vědomí, nemluvě o *Ieronisce* důkladně vycvičené v používání psychických schopností své kasty, nemohl neznat bolestivé okolnosti, za jakých se kníže dozvěděl o osudu svého syna a starého služebníka. Nedala to však najevo.

„Myslím, že bych cítila, kdyby byl Alaric skutečně mrtvý,“ pronesla a tvrdý obličej knížete se nepatrně rozjasnil.

„Kéž bys měla pravdu, *chiya*. Přijdeš za mnou do zimní zahrady, až tě Markos nebude potřebovat?“

Zbytečně ještě dodal: „A vezmi s sebou hvězdný kámen.“

„Přijdu,“ souhlasila a rozuměla, co má na mysli. Vrátila se ke zraněnému, opět se nad ním sklonila a na knížete Rascarda, který se zvedl k odchodu, se už nepodívala.

Zimní zahrada, tradiční součást každé horské domácnosti, se nacházela vysoko ve hradu za dvojitými okny, vytápěná několika krby a dokonce i v tomto nevlídném ročním období byla zaplavena zelení a květy.

Kníže Rascard se usadil do prastarého otlučeného křesla, ze kterého měl výhled na celé údolí pod sebou. Upřeně pozoroval cestu vinoucí se nahoru k hradu a vzpomínal na nejednu klukovskou bitvu, kterou na ní za časů svého otce svedl. Byl zabrán tak hluboko do vzpomínek, že přeslechl tiché kroky a Erminie si všiml teprve, když obešla křeslo a sedla si na malou stoličku u jeho nohou.

„Markos?“ zeptal se.

„Nechci ti dávat zbytečné naděje, strýče. Jeho zranění je velice vážné. Šíp mu protrhl plíci a rána se ještě zhoršila, když si ho vyrval. Stále ale dýchá a k dalšímu krvácení nedošlo. Teď spí a se spoustou odpočinku a štěstí bude žít. Nechala jsem u něho Amalii. Zavolá mě, kdyby se probudil, a zatím jsem ti k službám, pane.“ Její hlas byl tichý a zastřený, zaznívala v něm však síla. V tvrdých horských podmínkách vyspěla rychleji, než bylo na její věk obvyklé. „Řekni mi, strýče, proč byl Markos venku a proč jel Alaric s ním?“

„Možná o tom nevíš, ale Stornovi muži spálili minulý měsíc tu-
cet stohů ve vesnici. Před setbou vypukne hlad, a tak se naši muži
rozhodli uspořádat trestnou výpravu a uloupit Stornům potravu a
osivo pro vypálené domy. Alaric s nimi jezdit nemusel, vést muže
byl úkol Markose. Jeden ze spálených stohů však patřil Alaricově
nevlastní matce, a tak trval na tom, že výpravu musí vést on. Nemohl
jsem mu to odmítnout, byla to otázka cti.“ Rascard se odmlčel, aby
se roztřeseně nadechl. „Alaric už není žádné dítě a nemohu mu bránit
v tom, co cítí, že musí udělat. Prosil jsem ho, aby s sebou vzal jedno-
ho nebo víc *laranzů*, ale nechtěl. Říkal, že se Storny si poradí jen
s ozbrojenými muži. Když se do soumraku nevrátili, začal jsem mít
obavy — a našel jsem Markose, kterému se podařilo uniknout, aby
mě zpravil, co se stalo. Napadli je ze zálohy.“

Erminie si zakryla obličej rukama.

Starý kníže řekl: „Ty víš, co od tebe potřebuji. Jak se daří tvému
bratranci, dítě? Můžeš se na něj podívat?“

Tiše zamumlala: „Pokusím se o to,“ a z pouzdra zavěšeného na
krku vyndala bledě modrý kámen. Kníže zachytil několik paprsků,
které z něj vycházely, a odvrátil pohled. I když měl telepatické nadá-
ní své kasty, nikdy se neučil používat hvězdný kámen na vyšších
úrovních síly a jako u všech neškolených telepatů u něj vyvolávalo
jeho proměnlivé světlo neurčitou nevolnost.

Erminie se sklonila nad kamenem, oči vážné a vzdálené, a kníže
se podíval na hebkou pěšinku v jejích vlasech. Byla tak mladá, tak
svěží, nepoznamenána hlubokým a dlouhotrvajícím utrpením. Ras-
card se cítil starý, unavený a strhaný břemenem mnohaleté krevní
msty a jen pouhá myšlenka na klan Stornů, kteří ho připravili o dě-
dečka, otce a dva starší bratry a měli teď jeho jediného živého syna,
se zdála být nesnesitelnou.

*Bohové, nedopusťte, aby byl Alaric mrtvý a navždy ztracený. Ne,
prosím, ne...* Ochraptěle pravil: „Prosím tě, aby ses podívala a vyje-
vila mi pravdu, dítě...“ a hlas se mu chvěl.

Po neobvykle dlouhé době Erminie nepřítomným, vzdáleným
hlasem zašeptala: „Alaricu... bratranče...“ a kníže Rascard téměř
okamžitě vstoupil do spojení a uviděl to, co viděla ona. Obličej svého
syna, mladší podobu sebe samého, jen vlasy byly zářivě měděné a

kudrnaté. Chlapecké rysy měl stažené bolestí a košili na prsou zbrocenou rudou krví. I Erminie byla v obličeji velice bledá.

„Žije. Jeho zranění je však vážnější než Markosovo,“ vydechla. „Markos bude žít, jestli zůstane v klidu. Ale Alaric... pořád krvácí do plic. Dýchá velice slabě... dosud nenabyl vědomí.“

„Můžeš se ho dotknout? Dokážeš jeho zranění na takovou vzdálenost vyhojit?“ chtěl vědět kníže a před očima měl to, co udělala pro Markose. S povzdechem ale zavrtěla hlavou a z očí se jí vyřinuly slzy.

„Bohužel ne, strýče. Nesmírně ráda bych se o to pokusila, ale ani Strážce Tramontany nedokáže léčit na takovou dálku.“

„Můžeš se s ním alespoň spojit a říct mu, že víme, kde je, a přijdeme ho zachránit, i kdyby nás to mělo stát život?“

„Mám strach ho vyrušit, strýče. Kdyby se probudil a neopatrně pohnul, mohl by si plíci roztrhnout tak, že se už nikdy nezhojí.“

„Když se ale probudí sám a v rukách našich nepřátel, nevrhne ho to také do náruče zoufalství a smrti?“

„Máš pravdu, pokusím se s ním opatrně spojit,“ souhlasila Erminie a kníže si položil obličej do dlaní a snažil se vidět její myslí to, co viděla ona. Obličej svého syna, bledý a stažený bolestí. I když byl v léčitelském umění neškolený, zdálo se mu, že v jeho mladých rysech vidí stín smrti. Na okraji svého vnímání cítil Erminiinu tvář, napjatou a pátrající, a nikoliv ušima slyšel vzkaz, který se snažila vpravit do hlubokého podvědomí Alaricovy mysli.

Neměj strach, jsme s tebou. Odpočívej a snaž se uzdravit... znovu a znovu říkal laskavý dotek tepla předávající uklidnění a lásku.

Rascard si toto důvěrné rozpoložení Erminiiny mysli uvědomil. *Nevěděl jsem, jak moc ho miluje. Myslel jsem si, že jsou prostě jako bratr a sestra, nic jiného než dvě děti. A teď vím, že je jejich cit silnější.*

Všiml si, jak se dívka červená, a věděl, že zachytila jeho myšlenky.

Milovala jsem ho, už když jsme si spolu hráli, strýče. Nevím, jestli jsem pro něj znamenala víc, než laskavou nevlastní sestru, miluji ho však láskou, která je větší než sesterská. Nezlobíš... nezlobíš se na mne?

Kdyby se to dozvěděl nějakým jiným způsobem, opravdu by se rozhněval. Už dlouhá léta se zabýval myšlenkou na velkou svatbu, možná dokonce s nějakou princeznou ze země Hasturů na jihu v nížinách, teď ale neznal jiný cit než strach o syna.

„Až zase bude v bezpečí s námi, mé dítě, a jestli je to to, co si oba přejete, nebudu vám bránit,“ prohlásil tvrdý kníže tak jemně, že Erminie sotva poznávala ostrý hlas, který tak dobře znala. Chvíli tam tiše seděli a potom Riscard ke své velké radosti pocítil důvěrně známý dotek, slabý a rozechvělý, avšak nemohlo být mýlky. Byl to mentální dotek jeho syna Alarica.

Otče... Erminie... jste to opravdu vy? Kde jsem? Co se stalo? Co je s nebohým Markosem...? Kde to jsem?

Erminie se mu co nejšetrněji pokusila vylíčit, co se stalo, že je zraněný a na hradě Heights v rukách Stornů.

Markos neumře, odpočívej a uzdrav se, můj synu. Vykoupíme tě, nebo zachráníme, i kdyby nás to mělo stát životy. Neměj obavy. Klid... klid... klid...

Uklidňující tón spojení najednou rozerval nečekaný výbuch hněvu a modrý blesk hvězdného kamene. Bylo to jako úder přímo do srdce a zasáhl ho s fyzickou bolestí.

Ty na mém hradě, Riscard, proradný zloději... Čeho se to odvažuješ? Jako před očima viděl Riscard z Hammerfellu zjizvenou tvář a nelítostný pohled svého dávného nepřítele Ardrina ze Stornu, vychrtlého a ukrutného, planoucího hněvem.

Jak se můžeš ptát? Vrať mi mého syna, darebáku. Řekni, co za něj chceš, a zaplatím ti do posledního sekalu. Jestli mu ale zkřivíš jediný vlas na hlavě, budeš platit ty a stonásobně!

Tak vyhrožuješ každý měsíc už čtyřicet let, Riscard, ale teď nemáš kromě svého mrzkého těla nic, o co bych stál. Nech si svůj majetek a já tě s radostí pověším na nejvyšší věži hradu Heights hned vedle tvého syna.

Riscardovým prvním popudem bylo udeřit plnou silou svého *laranu*. V rukou jeho úhlavního nepřítele byl ale Alaric. Ovládl se a snažil se uklidnit. *Nedovolíš mi vykoupit mého syna? Řekni cenu a přísahám, že bude bez smlouvání tvoje.*

Cítil, jak se Ardrin ze Stornu škodolibě raduje. Očividně nečekal na nic jiného, než na takovou příležitost.

Vyměním ho za tebe, zněla Ardrinova telepatická odpověď. Přijď sem a vzdej se mi do zítřejšího slunce západu a Alaric — jestli ještě bude naživu, nebo jeho tělo — bude předán tvým lidem.

Rascard věděl, že to měl očekávat. Alaric byl ale mladý, on sám měl za sebou dlouhý život. Alaric se mohl oženit, obnovit klan a knížectví. Dlouho se s odpovědí nerozmýšlel.

Souhlasím. Ale jen pokud bude naživu. Jestli umře v tvých rukách, spálím ti Heights nad hlavou lepicím ohněm.

Otče, ne! Ne za tuto cenu! Byl to Alaric, kdo vykřikl, nebudu žít tak dlouho — a stejně tak nechci, abys za mne umíral ty. Rascard cítil jeho slabou obranu, proud krve jakoby ve vlastních žilách, a potom se spojení přerušilo a Alaric byl pryč — mrtvý nebo v bezvědomí — nevěděl.

Jediným zvukem v zimní zahradě bylo tiché Erminiino štkání a další výbuch hněvu lorda ze Stornu.

Ošidil jsi mě o pomstu, Rascarde, starý nepříteli! Nebyl jsem to já, kdo ho poslal na onen svět. Jestli chceš vyměnit svůj život za jeho tělo, bude mi takový obchod nesmírnou ctí...

Čest? Jak se odvažuješ toto slovo vyslovit, Storne?

Protože nejsem Hammerfell! A teď zmiz! A už se nikdy na Storn neodvažuj — ani ve svých myšlenkách! Zmiz! Vypadni z mého hradu!

Erminie se vrhla na podlahu a plakala jako dítě, kterým stále ještě byla. Rascard z Hammerfellu svěsil hlavu. Ochromený, prázdný, ořesený. Byla to cena, kterou zaplatil za konec krevní msty?

2. KAPITOLA

Čtyřicet dní smutku se dovleklo ke konci. Čtyřicátý čtvrtý den se na skalnaté stezce objevila karavana cizinců a stoupala ke hradu Hammerfell. Ukázalo se, že návštěva je vítaná, byl to příbuzný zesnulé manželky knížete se svou družinou. Kníže Rascard jej přijal ve Velkém sále a poručil, aby přinesli víno a občerstvení, v přítomnosti vzdělaného, vybraně oblečeného muže z města se cítil nesvůj víc, než byl ochoten si připustit.

„Omlouvám se, že tě nemohu řádně pohostit,“ poznamenal, když hostu pokynul, aby se posadil do křesla pod zdobným gobelímem s erbem Hammerfellu, „do včerejška jsme však drželi smutek a ještě jsme se nevrátili do zaběhnutých kolejí.“

„Nepřijel jsem na zákusky a víno, příteli,“ odvětil Renato Leynier, bratranec ze zemí Hasturů na jihu v nížinách. „Váš zármutek je zármutkem i naší rodiny, Alaric byl naším příbuzným. Má návštěva má svůj důvod — přijel jsem si pro dceru svého příbuzného — *leronisku* Erminii.“

Renato se díval na knížete. Jestli očekával, že se setká se starým zlomeným mužem, zdrceným smrtí svého syna natolik, že Hammerfell bude snadnou kořistí nepřátel, mýlil se. Tento muž vypadal ve svém hněvu a pýše ještě silnější, plný života a vlády nad vojskem Hammerfellu, v jehož čele pochodoval již mnoho let. Moc vyzařovala z každého jeho pohybu a slova. Rascard z Hammerfellu nebyl mladý, ale také dalek toho, aby byl zlomený.

„Proč si ale pro Erminii přijíždíš právě teď?“ zeptal se Rascard a ta otázka v něm vyvolala vlnu palčivé bolesti. „Nic jí v mé domácnosti nechybí. Je to její domov. Je poslední živoucí vzpomínkou na mého syna. Byl bych rád, aby zde vyrůstala jako má dcera.“

„To není možné,“ odmítl Renato. „Už není žádné dítě, ale téměř dvacetiletá žena na vdávání a ty ještě nejsi tak starý.“ (Opravdu si až do této chvíle myslel, že Rascard je natolik starý, že mladá žena

v jeho přítomnosti žádného ochránce nepotřebuje.) „Nehodí se, abyste žili pod jednou střechou.“

„V mysli čestného muže není na takové ničemné myšlenky místo, pokud na ně počestná žena sama nepřijde,“ odtušil Rascard rozhořčeně a zrudl v obličejí hněvem. Taková možnost ho skutečně nikdy nenapadla. „Téměř od peřinky byla družkou mého syna a za všechna ta léta, co tady žije, neměla nikdy nouzi o společnice, gardedámy a guvernanky. Každý ti řekne, že za celou tu dobu jsme spolu ani dvakrát nebyli sami v místnosti, vyjma toho večera, kdy mi sdělila zprávu o tragické smrti syna, a tenkrát jsme mysleli na jiné věci.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Renato smířlivě, „ale i přesto je Erminie ve věku, kdy by se měla vdát, a když dlí pod tvou střechou, byť ve veškeré počestnosti, nemůže být řádně provdána za muže svého postavení. Nebo ji snad chceš ponížít sňatkem s nějakým neurozeným zbrojnošem nebo služebníkem?“

„To rozhodně ne,“ odvětil starý kníže, „měl jsem v úmyslu provdat ji za svého vlastního syna, kdyby býval zůstal naživu.“

Rozhostilo se trapné a pro Rascarda smutné ticho. Ale Renato neustoupil.

„Kéž by se tomu tak stalo! Avšak při veškeré úctě k tvému synovi se Erminie nemůže provdat za mrtvého, ať je to už jakkoliv tragické,“ řekl Renato, „a musí se tedy vrátit ke své rodině.“

Rascard cítil, jak se mu do očí derou slzy, které mu hrdost nedovolovala ukázat. Zahleděl se na tmavý erb nad krbem a jeho hořkost vytryskla na povrch. „Ted’ jsem skutečně sám, Stornové dosáhli svého vítězství. V celé říši Sta království není kromě mne jediného muže nebo ženy krve Hammerfellu.“

„Ještě nejsi tak starý,“ odpověděl Renato na strašlivou osamělost v jeho hlase. „Můžeš se znovu oženit a zplodit tučet dědiců.“

A Rascard věděl, že Renato má pravdu. Přesto mu srdce pokleslo. Přivést do svého hradu naprostou cizinku a čekat, čekat na děti, čekat, až vyrostou do dospělosti, a riskovat, že opět uvidí, jak je krevní msta podetíná v rozkvětu života... ne, možná opravdu není tak starý, na *tohle* ale starý je.

Co jiného mu ale zbývá? Nechat Storny slavit svůj triumf, vědět, že když vraždu syna završí vraždou jeho samého, nebude už nikoho,

kdo by je pomstil... vědět, že Hammerfell jim padne do rukou a nikde ve Stu královstvích nezbuďte ani stopa po Moraysovi z Hammerfelli.

„Ožením se tedy,“ prohlásil v okamžiku bezostyšného zoufalství. „Jakou cenu žádáš za Erminii?“

Renatem to do hloubi duše otřásl.

„To jsem navrhnout nechtěl, můj lorde. Není tvého postavení, v tvé domácnosti žila jako prostá *leroniska*. Něco takového se nehodí.“

„Jestliže jsem ji chtěl provdat za svého syna, jak můžeš tvrdit, že se nehodí pro mne? Kdybych ji nepovažoval za sobě rovnou, nikdy bych na takový sňatek nepomýšlel,“ trval na svém Rascard.

„Můj lorde...“

„Je ve věku, kdy může rodit děti, a nemám žádný důvod, abych pochyboval o její počestnosti. Kdysi jsem si vzal urozenou nevěstu a doufal v mocné spojení, které mi přinese. Kam se poděli, teď, když moji synové leží mrtví? Nyní si nepřejí nic jiného než zdravou mladou ženu a na Erminii jsem zvyklý jako na družku svého syna. Bude dobrá manželka, lepší než většina ostatních. A nebudu si muset zvykat na neznámou osobu. Řekni její cenu. Dám jejím rodičům cokoliv, co odpovídá zvyku a zdravému rozumu.“

Lord Renato na něj vyděšeně zíral. Věděl, že pokud si nechce získat děsivého nepřítele, nemůže nabízený sňatek jen tak jednoduše odmítnout. Hammerfell byla malá, ale mocná říše. Knížata z Hammerfelli v této části světa panovala již dlouhá staletí.

Mohl jen oddálit rozhodnutí a doufat, že si starý lord ten vrtoch rozmyslí, když mu předestře všechny praktické obtíže a průtahy.

„Dobrá,“ vypravil ze sebe nakonec pomalu, „jestli je to tvoje přání, můj lorde, pošlu zprávu jejím poručíkům a požádám je o souhlas. Může se stát, že narazíme na překážky. Možná ji už jako dítě zasnoubili, nebo něco podobného.“

„Její poručíky? Proč ne rodiče?“

„Žádné nemá, pane, a to byl také důvod, proč k vám Erminii poslali, když tvoje zesnulá manželka, moje sestřenice Ellendara, hledala pro malého Alarica společníka své vlastní krve. Erminie tenkrát potřebovala domov. Jak si určitě vzpomínáš, můj lorde, Ellendara byla

školená *leroniska* z Arilinnu a protože neměla žádnou dceru, chtěla v tomto umění cvičit Erminii.“

„Když na ni nečekají milující rodiče, nevidím potom žádné překážky,“ poznamenal kníže. „Váže se k jejímu původu nějaké tajemství nebo skandál?“

„To rozhodně ne. Její matkou byla má vlastní sestra Lorna a jejím otcem můj zbrojnoš a šlechtic z rodu Hasturů Darran Tyall. Je pravda, že se nenarodila v *catenas*, ale už ve dvanácti letech byli Lorna a Darran zasnoubeni, a když Darrana zabili v pohraničním boji, byla moje sestra šílená zármutkem. Příliš brzy jsme se dozvěděli, že pod srdcem nosí Tyallovo dítě. Erminie se narodila do náručí mé vlastní ženy a měli jsme ji velice rádi. Proto ji Ellendara tak ochotně přijala do své domácnosti.

„Takže je to tvoje neteř,“ řekl Rascard. „Je její matka naživu?“

„Ne, Lorna nepřežila svého zaslíbeného manžela ani o rok.“

„Jsi tedy její nejbližší příbuzný a poručník a tvoje řeči o souhlasu ‚ostatních‘ nejsou ničím jiným než pokusem mou nabídku pozdržet,“ vyštěkl Rascard a hněvivě se vztyčil z křesla. „Co máš proti tomu, abych si vzal Erminii, když pro tvou sestřenici jsem byl dobrý dost?“

„Řeknu ti to upřímně,“ pronesl Renato poněkud zahanbeně. „Tahle krevní msta se Storny se z malé jiskry rozhořela v lesní požár. Neměl jsem z ní radost tenkrát a teď mě těší ještě méně. Už nikdy bych dobrovolně neprovdal žádnou svou příbuznou do klanu tak ničného nenávisť.“ Viděl, jak Rascardovi ztuhla čelist, a dodal: „Vím, jak to u vás v horách chodí, a rmoutí mě, že se Ellendara do těch šarvátek tak zapletla. Nechtěl bych do té msty zaplést nikoho dalšího z mé rodiny. Když byla Erminie ve vaší domácnosti pouze hostem, říkal jsem si, že mi do toho nic není. Ale sňatek je jiná věc. A k tomu ještě, ta dívka je pro tebe příliš mladá. Nelíbí se mi, že by měla být provdána za muže, který by mohl být nejméně jejím otcem... At' se ale sama rozhodne. Když bude souhlasit, nebudu jí bránit. I když bych ji raději viděl v domě nezatíženém krevní mstou.“

„Tak pro ni pošleme a zeptáme se jí,“ řekl kníže Rascard.

„Ale ne v tvé přítomnosti,“ vyhradil si Renato. „Možná by se před svým přítelem a dobrodincem neodvážila říct, že si ho přeje opustit.“

„Jak chceš,“ podřídil se kníže a přivolal sloužícího.

„Požádej *damiselu*, aby byla tak laskavá a pohovořila si v zimní zahradě se svým příbuzným Renatem.“ Jeho oči byly ledové, a jak Renato kráčel temnou chodbou za sluhou, nedokázal si představit, že by se nějaká mladá žena za tohoto starého a popudlivého muže mohla chtít provdat. Byl pevně přesvědčen, že jeho příbuzná radostně přivítá zprávu, že si ji přijel vyzvednout.

Rascard se díval, jak Erminie kráčí do zahrady, aby se setkala se svým strýcem. Sledoval ji s upřímnou něhou a poprvé ji viděl ne jako dítě, které bylo společnicí a přítelkyní jeho syna, ale jako žádoucí dospělou ženu. Uvažoval o sňatku jako o zoufalé nezbytnosti. Teď si najednou uvědomil, že by v něm mohl nalézt i potěšení.

Po nějaké době vstoupili do Velkého sálu. Renato se hněvivě mračil, Erminie však byla uzardělá a nesmělý úsměv, který po Rascardovi za zády svého příbuzného vrhla, knížeti prozradil, že byla jeho návrhu příznivě nakloněna.

Srdce mu zaplavilo teplo a s obrovskou něhou se jí zeptal: „Chceš být tedy, Erminie, mou manželkou?“

„Ta holka je blázen,“ zavrčel Renato. „Říkal jsem jí, že pro ni najdu vhodnějšího manžela.“

Erminie se usmála a řekla: „Proč si myslíš, že bys našel někoho jiného, kdo by se ke mně lépe hodil, strýče?“ Láskyplně se podívala na Rascarda a kníže měl poprvé od té doby, co v hvězdném kameni viděl obličej svého mrtvého syna, pocit, že se temné mraky jeho ledového zoufalství prosvětlují.

Vzal ji za ruku a tiše pravil: „Jestli budeš mou manželkou, *chiya*, pokusím se tě učinit šťastnou.“

„Já vím,“ odpověděla mladá žena a něžně mu stisk prstů vrátila.

„Erminie,“ vložil se Renato a snažil se najít ztracený klid, „život ti skýtá lepší možnosti. Opravdu si chceš vzít tohoto starce? Je starší, než by byl tvůj otec, kdyby žil. Je dokonce starší než já. Skutečně to chceš? *Přemýšlej*, dítě!“ vyzval ji. „Nabízím ti svobodu, jakou má

málokterá z mladých dívek! Nikdo tě nenutí, aby ses provdala na Hammerfell.“

Erminie pevně sevřela ruku knížete. „Strýče Renato, i *tady* je moje rodina a můj domov. Žiji zde od té doby, co jsem byla malá holčička, a netoužím chodit někam jinam a spoléhat se na milosrdenství příbuzných, kteří jsou mi naprosto cizí.“

„Jsi blázen, Erminie,“ řekl Renato. „Chceš se dívat, jak ta hloupá krevní msta kosí i tvoje děti?“

Zachmuřila se a zvážněla. „Přiznávám, že bych raději žila v míru, kdo z nás by to však nechtěl, kdyby to bylo možné?“

A kníže, na chvíli přemožen čímsi silnějším než hrdost, pravil: „Když si to, Erminie, budeš přát, půjdu tak daleko, že požádám lorda Storna o příměří.“

Zachmuřeně si chvíli prohlížela hřbet dlaně a potom řekla: „Je pravda, že toužím po míru. Byl to ale lord Storn, kdo odmítl vrátit mrtvé tělo tvého syna. Nechci, aby ses před ním plazil, můj zaslíbený manželi, ani abys ho poníženě žádal o mír uzavřený za jeho podmíněk.“

„Třeba by byl možný kompromis,“ nevzdával se Rascard. „Pošlu k němu vyslance se zdvořilou prosbou, aby mi vrátil synovo tělo, které chci náležitě pohřbít. A když tak učiní, můžeme uzavřít čestný mír. Když odmítne, bude to znamenat boj na život a na smrt.“

„Na život a na smrt?“ zachvěla se Erminie a potom si povzdechla. „Necht’ se tak stane. Vyčkáme jeho odpovědi.“

Renato se zamračil. „Ted’ vidím, že jste *oba* nenapravitelní blázni. Jestli si skutečně přejete mír, musíte překonat pýchu, která hrozí vyhladit jak Storny, tak i Hammerfelly a učinit z vašich hradů opuštěné trosky, ve kterých budou naříkat havrani a skrývat se bandité!“

Rascarda zamrazilo, protože v Renatových slovech zaslechl tón věštby, a když se zadíval na dřevěné trámy stropu, měl na okamžik pocit, že vidí skalní převis a opuštěnou zříceninu, která kdysi bývala pyšným sídlem Hammerfellů. Renato však pokračoval: „Copak nedokážete potlačit tu vaši zatracenou pýchu?“ a v Erminii se probudil záchvěv arogance.

„Proč by to měl být můj manžel, kdo potlačuje svou pýchu?“ vyhrkla hněvivě. „Proč by to nemohl být Storn, který vyhladil téměř celý jeho klan? Nemá to být vítěz, kdo je velkodušný?“

„Máš sice pravdu,“ odušil Renato, „takhle ale ta krevní msta nikdy neskončí. Jeden z vás musí svou pýchu obětovat.“

„Možná ano,“ řekl Rascard, „proč bych to ale musel být právě já?“

Renato pokrčil rameny a přistoupil k oknu. Odevzdaně mávl rukou a řekl: „Erminie, sama sis ustlala a máš mé svolení, aby sis také lehla. Vezmi si ji, příbuzný, jste pro sebe jako stvoření a pěkně si to spolu užíjte.“

Rascard se ho s pokřiveným úsměvem zeptal: „Mám tomu rozumět jako požehnání?“

„Říkej tomu požehnání, kletba nebo cokoliv si budeš přát,“ vyštěkl Renato, popadl své věci a neobřadně opustil sál.

Rascard vzal Erminii kolem ramen a rozesmál se.

„Byl tak rozhněvaný, že si zapomněl říct o cenu za nevěstu,“ řekl. „Obávám se, že sis tímto sňatkem proti sobě poštvála své příbuzné, Erminie.“

Usmála se na něj a namítla: „Takoví příbuzní jsou lepší odcizení než spřátelení. Alespoň si ušetříme nepříjemné rodinné návštěvy.“

„Stačí, když vykoná svou povinnost na svatbě, a potom může táhnout, kam chce — třeba do pekel, jestli ho Zandru přijme. Třeba bude mít z jeho společnosti větší radost než my,“ souhlasil Rascard.

3. KAPITOLA

Kníže Rascard a Erminie Leynier byli oddáni v den letního slunovratu. Svatba to byla na poměry horské šlechty malá, protože rodina nevěsty odmítla přijet, vyjma méně než tuctu zbrojnošů lorda Renata na znamení toho, že Erminie byla na Hammerfell provdána s jeho souhlasem. Méně hostů by bylo skandální, všichni však věděli, že se Renato své povinnosti vyhnul a novopečená kněžna z Hammerfelli dostala od své rodiny jen několik málo svatebních darů. Jako by chtěl postarší kníže své mladé manželce to neutěšené představení vynahradit, zahrnul ji veškerými proslulými klenoty knížectví. Pár vzdálených příbuzných Hammerfelli, kteří se obřadu zúčastnili, bylo zachmuřených a rozladěných, protože doufali, že kníže zemře bez dědice a některý jeden z nich jednou zdědí jeho titul i země. Toto manželství s mladou ženou, která pravděpodobně porodí zdravé děti, znamenalo konec jejich nadějí.

„Hlavu vzhůru,“ prohodil jeden z příbuzných knížete ke druhému. „Ještě to může dobře dopadnout. Rascard už není nejmladší a manželství třeba zůstane bezdětné.“

„Tolik štěstí mít nebudeme,“ odpověděl druhý cynicky. „Rascard vypadá od smrti svého syna starší, než ve skutečnosti je. Není mu víc než čtyřicet pět a je na vrcholu síly. A znáš to staré přísloví: ‚Ve čtyřiceti se manžel otcem nestane, v padesáti ho to nemine.‘“ Zahihňal se a dodal: „Té dívky je mi ale líto. Je mladá, srdečná a zasloužila by si lepšího manžela. Všechno mě svědčí, abych se tady přihlásil do služby a za dlouhých zimních večerů ji trochu utěšil.“

„Nemyslím, že bys uspěl,“ namítl první. „Vypadá velice počestně a řekl bych, že toho starocha má skutečně ráda.“

„Jako otce možná,“ poznamenal jeho společník, „ale jako manžela?“

Takový rozhovor nebyl ojedinělý a Erminie byla vnímavý telepat. Uzavřít se před tolika lidmi nebyla zvyklá, a tak si musela všechno vyslechnout a nedat přitom najevo, že se k ní něco doneslo.

Jediné, co mohla udělat, bylo neukázat své rozhořčení — a to o svém svatebním dnu! Když nadešel čas, aby ji ženy odvedly do svatební komnaty — většinou to byly její služebné, protože žádná z tet nebo sestřenic se dlouhou cestou na Hammerfell neobtěžovala —, bojovala se slzami, a když ji vyváděly z místnosti, neměla sílu, aby sehrála tradiční hru protestů a rozpaků, i když věděla, že ji nařknou z necudnosti.

Přesto, že byla noc letního slunovratu, dýchala komnata chladem, a když ji svlékaly do průsvitného roucha první svatební noci (aby všichni viděli, že nevěsta je zdravá a neskrývá žádnou vadu a znetvoření), chvěla se zimou. Čekala a bojovala se slzami — nechtěla, aby si Rascard myslel, že se mu oddává proti své vůli. Věděla, že za svou nepřístupností skrývá něžnou tvář, a cit jí říkal, že toto manželství je šťastná volba, ať už si příbuzní myslí cokoliv. Být kněžnou z Hammerfellu nebylo nic bezvýznamného. Vdát by se musela tak jako tak a je daleko lepší mít staršího manžela, kterého dobře zná, než naprostého, byť mladého a krásného, cizince. Mnoho nevěst skončilo v rukou mužů, které předtím nikdy nepotkaly, a byla nesmírně ráda, že to není její osud.

Klenoty Hammerfellu byly studené a tížily ji na hrdle. Ráda by si je sundala, když ji ale služebné svlékaly, nedovolily jí, aby těžké kameny odložila.

„Kníže by si myslel, že si jeho darů nevážíš,“ varovaly ji. „Ale spoň dnes v noci to musíš vydržet.“

Trpně snášela jejich váhu, která se jí zařezávala do masa, a přemýšlela, jak dlouho to ještě potrvá. Nabídly jí pohár vína, který vděčně přijala. Po dlouhém obřadu, při kterém musela stát, se jí podlamovaly nohy a srdce ji bolelo po všem, co musela vyslechnout. Svatební tabule se sotva dotkla. Víno ji rychle rozehrálo a cítila, jak se jí do tváří vrací barva. Když do místnosti vstoupil kníže Rascard, zahalený do kožešinového pláště (Erminie si marně lámala hlavu, proč zvyk neřádá, aby i ženich nevěstině rodně ukázal, že jeho tělo nehyzdí žádná vada nebo znetvoření), našel ji, jak sedí na vysoké posteli s nebesy, tváře půvabně uzardělé, pod průsvitnou košilí se jí rýsuje zteplilé mladé tělo a přes prsa jí padají záclony zářivých měděných vlasů. Nikdy předtím ji s rozpuštěnými vlasy neviděl, vždycky

je měla svázané do přísných copů. Vypadala tak mladě a nevinně, že se mu až zastavilo srdce.

Služebnictvo začalo s mnoha hrubými žerty odcházet, kníže však jednoho z nich povolal zpátky.

„Běž do mé šatny, Ruyvene, a přines mi koš, který tam stojí,“ přikázal a když se sluha vrátil s obrovským proutěným košem, poručil mu: „Postav ho tamhle, k nohám postele. Ano, to stačí, teď už běž.“

„Dobrou noc, můj lorde a lady, přeji vám oběma mnoho štěstí,“ rozloučil se sluha se širokým úsměvem a rychle odešel. Erminie se zvědavě dívala na velký koš přikrytý kusem látky.

„To je můj skutečný svatební dar, má lady,“ řekl Rascard jemně. „Vím, že klenoty pro tebe nic neznamenají, a tak jsem ti vybral osobní dar, o kterém doufám, že tě potěší o něco víc.“

Erminie cítila, jak se jí do tváří hrne krev. „Můj lorde, nemysli si, prosím, že jsem nevděčná — nejsem jenom na klenoty zvyklá a jsou tak těžké — rozhodně jsem tě nechtěla urazit...“

„Co to povídáš ? Urazit mě... ?“ zeptal se a něžně ji vzal kolem ramen. „Myslíš si, že chci být milován pro klenoty, které jsem ti dal, dítě? Jsem polichocen, že si svého manžela vážíš víc, než svatebního daru. Pojď, sundáme je.“ Se smíchem rozepnul masivní zlaté spony smaragdů a pomohl jí je odložit stranou. Slyšel, jak vydechla úlevou. Když všechny náhrdelníky a těžké náramky ležely na úctyhodné hromádce na nočním stolku, tiše se jí zeptal: „Nepodíváš se teď na ten druhý dárek?“

Erminie k sobě košík nedočkavě přitáhla. Odhrnula látku a s potěšeným výkřikem sáhla dovnitř a vytáhla velké chlupaté štěně.

„Je rozkošný,“ zavolala nadšeně a přitiskla štěně k sobě. „Děkuji ti!“

„Jsem rád, že se ti líbí, moje nejdražší,“ řekl Rascard s úsměvem a Erminie se mu vrhla do náručí a spontánně ho políbila.

„Má nějaké jméno, můj kníže?“

„Ne. Myslel jsem si, že budeš chtít nějaké vymyslet sama,“ odpověděl Rascard. „Já ale jméno mám a měla bys ho používat.“

„Potom ti — Rascarde — mnohokrát děkuji,“ vydechla ostýchavě. „Můžu mu říkat Jewel-Klenot, protože z něho mám větší radost než ze všech klenotů, které jsi mi dal?“

„Z ní,“ opravil ji Rascard. „Vybral jsem ti fenu, protože jsou něžnější a klidnější než psi. Myslel jsem si, že tě víc potěší zvíře, které bude zůstat doma a dělat ti společnost. Pes by se jen toulal a běhal po okolí.“

„Je tak roztomilá a Jewel je pro fenu lepší jméno než pro psa,“ zvolala Erminie a něžně objímala spící štěně. Jeho lesklá srst měla téměř stejnou barvu jako její zářivé vlasy. „Je nejdrahocennější z mých klenotů a bude mým dítětem, dokud nebudu mít vlastní.“

Kolébala štěně, šťastně mu broukala a Rascard ji s obrovskou něhou pozoroval a říkal si: *Ano, bude dobrá matka mých dětí. Je k malým tvorům něžná a milující.*

Položil štěně stranou a Erminie se nechala ochotně obejmout.

Léto rychle pominulo a v průsmycích okolo Hammerfellu opět ležel sníh. Jewel vyrostla z neposedného štěněte s velkými tlapami a dlouhýma ušima v štíhlou a důstojnou fenu, která věrně doprovázela svou paní při jejích každodenních obchůzkách po hradě. Erminie s rostoucí sebedůvěrou plnila povinnosti svého nového postavení a v manželství, které bylo velice šťastné, jen krásněla. Jestli se čas od času rmoutila pro svého mladého druha z dětství, který jí byl zaslíben, činila tak tajně a s plným vědomím, že její manžel se netrápí o nic méně.

Jednoho rána zasedli k snídani, kterou vždycky mívali v místnosti s výhledem na celé údolí, a Rascard se podíval z výšin hradu a pravil: „Miláčku, tvé oči jsou lepší než moje. Co vidíš v údolí?“

Přistoupila k oknu a podívala se přes zledovatělé útesy na zavátou stezku, po které stoupala malá výprava. „Vidím jezdce, sedm nebo osm, a černobílou zástavu — znak ale nedokážu rozeznat.“ Co neřekla bylo, že ji přepadl neurčitý pocit hrozících potíží. Ještě nedomluvila a její manžel s náznakem úzkosti poznamenal: „Od svatby jsme toho o Stornech moc neslyšeli, lásko.“

„Čekal jsi, že s námi pojedí svatební dort nebo nám pošlou svatební dary?“

„Stejně málo, jako čekám, že našemu synovi pošlou stříbrnou misku ke křtinám,“ odvětil Rascard. „Tyto dny ale byly příliš poklidné a říkám si, co má za lubem.“ Podíval se na volné šaty, které měla na sobě, a obličej se mu zachmuřil starostí. Erminie se však při zmínce o jejich dítěti usmála spokojeným, do sebe obráceným úsměvem.

„S novým měsícem už bude náš syn možná s námi,“ řekla a podívala se na ubývající fialový srpek, bledý a průsvitný na denní obloze. „Co se týče Storna, jeho posledním krokem bylo zajetí Alarica. Možná má pocit, že teď jsme na tahu my. Nebo ho ta krevní msta už unavila.“

„Kdyby si přál mír, stačilo jen poslat Alaricovo tělo,“ namítl Rascard. „Mstít se na mrtvém ještě nikomu slávy nepřidalo a lord Storn to ví stejně dobře jako já. Že se nabažil války, je pravděpodobné, jako že v ledu na Zdi kolem světa rozkvetou fialky.“

I když manželovy názory sdílela, odtáhla se Erminie od něho. Přes všechnu laskavost, s jakou s ní jednal, pocítila vždycky záchrvěv strachu, když se takto nasupil.

„Není už načase, abych na hrad povolal porodní bábu?“ zeptal se.

„S tím si, manžel, starosti nedělej,“ odpověděla mu. „Zvládnou to se svými služebnými. Většina z nich už děti porodila a pomáhaly je přivést na svět ostatním.“

„Je to ale tvoje první a bojím se o tebe, lásko moje,“ řekl Rascard, který toho o smrti nejdražších věděl víc než dost. „Nechci slyšet žádné námitky. Než měsíc začne dorůstat, vypraví se Markos k Jezeru ticha a přivede Avařinu kněžku, která se o tebe postará.“

„Dobře, Rascarde, když tě to uklidní, ale musí tam jet Markos? Nemůžeš poslat někoho mladšího?“

Rascard se zakuckal smíchy a popíchl ji: „Proč se, má drahá, tak obáváš o Markose? Obrátila se ke mně štěstěna zády a mám soka ve vlastní domácnosti?“

Erminie věděla, že žertuje, přesto zůstala vážná. „Markos je příliš starý, aby se ubránil, kdyby ho v horách přepadli bandité nebo...“ Zarazila se, Rascard však zachytil její nevyřčená slova, jako by je vyslovila nahlas.

Nebo naši úhlavní nepřátelé ze Stornu.

„Tak to potom tvého kavalíra nesmíme vystavit žádnému nebezpečí,“ zahlaholil Rascard bodře. „Pošlu s ním nějakého mladšího muže, aby ho na cestě ochránil.“ Opět se podíval z okna. „Dokážeš už rozeznat znak na zástavě, miláčku?“

Erminie se podívala do hlubiny a v jejích očích se objevilo znepokojení. „Není to černá a bílá, ale modrá a stříbrná, barvy Hasturů. Co u všech bohů může přivádět lorda z rodu Hasturů na Hammerfell?“

„Nevím, lásko, musíme je však náležitě přivítat,“ řekl kníže.

„Stane se,“ souhlasila Erminie a odspěchala do kuchyně, aby vydala služebným rozkazy, jak uvítat podivnou návštěvu. Byla rozrušená, protože za všechna ta léta, co žila v horách, nikoho z Hasturů nespátřila.

Slyšela, že se pokusili spojit Sto království do jedné obrovské říše pod svojí vládou, a také zaslechla mnoho zkazek o jejich božském původu, takže byla téměř překvapená, když se ukázalo, že lord Hastur není nic víc než vysoký štíhlý muž s planoucími měděnými vlasy a kovově šedivýma očima, které nebyly nepodobné jejím. Vystupoval mírně a skromně a Erminie měla pocit, že dokonce i Rascard vypadá víc jako potomek bohů než on.

„Rascard z Hammerfellu je poctěn možností přivítat vás na svém hradě,“ oslovil je kníže formálně, když se pohodlně usadili u tepla krbu v dopolední komnatě. „Toto je moje lady Erminie. Smím znát jména hostů, kteří nás poctili svou přítomností?“

„Já jsem Valentine Hastur z Elhalynu,“ představil se lord. „Moje lady a sestra,“ ukázal na dámu vedle sebe, která na sobě měla karmínové roucho a obličej zahalen dlouhým závojem, „je Merelda, Strážkyně z Arilinnu.“

Erminie se zarděla a obrátila se k návštěvnici: „Určitě jsem se s tebou už setkala.“

„Ano,“ potvrdila Merelda, odhrnula si závoj a ukázala vážnou a klidnou tvář. Hlas měla posazený neobvykle nízko a Erminie si uvědomila, že je *emmasca*. „Viděla jsem tě ve svém hvězdném kameni. To je důvod, proč jsme sem přišli — setkat se s tebou a možná tě vzít do Věže, kde by se ti dostalo výcviku *leronisky*.“

„Ach, to bych hrozně ráda,“ vykřikla bez rozmýšlení Erminie. „Znám jen to, co mě naučila nevlastní matka, která zde byla kněžnou přede mnou...“ Obličej se jí najednou protáhl zklamáním. „Jak sami vidíte, nemohu opustit manžela a — moje dítě, které se brzy narodí.“ Vypadala opravdu nešťastně a lord Valentine se na ni laskavě usmál.

„Samozřejmě, že tvou první povinností jsou děti,“ řekla Merelda, „ale vyškolené *leronisky* ve Věži zoufale potřebujeme, pracovníků obdařených *laranem* není pro naše potřeby nikdy dost. Možná že až se tvoje děti narodí, mohla bys na rok, na dva přijít mezi nás...“

Kníže ji hněvivě přerušil. „Moje manželka není žádný sirotek bez domova, kterému byste museli nabízet učení! Dokáží se o ni řádně postarat i bez pomoci Hasturů. Žádnému jinému člověku než mně sloužit nemusí.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil Valentine diplomaticky. „Nežádáme po tobě něco, co by bylo bez náhrady. Výcvik, kterého by se jí dostalo, by posloužil celé tvé rodině a klanu.“

Rascard viděl, že Erminie vypadá skutečně zklamaně. Je možné, že by ho chtěla kvůli nějakému „výcviku“ opustit? Zkrušilo ho to a příkře odsekl: „Moje manželka a matka mého dítěte zůstane pod touto střechou a už se o tom nebudeme bavit. Můžu vám posloužit ještě něčím jiným, můj lorde a lady?“

Valentine a Merelda dobře věděli, že není radno jejich hostitele provokovat, a nechali ožehavé téma odpočinout.

„Možná bys mohl ukojit mou zvědavost,“ řekl lord Valentine. „Jak je to s tou krevní mstou mezi vámi a Storny? Slyšel jsem, že řádila už za časů mého praděda...“

„A za časů mých,“ dodal Rascard.

„Nikdy jsem se ale nedozvěděl, proč nebo jak začala. Když jsme projížděli horami, viděli jsme Stornovy muže na pochodu, asi nějaká loupežná výprava. Můžeš mi o tom povědět něco bližšího, můj kníže?“

„Slyšel jsem několik historek,“ řekl kníže Rascard, „nemohu vám však zaručit, že některá z nich je pravdivá.“

Valentine Hastur se zasmál. „To je čestné upozornění, pověz mi tu, které věříš sám.“

„Od svého otce jsem slyšel toto,“ dal se do vyprávění Rascard a bezmyšlenkovitě hladil Jewel, která mu odpočívala na klíně. „Za časů jeho dědečka, když na trůně Hasturů v Hali vládl Regis IV., uzavřel můj praděd Conn smlouvu, že si vezme za manželku lady z království Altonů, a dostalo se mu slova, že ji za ním pošlou se zavazadly a koňmi a třemi vozy s jejím věnem. Týdny mýjely, žádné zprávy nepřicházely a lady na Hammerfell nepřijížděla. Po čtyřiceti dnech konečně dorazila, ale se vzkazem od Storna, že si nevěstu i s věnem vzal, neuspokojila ho však, a tak ji vrací na Hammerfell a můj praděd má svolení oženit se s ní, když bude chtít. Věno si ale nechá jako odměnu za ozkoušení nevěsty. A protože lady je těhotná synem z krve Stornů, byl by vděčen, kdyby mu dítě ještě do křtin s náležitým doprovodem poslali.“

„Neudivuje mě, že z toho byla krevní msta,“ poznamenal Valentine a Rascard přitakal.

„Pořád se to ale ještě mohlo odbýt jako nejnevhodnější ze všech žertů,“ řekl Rascard, „když se však dítě narodilo — a říká se, že bylo věrnou kopií nejstaršího Stornova syna —, můj praděd ho poslal zpátky, s účtem za kojnou, která ho nesla, a mulu, na které jela. Toho jara vyslal Storn na Hammerfell ozbrojené muže a od té doby je válka. Když jsem byl patnáctiletým mladíkem, o muži ještě nemůže být řeč, Stornovi nájezdníci mi zabili otce, dva starší bratry a nejmladšího bratra, chlapce teprve devítiletého. Stornové mě nechali na širém světě samotného, kromě mé milované manželky a dítěte, které nosí pod srdcem. Jsem odhodlán bránit je svým vlastním životem.“

„To ti nemůže nikdo vytýkat,“ pronesl lord Valentine střízlivě, „já rozhodně ne. Přesto bych si přál, aby se ta msta, ještě než zemřu, utišila.“

„Ani já jsem si nepřál nic jiného,“ odvětil Rascard. „I přes všechno, co se stalo, jsem byl ochoten na svůj hněv vůči Stornům zapomenout, do té doby, než zranili mého zbrojnoše a zabili mi syna. Býval bych odpustil smrt všech ostatních, teď ale nemohu. Na to jsem svého syna příliš miloval.“

„Snad s tou mstou skončují tvé děti,“ řekl lord Hastur.

„Možná ano. To však jen tak hned nebude, můj syn se ještě nenarodil,“ pravil kníže Rascard.

„Děti, které nosí Erminie pod srdcem...“

Erminie ho přerušila. „Děti?“

„Ano,“ potvrdila *leroniska*. „Jistě víš, že budeš mít dvojčata.“

„Ne, to jsem nevěděla,“ vykoktala překvapená Erminie. „Jak to víš?“

„Copak jsi nikdy nemonitorovala těhotnou ženu?“

„Ne, nikdy. To jsem se neučila — někdy jsem měla pocit, že se moje mysl s dítětem spojila, nebyla jsem si však jistá...“

Rascard se zamračil.

„Dvojčata?“ zeptal se znepokojeně. „Doufám, že jedno z nich je dívka.“

Valentine se se zvednutým obočím zeptal: „Co říkáš, Mereldo?“

Zavrtěla hlavou. „Je mi líto, jsou to dva chlapi — myslela jsem si — byla jsem si jistá, že tě to potěší. Je strašlivě smutné, když mezi starou linií a jejím pokračováním stojí jen život jediného dítěte.“

Erminie však zářila nadšením. „Dám tedy svému lordovi ne jednoho syna, ale dva!“ zajásala. „Slyšel jsi, můj lorde?“ Potom si všimla stínu v jeho obličeji. „Ty z toho nemáš radost, Rascarde?“

Rascard se přiměl k přívětivějšímu úsměvu. „Samozřejmě, že mám radost, má nejdražší. Mezi dvojčaty však často dochází k neshodám o to, kdo je starší nebo schopnější vládnout. A je vždycky příliš pravděpodobné, že se z nich stanou nepřátelé a zatrpklí rivalové. Moji synové musejí držet při sobě jako silní spojenci proti našim úhlavním nepřítelům ze Stornu.“

Viděl její zármutek a dodal: „To ti však nemusí kazit štěstí z našich dětí. Jsem si jistý, že to nějak zvládneme.“

Ozval se lord Valentine: „Přál bych si, aby tvoje žena mohla jít s námi, alespoň na nějakou dobu. V Arilinnu je věhlasná škola pro porodní báby, takže by mohla bezpečně porodit a my bychom zajistili, aby se dvojčatům dostalo veškeré péče a pozornosti.“

„Na to bohužel nemohu přistoupit,“ odmítl Rascard. „Moji synové se musejí narodit pod touto střechou.“

„Potom už nemám co dodat,“ odvětil lord Valentine a zvedl se k odchodu. Kníže Rascard namítal, že by měli zůstat na oběd a možná na slavnost uspořádanou na jejich počest, zdvořile však odmítli a za vzájemných komplimentů se rozloučili.

Když se vzdalovali od Hammerfellu, Rascard si všiml, že Erminie je smutná.

„Určitě jsi mě nechtěla opustit, má manželko, a porodit naše syny mezi cizinci!“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ ozvala se, „ale...“

„Věděl jsem, že tam nějaké *ale* musí být,“ řekl kníže. „Co by tě ode mne mohlo odlákat? Udělal jsem něco, na co by sis mohla stěžovat?“

„Ne, vůbec nic, jsi ten nejlaskavější manžel, jakého si dokáži představit,“ uklidňovala ho Erminie. „Přesto mě láká, že bych mohla dokončit své vzdělání jako *leroniska*. Jsem si příliš dobře vědoma toho, že můj *laran* skýtá obrovské možnosti.“

„Víš toho o těchhle věcech daleko víc než já nebo kdokoliv jiný ve všech zemích Hammerfellu,“ řekl Rascard. „Copak tě to neuspokojuje?“

„Já si nestěžuji,“ namítla Erminie, „je toho ale tolik, co bych se ještě mohla naučit — už jenom to, co jsem se dozvěděla z hvězdného kamene — a když pomyslím na to, co všechno bych mohla umět, cítím se jako naprostý amatér. Třeba ta *leroniska* Merelda, byla tak vzdělaná a moudrá...“

„Nepotřebuji vzdělanou manželku a stačíš mi taková, jaká jsi,“ řekl Rascard a něžně ji objal. Erminie už nic nenamítala. Se svým manželem a dětmi, které se brzy narodí, byla šťastná, alespoň v tuto chvíli.

4. KAPITOLA

Fialový měsíc ubyl a zase dorostl a tři dny po úplňku Erminie z Hammerfellu ulehla, a jak *leroniska* předpověděla, porodila dvojčata, dva syny, kteří si byli podobní jako hrášek hrášku. Dvě silná miminka, červená a vřeštící, hlavičky pokryté záplavou černých vlasů.

„Černé vlasy,“ posmutněla Erminie, „doufala jsem, že alespoň jeden z našich synů zdědí *laran* mé rodiny.“

„Podle toho, co jsem o nadaných *laranem* slyšel,“ poznamenal Rascard, „bude pro ně i pro nás lepší, když zůstanou bez něho, moje nejdražší. V mém rodě *laran* příliš rozšířen nebyl.“

„Jeden nebo oba mohou ještě rusé vlasy mít, má lady,“ upozornila ji porodní bába. „Když mají novorozenci takovou spoustu černých vlasů, není neobvyklé, že jim vypadají a narostou světlé nebo rusé.“

„Opravdu?“ zeptala se Erminie a potom se odmlčela, pohroužena do vlastních myšlenek. „Ano, nejbližší přítelkyně mé matky říkala, že jsem se narodila s černými vlasy, ty mi ale vypadaly a objevily se zářivě měděné.“

„Možná tomu tak bude i u našich synů,“ řekl Rascard a sklonil se, aby manželku políbil. „Děkuji ti za tento převzácný dar, moje milovaná lady. Jaká jim dáme jména?“

„To musíš rozhodnout ty, můj manželi,“ odpověděla Erminie. „Nepojmenuješ jednoho z nich po svém synovi, který zahynul v rukách Stornů?“

„Alaric? Ne, bylo by špatné znamení dávat dítěti jméno zemřelého,“ odmítl Rascard. „Podívám se do hammerfellských archivů a najdu jména těch, kteří byli zdraví a dožili se vysokého věku.“

Učinil, jak slíbil, a večer přišel za Erminií do komnaty, kde ležela s dětmi přivinutými každé k jedné straně a Jewel, teď už velikým psem, nataženou u nohou postele.

„Proč jsi jednomu synovi přivázala na zápěstí červenou stužku a druhému ne?“ zeptal se kníže Rascard.

„To jsem udělala já,“ ozvala se porodní bába. „Tenhle malý mužíček je téměř o dvacet minut starší než jeho dvojče. Narodil se, právě když hodiny odbíjely poledne, zatímco jeho línější bratr se o dobrých pár minut opozdil.“

„To byl dobrý nápad,“ pochválil ji Rascard, „stužka se však může rozvázat a ztratit. Zavolejte Markose,“ dodal, a když starý zbrojnoš vstoupil do místnosti a poklonil se knížeti a jeho lady, řekl: „Vezmi mého staršího syna — malého knížete, mého dědice — toho s červenou stužkou na zápěstí — a postarej se, aby byl navždy označen tak, aby ho nikdo nemohl zaměnit za jeho bratra.“

Markos se sklonil a zvedl novorozence. Erminii rozechvěl strach: „Co s ním chceš udělat?“

„Nebude ho to, má lady, bolet, ne víc než krátký okamžik. Vytetuji mu jen znak Hammerfellu a přinesu ti ho zpátky k prsu. Nebude to trvat déle než jednu minutu,“ řekl starý muž a odešel s důkladně zavinutým dítětem z místnosti, hluchý k prosbám jeho matky.

Brzy se zase vrátil, odhrnul peřinku a ukázal na malém ramínku červeně vytetované kladívko, znak hammerfellského knížectví.

„Pojmenujeme ho Alastair,“ prohlásil Rascard, „po mém otci. Druhý se bude jmenovat Conn, jako můj praděd, za jehož časů vypukla msta se Storny, jestli nemáš žádné námitky, nejdražší.“

Dítě sebou ve spánku škubalo a najednou se s pláčem probudilo, obličejík zrudlý hněvem.

„Ublížil jsi mu,“ obvinila Erminie Markose.

Markos se zasmál. „Skoro ho to nebolelo a brzy na to zapomene. I tak je to jen velice malá cena za dědické právo na Hammerfell.“

„Hammerfell a dědictví mi můžou být ukradené,“ vykřikla Erminie hněvivě a přitiskla si vriskajícího Alastaira k prsu. „Tady, tady máš maličký, teď jsi zpátky u maminky a už se ti nic nemůže stát.“

V tu chvíli se v kolíbce na druhé straně probudil Conn a začal vriskat jako rozzlobená ozvěna svého bratra. Rascard přistoupil, aby ho pochoval, a s údivem si všimnul, že se zběsile zmítající Conn drží za neoznačené ramínko. Neuklidnil se dříve, dokud Alastair neusnul v Erminiině náručí.

Během následujících dnů to Erminie zpozorovala ještě několikrát. Když Alastair plakal, Conn se probudil a kňoural. Když se ale

Conn bolestivě píchl o špendlík v plínce, Alastair dál poklidně spal. Vzpomněla si, že se v její rodině říkalo, že z dvojčat narozených v *laranem* nadané domácnosti má vždycky jedno o něco víc parapsychických schopností než druhé. Bylo zřejmé, že Conn je ten víc telepatický, a častěji ho chovala a mazlila se s ním. Jestli je citlivý vůči své vlastní bolesti i bolesti svého bratra, potřebuje víc lásky a něhy. Během prvního měsíce se tak Conn stal matčíným oblíbencem, zatímco Alastair byl oblíbencem knížete, protože byl jeho dědicem a tolik neplakal a smál se na něj víc než na matku.

Oba bratři byli zdraví a hezcí a rostli jako štěňata. Když jim bylo teprve půl roku, zkoušeli už první nejisté krůčky po hradě a nádvoří a někdy se přitom přidržovali Jewel, která byla jejich nerozlučnou společnicí a ochránkyní. Alastair se naučil chodit o něco dříve, ale uměl jen plakat a pobrukovat, zatímco Conn už vydával první zvuky, které zněly jako matčino jméno. Předpověď porodní báby se splnila a jejich batolecí vlasy měly barvu jasného plamene.

Nedokázal je rozlišit nikdo jiný než matka, dokonce i otec si je někdy pletl, Erminie se však nikdy nezmýlila.

Jednoho podmraceného odpoledne několik měsíců po jejich prvních narozeninách vtrhl kníže Rascard do dveří manželčiny obývací komnaty. Seděla tam se svými dámami a dvojčata si hrála na podlaze s dřevěnými koníky. Překvapeně k němu vzhlédla.

„Co se stalo?“

Kníže řekl: „Nepropadej panice, ale k hradu se blíží ozbrojení vojáci. Nechal jsem vyzvánět zvon, aby se obyvatelé okolních statků ukryli do hradu. Prikázal jsem zvednout padací most. Jsme tady v bezpečí, i kdyby nás obléhali až do léta. Musíme však být připraveni na všechno.“

„Jsou to Stornovi vojáci?“ zeptala se a v obličeji neukázala ani stopu strachu. Conn však musel vycítit něco v jejím hlase a upustil koně a dal se do pláče.

„Obávám se, že ano,“ odvětil Rascard a Erminie zbledla.

„Naše děti!“

„Ano,“ řekl a rychle ji políbil. „Vezmi je a běž, jak jsme se domluvili. Bůh tě ochraňuj, má drahá, dokud zase nebudeme spolu.“

Popadla pod každou paži jedno dvojče a spěchala s nimi do své komnaty, kde pro ně rychle zabalila několik nezbytností. Jednu z žen poslala do kuchyně pro košík s jídlem a začala sestupovat k zadní brance. Plán zněl, že když se někomu podaří prorazit do hradu, okamžitě s dvojčaty uprchne a pokusí se dostat lesem do nejbližší vesnice, kde budou v bezpečí. Teď ji napadlo, že opustit ochranu hradu a vydat se do lesů a divočiny, je patrně největší hloupost, jakou může udělat. Ať už se stane cokoliv, tady by jí nic nehrozilo, a i kdyby je obléhali, mohla by alespoň být se svým manželem.

Slíbila ale Rascardovi, že se bude řídit plánem, který připravili. Kdyby neuposlechla, možná by ji už nikdy nenašel a byli by navždy ztraceni. Srdce jí pokleslo v hrudi. Byl ten spěšný polibek posledním sbohem otci jejích dětí? Conn se nedal ničím utišit a Erminie věděla, že musí cítit její strach, a pokusila se sebrat veškerou odvahu, nejen kvůli sobě, ale i kvůli svým dětem. Zabalila je do nejteplejších pláštíků a postavila na zem, košík zavěšený na předloktí, v každé ruce jedno dítě.

„Teď rychle, maličcí,“ zašeptala a pospíchala po točitém schodišti k zadnímu východu z hradu, dvojčata vedle ní klopýtala na nejistých nožkách.

Otevřela dlouho nepoužívanou, ale přesto naolejovanou branku, připravenou právě pro takové účely. Ohlédla se zpátky k hlavnímu nádvoří a viděla, že obloha potemněla deštěm šípů a někde již vyšlehly plameny. Chtěla se rozběhnout zpátky, křičet manželovo jméno, dala ale slib.

V žádném případě se nesmíš vrátit, ať už se děje cokoliv, a počkej na mne ve vesnici. Když se neobjevím do slunce východu, budeš vědět, že jsem zahynul. Potom musíš opustit Hammerfell a utéct do Thendary ke svým bratrancům z rodu Hasturů a žádat po nich spravedlnost a odplatu. Rozběhla se vpřed, děti však jejímu tempu nestačily. Nejprve klopýtl Alastair a s pláčem se natáhl na dláždění, potom zakopl Conn. Vzala je oba do náručí a hnala se dál. Z temnoty na ni skočilo něco velkého a měkkého. Natáhla ruku a téměř se rozplakala.

„Jewel! Ty jsi mě našla, ach Jewel, drahá Jewel,“ šeptala přes slzy ve svém hrdle. „Přišla jsi za mnou, ach Jewel!“

Klopýtla o něco děsivě měkkého a téměř upadla. Pod svýma nohama uviděla v pološeru tělo muže. Padla na kolena a pohlédla přímo do jeho obličeje. Ke své hrůze v něm poznala podkoního, který ještě odpoledne vyvedl na projížďku poníky jejích dětí. Měl podříznuté hrdlo a Erminie vykřikla děsem, rychle se ale zarazila, když Conn začal vystrašeně vzlykat.

„Ššššš, ššššš, můj malý synáčku, teď musíme být stateční a neplakat,“ mumlala a hladila ho, aby se uklidnil.

V temnotě se ozval hlas, který vyslovil její jméno, tak tiše, že ho v dětském nářku sotva zaslechla.

„Má lady...“

Stěží se jí podařilo zadržet výkřik. Potom hlas poznala a v tu chvíli se z houstnoucí tmy prozářené ohněm vynořila známá tvář starého Markose.

„Nemusíš se bát, jsem to jenom já.“

Erminie vydechla úlevou.

„Bohové budiž pochváleni, že jsi to ty! Měla jsem strach...“

Prerušil ji hlasitý rachot, jako by se někde zřítíla zeď nebo zaburácel hrom. Markos k ní přistoupil.

„Ukaž, ponesu jedno dítě,“ řekl. „Zpátky nemůžeme. Horní nádvoří jsou celá v plamenech.“

„A co kníže?“ zeptala se Erminie roztřeseně.

„Když jsem ho viděl naposledy, byl v pořádku. Bránil s tuctem svých mužů most. Ti zloduší ho zapálili lepivým ohněm, který spaluje i kámen!“

„Padouchové proklatí!“ zalkala Erminie.

„Nic jiného se o nich říct nedá!“ zamumlal starý muž a pochmurně se zadíval do výšin hradu. Potom se obrátil k Erminii: „Měl bych také bojovat, ale jeho Výsost mě poslala, abych tě doprovodil do vesnice, lady. Tak mi dej jedno dítě, ať jsme tam rychleji.“ V hukotu ohně slyšela hřmět nějaký obrovský obléhač stroj, a když se otočila, zahlédla ho rýsovat se proti tmavé obloze jako obrovskou kostru obludného zvířete, kterému se z tlamy řinuly střely vybuchující ještě ve vzduchu jasným plamenem. Dvojčata se kroutila, aby se dostala na zem, a Erminie jedno z nich podala Markosovi. V temnotě si nebyla jistá, které to je. Začalo se ochlazovat a stezka rozmáčená

deštěm klouzala pod nohama. Přitiskla k sobě zbývající dvojče a pospíchala ze svahu za mlhavou postavou Markose. Zakopla o psa, upustila košík a chvíli ho musela hledat. Když se narovнала, její ochránce téměř zmizel z dohledu. Chtěla na něj zavolat, aby počkal, potom se ale rozhodla, že ho raději nebude zdržovat, a snažila se ho dohnat. Klopýtala v jeho stopách a ani příliš nevníkala, kam jde. Netrvalo dlouho a úplně se ztratila. Pes se jí pletl pod nohy a dítě v náručí bylo čím dál tím těžší. Alespoň nesla jenom jedno a věděla, že druhé je v bezpečí s jediným mužem, kterému kromě svého manžela naprosto důvěřovala.

Klouzala po trávě a po kamenech a nějak se jí podařilo dostat se pod úpatí kopce, kde tiše zavolala: „Markosi!“

Jedinou odpovědí bylo ticho.

Zavolala ještě jednou, neodvažovala se příliš zvyšovat hlas, aby nepřipoutala nežádoucí pozornost nepřátel, kteří museli být roztroušeni po celém lese. Na vrcholku kopce hořel Hammerfell, viděla, jak z něho jako z obrovské rozhněvané sopky šlehají plameny. V tom ohnivém pekle nemohl přežít vůbec nikdo. Kde je však kníže? Byl polapen v hořícím hradu? Teď viděla, že je to Alastair, kdo jí visí kolem krku a kňourá. Kde je Markos s Connem? Snažila se ve strašlivém světle svého hořícího domova zorientovat a najít cestu. Znovu tiše zavolala, jediné co však slyšela, byly podivné kroky a neznámé hlasy, dokonce smích. Nebyla si jistá, zda ty zvuky slyší svými ušima, nebo je zachytila *lارانem*.

„Cha, cha! Tak skončil Hammerfell!“

„To je konec celé té proklaté rodiny!“

Ochromená strachem se dívala, jak plameny rostou výš a výš, až se nakonec celý hrad s ohlušujícím rachotem zřítíl a plameny začaly ustupovat. Roztřásla se hrůzou a dala se do běhu a běžela tak dlouho, až jí slunce stoupající nad troskami, které bývaly hrdou pevností Hammerfellu, zmizelo z očí. Úsvit ji zastihl samotnou v neznámém lese. Pes jí běžel těsně za patami, k hrudi se jí tisklo unavené dítě. Jewel zakňučela, jako by se ji snažila utěšit, a vrazila do ní tak prudce, že ji téměř porazila. Erminie si sedla na kládu, přitáhla k sobě Jewel, aby ji zahrála, a snažila se nedívat se na dohasínající trosky, jež bývaly jediným domovem, který poznala.

Když se rozednilo, vyčerpaně se postavila, zvedla spící dítě a plahočila se k vesnici na úpatí kopce. S hrůzou zjistila, že Stornovi muži se sem dostali před ní. Domy ležely v doutnajících troskách a většina lidí uprchla — kromě těch, které povraždili. Vyčerpaná a zdrcená se přiměla prohledat těch několik domů, co zbylo, aby našla někoho, kdo by jí řekl, kde jsou Markos s Connem. Nikdo o nich však nevěděl. Dávala bedlivý pozor, aby ji nezahlédl nějaký cizinec — kdyby ji dopadli Stornové, bez milosti by ji zabili i s jejím dítětem. Čekala až do poledne a stále doufala, že se knížeti podařílo z plamenů uniknout a připojí se k nim, nikdo, koho se ptala, však o něm ani o Markosovi nic neslyšel. Les byl teď plný vesničanů, kteří ztratili střechu nad hlavou, a všichni se k promáčené, smutné ženě se psem a malým dítětem chovali s lítostí a soucitem.

Celý den strávila hledáním, za soumraku ale věděla, že nejhorší, čeho se obávala, se stalo skutečností. Markos zmizel, mrtvý nebo ji z nějakého důvodu opustil, a protože si pro ni kníže za úsvitu nepřišel, musel zahynout v troskách hořícího hradu.

A tak se plna zoufalství a hrůzy za posledních paprsků světla přinutila, aby si sedla, upravila a svázala rozcuchané vlasy, pojedla trochu jídla z košíku a nakrmila chlebem psa a hladové dítě. Zůstala úplně sama, jen se svým prvorozeným, nyní knížetem z Hammerfellu — ale kde, *kde* je jeho bratr? Její jedinou podporou a ochranou bylo němé zvíře. Lehla si a zabalila se do pláště, přitiskla se k teplé Jewel a pevně přivinula spícího Alastaira k prsům. Horoucně děkovala bohům, že zima už pominula. S prvním ranním světlem věděla, že se musí opatrně rozhlédnout, vybrat směr a vydat se na dlouhou cestu, která ji dovede do vzdáleného města Thendary a k příbuzným, kteří tam žijí. Alastair jí usnul v náručí, ukolébán vzlyky, kterými se otřásala.

5. KAPITOLA

Thendara ležela schoulená v údolí Venzanských hor. Dominantou města byla vysoká Věž. Na rozdíl od odlehlejších Věží, ve kterých všichni telepaté, kteří tam pracovali, zároveň i žili — monitoři, Strážci, technici a mechanici — Věž v Thendarě své obyvatele od života města neizolovala a jako ve všech velkých městech nížin naopak udávala společenský tón.

Pracovníci Věže bydleli většinou ve městě, někteří velice elegantně a okázale. To však nebyl případ ovdovělé kněžny z Hammerfellu. Erminie, která tento titul zaměnila za prostější (v thendarské společnosti však víc váženou) hodnost druhého technika Věže, žila skromně v malém domě v ulici Mečířů, jehož jediným přepychem byla zahrada plná voňavých bylin, květů a ovocných stromů.

Erminii teď bylo třicet sedm let, byla však stále štíhlá, rychlá, s jasnými očima a záplavou měděných vlasů, které se leskly jako dřív. Celá ta léta žila sama, jen se svým jediným synem. Její jméno nebo pověst nikdy nepošpinil ani náznak skandálu. Zřídka byla viděna v jiné společnosti než ve společnosti svého syna, hospodyně nebo velkého rezavého horského psa, který ji neopouštěl ani na krok.

Nebylo to proto, že by se jí společnost stranila, naopak, byla to ona, kdo se jí vyhýbal, nebo kdo jí možná pohrdal. Dvakrát byla požádána o ruku, jednou jí sňatek nabídl Strážce Věže Edric Elhalyn a teprve nedávno Valentine Hastur, tentýž muž, který ji před tak dlouhou dobou navštívil v jejím domově v horách. Tento šlechtic, blízký příbuzný vládnoucích Hasturů z Thendary a Carcosy, ji poprvé požádal o ruku v jejím druhém roce ve Věži. Tenkrát ho odmítla s omluvou, že její vdovství je ještě příliš čerstvé. Nyní v teplý letní podvečer, osmnáct let po tom, co poprvé přišla do města, svou nabídku zopakoval.

Našel ji v zahradě jejího domu, jak sedí na prosté venkovské lavičce a prsty má plně zaměstnány šitím. U nohou jí odpočívala Jewel, avšak když se k její paní přiblížil, zvedla hlavu a tiše zavrčela.

„Tiše, Jewel,“ domlouvala jí Erminie mírně. „Mého bratrance bys už mohla znát, chodívá k nám víc než často. Lehni, Jewel,“ dodala přísně a pes se stočil do chundelaté rezavé hromádky u jejích nohou.

Valentine Hastur pravil: „Jsem jenom rád, že tě střeží tak věrný přítel, když jiného ochránce nemáš. Kdybys mě vyslyšela, znala by mě lépe,“ dodal s významným úsměvem a přisedl si k ní na lavici.

Erminie se mu podívala do hlubokých šedých očí. Vlasy měl teď protkané nitkami stříbra, jinak se však nezměnil — stále stejný muž, který jí téměř před dvěma desetiletími nabídl oporu a lásku. Povzdechla si. „Bratranče — Vale, jako vždycky jsem ti vděčná. Myslí ale, že víš, proč musím říct ne.“

„Ne, to opravdu nevím,“ vyhrkl lord Valentine vášnivě, „jasné je mi jediné to, že za starého knížete už truchlit nemůžeš, i když možná chceš, aby si to lidé mysleli.“

Jewel se jí otřela o kolena a zakňučela, snažila se upoutat pozornost, která jí byla upírána.

„Valentine, dobře víš, že tě mám upřímně ráda a za Rascarda už netruchlím, i když mi byl dobrým manželem a laskavým otcem mých dětí. V tuto chvíli se ale necítím volná, abych se mohla vdát. Kvůli svému synovi.“

„Milosrdná Avarro, sestřenice,“ vykřikl Valentine Hastur, „jaký jiný vliv než dobrý by to na synovu budoucnost mohlo mít, když by se jeho matka provdala do rodiny Hasturů? Buď by se stal víc Hasturem než Hammerfellem, nebo přísahám, že bych se vynasnažil, aby mu bylo vráceno jeho postavení a dědictví. Co ti ještě brání?“

„Když jsem poprvé přišla do Thendary, zachránil jsi nám oběma život.“ Valentine odmítavě mávl rukou.

„Za tvoji laskavost bychom se ti nedobře odměnili, kdybychom tě zatáhli do krevní msty,“ dokončila Erminie.

„Jen jsem pomohl svým příbuzným,“ řekl Valentine. „A jsem to já, kdo je tvým věčným dlužníkem, má drahá. Jak ale můžeš mluvit o té staré krevní mstě jako o něčem, co ještě trvá, když z linie Hammerfellů nezůstal naživu nikdo jiný než tvůj syn, a tomu byl teprve rok, když jeho otec a celá domácnost zahynuli v hořícím hradu?“

„V každém případě nemohu vstoupit do žádného jiného svazku, dokud mému synovi nebude navráceno dědictví,“ prohlásila Erminie. „Když jsem si brala jeho otce, přísahala jsem, že ze všech sil přispěji k rozkvětu linie Hammerfellů. A tomuto slibu se nezpronevřím, ani do něj nebudu zaplétat někoho jiného.“

„Slib daný mrtvému neplatí,“ namítl Valentine rozrušeně. „Já žiji a řekl bych, že jsi mi zavázána víc než tomu mrtvému.“

Erminie se na něj procítěně usmála.

„Můj drahý příbuzný, opravdu ti vděčím za mnoho,“ řekla. Když poprvé přišla do Thendary — vyhladovělá, bez prostředků a v cárech —, vzal ji do svého domu a podařilo se mu to učinit tak, že její pověst zůstala bez poskvrny. V tu dobu byl ženatý s lady z rodiny MacAranů. Nakrmili ji a oblékli, stejně jako její dítě, našli jí dům, ve kterém dodnes žije, a vybrali ji pro Věž, kde dosáhla svého nynějšího vysokého společenského postavení. To vše viselo ve vzduchu, jak tam stáli a dívali se jeden druhému do očí. Byl to Hastur, kdo odvrátil zrak jako první.

„Odpusť mi, drahá Erminie, nic mi nedlužíš. Již jsem to jednou řekl a myslel jsem to upřímně. Jestli je někdo dlužníkem, jsem to já, protože jsi mě celá ta léta vyznamenávala svým přátelstvím. I moje manželka tě milovala a nemyslím, že bych pošpinil její památku, kdybych se s tebou oženil.“

„I já jsem ji milovala,“ pravila Erminie, „a kdybych pomýšlela na manželství, nedokázala bych si představit nikoho lepšího, můj drahý příteli. Není snadné zapomenout, co jsi pro mne a mého syna udělal. Přísahala jsem však, že dokud mu nebude navráceno dědictví...“

Valentine Hastur se zamračil a podíval se do koruny stromu, pod kterým seděli, a snažil se uspořádat své pocity. Alastair byl podle jeho názoru rozmazlený a neschopný mladík, nehodný ani svého vysokého postavení, ani matčiny úzkostné péče. Něco takového by však chlapcově matce nemělo cenu vykládat. Byl jediným, koho měla, neviděla na něm jedinou chybu a lpěla na něm se slepou oddaností, kterou nemohlo nic oslabit. A Valentine si uvědomoval, že udělal chybu, když jí syna připomněl, protože Erminie věděla, že Valentine při veškeré své laskavosti nemá chlapce v lásce.

Minulý rok musel Alastair zaplatit vysokou pokutu, protože byl potřetí přistižen, jak bezohledně řídí svůj vůz uvnitř městských hradeb. Byl to přestupek pro muže jeho věku bohužel příliš obvyklý. Mladíci považovali nedodržování pravidel bezpečného provozu na ulicích za otázku cti. Tihle floutci, kteří si o sobě mysleli, že jsou ozdobou společnosti, byli podle Valentinova názoru ostudou svých příbuzných. Věděl ale, že tak uvažují všichni muži jeho věku. Nezačíná být už prostě starý?

Jewel se zavrtěla, zbystřila pozornost a zvedla hlavu a Erminie s úlevou prohodila: „Na Alastaira je ještě příliš brzy. A neslyšela jsem na ulici jeho koně. Kdo by to mohl být? Někdo, koho Jewel dobře zná...”

„Je to tvůj příbuzný Edric,“ řekl Valentine Hastur, a díval se k zahradní brance. „Mám odejít...”

„Nikam nechod, bratranče. Jestli je to Edric, můžeš si být jistý, že přichází v pracovní záležitosti, a kdyby před tebou nechtěl mluvit, nerozpakoval by se tě poslat pryč,“ ujistila ho Erminie se smíchem. Edric byl Strážcem prvního kruhu matričních pracovníků v thendar-ské Věži a blízký příbuzný jak Erminie, tak i Valentina Hastura.

„Sestřenice,“ pozdravil ji formálně.

Erminie mu odpověděla zdvořilostní úklonou. „Vítej, bratranče. Na rodinnou návštěvu sis vybral neobvyklou dobu.”

„Chtěl bych tě požádat o laskavost,“ sdělil jí Edric svým typicky úsečným způsobem. „Opravdu jde o rodinnou záležitost. Určitě víš, že moje dcera Floria byla na zaučení ve Věži v Neskaji.”

„Ano, vzpomínám si na to. Jak se jí daří?”

„Velice dobře, v Neskaji však pro ni nemají stálé místo,“ vysvětloval Edric. „Kendra Leynier je však těhotná a vrací se porodit ke svému manželovi. Pro Floriu se tím pádem uvolnilo místo ve třetím kruhu v Thendaře. Dokud to však nebude jisté, musí bydlet tady ve městě, a protože jsi mezi mými ženskými příbuznými pro takovou věc nejvhodnější, chtěl jsem tě požádat, abys ji uvedla do společnosti.” Floriina matka zemřela, když byla ještě malá. I ona byla blízkou příbuznou Erminie.

Erminie se zeptala: „Kolik je teď Florii let?”

„Sedmnáct, už je na vdávání. Chtěla by ale ještě několik let pracovat ve Věži,“ řekl Edric.

Rostou tak rychle, pomyslela si Erminie. Připadá mi to jako včera, co Floria a Alastair byli děti a hráli si tady v té zahradě.

„Bude mi potěšením,“ přijala Erminie.

„Jdeš dnes večer na koncert *doma* Gavina Dellerayho?“ zeptal se Edric.

„Ano,“ odpověděla Erminie. „*Dom* Gavin je blízkým přítelem mého syna. Když byl Alastair mladší, studovali spolu hudbu. Řekla bych, že Gavin měl na něj vždycky dobrý vliv.“

„Potom bychom tě s Floriou rádi pozvali k nám do lóže.“

„Velice ráda bych vaše pozvání přijala, předplatila jsem si ale na tuto sezónu svou vlastní. Částečně kvůli dnešnímu koncertu.“ V hlavě jí zazněla nostalgie: „Ach, Edricu, nedokáží si představit, že Florii je už sedmnáct. Když jsem ji viděla naposledy, byla to jedenáctiletá holčička v dětských šatečkách a na hlavě se jí ježilo houští neposlušných kudrn. Alastair se ji něco natrápil — honil ji po zahradě s pavouky a hady, dokud jsem mu to nezarazila tím, že jsem je zavolala na večeři. Nepřestával ji ale pošťuchovat ani při jídle a neustále jí bral zákusky a cukroví. Jeho chuťva ho v jednom kuse hubovala.“

„Od té doby Floria trochu vyrostla. Pochybuji, že by ji její bratranec poznal,“ řekl Edric. „Je těžké upamatovat se, jakou uličnicí byla, přesto jí ale tvůj ženský příklad nemůže být na škodu.“

„To doufám,“ poznamenala Erminie. „Když se narodil Alastair, byla jsem velice mladá, ne o mnoho starší, než je Floria teď. V horách už to tak chodí, nevím ale, jestli to není chyba — jak může být někdo tak mladý moudrou matkou? A nechybí potom dětem zralá rodičovská ruka?“

„To bych tak jistě netvrdil,“ namítl Edric. „Myslím, že jsi byla dobrou matkou a o Alastairovi si nic špatného nemyslím. Až bude Floria starší...“ na chvíli se odmlčel a potom pokračoval: „Bylo mi jen líto vidět tě zaneprázdněnou dětmi, když jsi ještě sama byla dítě. Mladou dívku bych raději viděl bezstarostnou...“

„Ano, já vím,“ souhlasila Erminie. „Moji příbuzní nechtěli, abych si Rascarda vzala. Přesto ale nelituji, že jsem to udělala. Nemohu o něm říct nic špatného a jsem ráda, že jsem svého syna měla,

když jsem byla mladá natolik, abych se z dítěte v domě mohla radovat.“ S obvyklou bolestí si vzpomněla na svého druhého syna, který zahynul při požáru Hammerfellu. Bylo to ale tak dávno. Možná, že by si měla vzít Valentina, koneckonců není ještě tak stará, aby nemohla mít další děti. Zapomněla tu myšlenku skrýt a Valentine ji zachytil. Teple se na ni usmál a Erminie sklopila oči.

„Ať už je to jakkoliv,“ pravil Edric a Erminie si říkala, jestli si tu myšlenku přečetl i on — nedokázala si představit, že by nesouhlasil se sňatkem do mocného a prominentního klanu Hasturů, „rád bych tě ve své lóži přivítal alespoň o přestávce. Floriu to potěší — byla jsi vždycky její oblíbená příbuzná, protože jsi ještě tak mladá a veselá.“

„Doufám, že jsem natolik mladá, abych pro ni byla spíš starší sestrou a přítelkyní než gardedámou,“ usmála se Erminie. „Její matce jsem záviděla — vždycky jsem si přála dceru.“

Opět si všimla, že Valentine zachytil její myšlenku, tentokrát ji nechala uniknout úmyslně. Když se Edric otočil k odchodu, dotkla se jeho paže. „Edricu, je tady ještě jedna věc — sen, který jsem minulou noc opět měla. Zdává se mi tak často...“

„Ten sen o Alastairovi?“

„Nejsem si jistá, že to *byl* Alastair,“ řekla Erminie váhavě. „Odehrávalo se to ve Věži, v kruhu a Alastair vstoupil — *myslím*, že to byl Alastair,“ zopakovala nejistě. „Jenom — víš, jak pečlivě se vždycky obléká — a v mém snu měl na sobě prosté oblečení horalů — něco, co by možná nosil jeho otec. A mluvil se mnou hvězdným kamenem...“ hlas se jí zlomil a dotkla se matričního drahokamu, který jí visel na prsou.

Edric pravil: „Ten sen jsi už jednou měla...“

„Celý letošní rok,“ upřesnila Erminie. „Vypadá to jako nějaká vidina budoucnosti, ale přesto — byl jsi to ty, kdo Alastaira zkoušel...“

„To je pravda. A nemohu ti říct nic jiného, než co jsem ti řekl tenkrát. Alastair má *laranu* jen nepatrně, rozhodně ne dost na to, aby stálo za to ho cvičit. Na matričního pracovníka to v žádném případě nestačí. Tvůj sen mi ale prozrazuje, že jsi se s mým rozhodnutím ještě nesmířila. Je to pro tebe tak důležité, Erminie?“

„Nejsem si jistá, že ten sen je takhle jednoduchý,“ namítla. „Když jsem se totiž probudila, můj hvězdný kámen žhnul, jakoby se ho někdo dotkl...“

„Nevím, co jiného by to *mohlo* znamenat,“ řekl Edric zamysleně.

Dřív, než stačil kdokoliv jiný něco dodat, pes se znovu zavrtil a vyrazil k brance. Erminie vstala. „To je můj syn. Musím jít a přivítat ho.“

Valentine k ní vzhlednul. „Příliš se o něj staráš, má drahá.“

„Nepochybuji, že máš pravdu,“ přiznala Erminie, „nemohu však zapomenout na noc, kdy jsem ztratila svého druhého syna jen proto, že jsem ho na několik minut pustila z dohledu. Víím, že je to už dávno, pořád mám ale strach, když ho nevidím.“

„Nemohu ti vyčítat, že jsi opatrná matka,“ ujišťoval ji Valentine. „Nezapomínej ale, že už není dítě. Synové dorůstají a matčinu péči potřebují stále méně, tak už to v přírodě chodí. A jestli má získat zpátky své dědictví, musí se začít učit starat se sám o sebe. Dobře ale víš, Erminie, že si myslím, že by bylo daleko lepší, kdyby ta msta dohořela sama od sebe na nedostatek paliva — prostě počkat do další generace.“

„S těmito argumenty neuspěješ, bratranče,“ vložil se Edric. „To všechno jsem jí už říkal. Odmítá naslouchat hlasu rozumu.“

„Mám snad dopustit, aby můj syn žil v exilu a zřekl se svého knížectví?“ namítla vášnivě. Valentinovi se zdála nádherná, s očima planoucíma odhodláním. Litoval jen, že to není z důvodu, který by za to víc stál. „Mám nechat svého manžela obracet se neklidně v hrobě a jeho nepomstěného ducha bloudit zříceninami Hammerfellu?“

Otřesený Valentine se zeptal: „Ty tomu opravdu *věříš*, příbuzná — že mrtví nezapomínají na svou zášť a zlobu vůči živým?“

V jejích očích ale viděl, že tomu *opravdu* věří, a nedokázal si představit, jak by jí to mohl vymluvit.

Pes se vracel. Poskakoval a tančil kolem nohou vysokého mladého muže.

„Matko,“ řekl mladík, „nevěděl jsem, že čekáme hosty.“ Půvabně se jí poklonil a uctivě kývl hlavou k lordu Hasturovi a lordu Edricovi. „Dobrý večer, pane. Dobrý večer, bratranče.“

„Žádné hosty, ale příbuzné,“ opravila ho Erminie. „Nezůstanete a nepovečeříte s námi? Oba dva?“

„Bylo by mi potěšením, bohužel mě však očekávají jinde,“ omluvil se Valentine zdvořile, povstal a sklonil se nad Erminiinou rukou.

Edric zaváhal a potom řekl: „Dnes večer ne. Uvidíme se však na koncertu.“

Erminie se dívala, jak odcházejí, a objímala syna kolem pasu.

„Co od tebe, matko, chtěl? Motá se tady, aby tě přemluvil, aby sis ho vzala?“

„Bylo by na tom něco tak špatného, můj synu — kdybych se znovu provdala?“

„Nemůžeš čekat, že bych byl nadšený,“ řekl Alastair, „když by si moje matka vzala nějakého lorda z nížin, pro kterého Hammerfell neznamená vůbec nic. Až budeme zpátky ve svém knížectví a ty budeš zaujímat své právoplatné postavení, potom může přijít a já budu o jeho nabídce uvažovat.“

Erminie se mírně usmála. „Jsem technikem ve Věži, můj synu. Nepotřebuji, aby mi nějaký poručník dovoloval, jestli se mám vdát. Nemůžeš ani namítat, že jsem ještě nedosáhla věku zdrženlivosti.“

„Ale matko, jsi pořád tak mladá a hezká...“

„Jsem opravdu ráda, že si to o mně myslíš, synu, ale i tak, když se budu chtít vdát, mohu se s tebou poradit, nemusím tě však prosit o dovolení.“ Mluvila velice klidně a její hlas nenesl nejmenší stopu výčitky, přesto se Alastair začervenál a sklopil oči.

„U nás v horách jsou muži zdvořilejší,“ řekl. „Když se chtějí ženě dvořit, jdou nejprve za jejími mužskými příbuznými a prosí o svolení.“

Nemohla mu nic vyčítat. Vychovala ho ve zvycích a zákonech horských příbuzných a vštěpovala mu, aby nikdy nezapomínal, že je knížetem z Hammerfellu. Jestli si to teď o sobě myslí, je to jen ovocem její výchovy.

„Stmívá se. Je načase jít dovnitř,“ řekla.

„Padá rosa, nemám ti přinést šál, matko?“

„Tak stará zase nejsem!“ odmítla podrážděně, když ji vzal za paži. „Ať už si o něm myslíš cokoli, můj synu, v jednom má Valentine pravdu.“

„A v čem, matko?“

„Říká, že jsi již dospělý, a jestli chceš získat zpátky Hammerfell, musíš se o to umět sám postarat.“

Alastair přikývl. „Na nic jiného jsem poslední tři roky nemyslel. Nevím ale, kde bych měl začít. Nemůžu se jen tak jednoduše rozjet na Heights a žádat starého lorda Storna, nebo kdo dneska sedí na jeho místě, aby mi vydal klíče od Hammerfellu. Jestli si ale lordi z rodu Hasturů skutečně vážící spravedlnosti, jak se říká, byli by možná ochotni propůjčit mi ozbrojené muže. Nebo by alespoň mohli veřejně prohlásit, že Hammerfell je můj a Stornové ho drží protiprávně. Myslíš, že náš příbuzný Valentine by mi domluvil slyšení u krále?“

„Tím jsem si docela jistá,“ řekla Erminie. Byla ráda, že její syn o té záležitosti už uvažoval. Sice ještě neměl žádný plán, pokud byl ale ochotný vyslechnout radu starších a moudřejších, byl to alespoň dobrý začátek.

„Nezapomněla jsi, že jdeme dneska večer na koncert, matko?“

„Samozřejmě, že ne,“ ohradila se. Z nějakého důvodu mu však nechtěla říkat, proč je pro ni dnešní večer tak významný.

Když šla do svých pokojů požádat společníci, aby jí pomohla s oblékáním na koncert, cítila podivnou předtuchu, jako by ten večer měl být nějak osudový a ona si nedokázala představit proč.

Oblečena do večerních šatů z temně oranžového saténu, který dokonale ladil s jejími zářivými vlasy, kolem štíhlého hrdla řetěz ze zelených drahokamů, sešla dolů, aby se připojila ke svému synovi.

„Jak krásně dneska vypadáš, matko,“ pochválil ji. „Obával jsem se, že budeš trvat na svém rouchu technika. Jsi ale oblečena, jak se sluší na tvé postavení, a jsem na tebe hrdý.“

„To ráda slyším. Potom ta námaha s oblékáním nebyla nadarmo.“ Alastair měl na sobě krajkovou tuniku a krátké kalhoty ze zlatého saténu, zdůrazněné temně žlutými rukávy a černými tkanicemi. Kolem krku se mu třpytil přívěsek vyřezaný z jantaru. Rusé vlasy měl pečlivě nakadeřené kousek nad ramena. Tolik se podobal jejímu příteli z dětství Alaricovi, že Erminie i po tolika letech cítila, jak se jí

něco zadrhlo v hrdle. Byl ostatně jeho nevlastním bratrem. Toto pou- to k dávno zesnulému příbuznému byl jeden z důvodů, i když ne ten hlavní, proč se provdala za Rascarda z Hammerfellu.

„I ty vypadáš velice dobře, můj drahý synu,“ vyslovila své uznání a pomyslela si: *Nebude trvat dlouho a už mě při podobných příležitostech doprovázet nebude. Měla bych jeho společnost vychut- návát, dokud ji mám.* Alastair odešel, aby matce přivolal nosítka, v ulicích Thendary nejběžnější veřejný dopravní prostředek, a jel vedle nich k výstavní budově na velkém tržišti, kterou postavili mi- nulý rok pro koncerty a divadelní představení.

Náměstí bylo přeplněno nosítky, většinou tmavomodrými veřej- nými, několik jich však bylo bohatě ozdobeno erby vykládanými drahokamy.

Alastair předal svého koně jednomu z podkoních veřejné stáje a pomohl matce vystoupit. Přitom řekl: „Měli bychom mít svá vlastní nosítka, matko. Nemusela bys přivolávat veřejná, kdykoliv někam potřebuješ jet, a nechali bychom je ozdobit erbem Hammerfellu. Víc by se to hodilo k důstojnosti našeho postavení — lidé by se na ně podívali a hned by věděli, že jsi kněžna z Hammerfellu.“

„Já?“ Erminie se musela té představě zasmát, když ale viděla synův obličej, pochopila, že zranila jeho city.

„Já takovou okázalost nepotřebuji, můj chlapče. Úplně mi stačí, že jsem pracovníkem Věže, technikem. Víš vůbec, co to znamená?“ zeptala se ho s ostnem podráždění.

A znovu se jí vybavil ten sen. Proč, když se mu nedostalo *lara- nu*, by ho měla znovu a znovu vídat za takových okolností ve svých snech? Má Valentine pravdu? Drží si ho příliš těsně u sukní — nezdravě těsně? Ale ne, vždyť ho povzbuzuje, aby žil svým vlastním životem, a týden od týdnu je s ní čím dál tím méně. Vzpomněla si na večer před rokem, když jí řekl, že ho ve Věži odmítli. Teprve tehdy mu Erminie prozradila, že měl dvojče, bratra, který zahynul v plame- nech Hammerfellu, a on je očividně tím, který má menší parapsy- chické schopnosti. Hněvivě tenkrát vykřikl, že nemůže litovat ztráty bratra, který ho „okradl o nadání, jež pro tebe, matko, tolik zname- ná“.

„Neměl bys svému bratrovi tak závidět,“ vyčetla mu. „Titul knížete z Hammerfellu si získal jako prvorozený ty a i on potřeboval něco, čím by vynikl.“ Potom ho poprvé upozornila na malé a nenápadné kladívko, které měl vytetované na rameni.

„To znamení tě odlišuje od tvého bratra. Prohlašuje tě za právoplatného dědice velkého domu a majetku Hammerfellu, za skutečného knížete tohoto rodu.“

Davem shromážděným na náměstí se prodírala skupinka zářivě oblečených šlechticů. Erminii, technika Věže, většina z nich znala, stejně jako mladého knížete z Hammerfellu. Zdravili je úklonami a prostý lid, který se mačkal na náměstí a doufal, že se mu podaří na představení se dostat — podle dávného zvyku nesmělo být žádné místo pro prostý lid prodáno, dokud se neusadila šlechta —, pozoroval urozené panstvo a pokřikoval na ně.

Prošla kolem nich jedna mladá žena a Alastair zatahal matku nenápadně za rukáv.

„Matko, viděla jsi tu světlou dívku v bílých šatech?“ zašeptal a Erminie očima vyhledala dívku, na kterou ukázal.

„Já ji *znám*,“ odpověděla překvapeně.

„Ty ji *znáš*,“ vydechl stejně překvapeně. Neměl nejmenší tušení, kdo by to mohl být, věděl ale, že se s ní musí setkat — byla to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl.

„Ano, a ty také, můj synu. Je to tvoje sestřenice Floria. Když jste byli děti, hráli jste si spolu téměř každý den.“

„*Floria!*“ vyhrkl ohromeně. „Pamatuji se, že jsem ji honil po zahradě s hady a dělal si z ní legraci — vůbec bych ji nepoznal! Je tak krásná!“

„To byl důvod, proč k nám dneska Edric přišel,“ vysvětlovala Erminie. „Chtěl, abych jí během poradního období dělala gardedámu.“

„Hned bych si to s tebou vyměnil!“ zasmál se Alastair. „Slyšel jsem, že nejobyčejnější holčičky vyrostou do největší krásy! Ale moje sestřenice Floria!“ Vypadal užasle a naprosto nevěřičně.

„Je dcerou našeho Strážce, a proto nesmí pracovat v jeho kruhu. Na zacvičení šla do Neskaji, teď se ale vrátila do otcovského domu a čeká na místo v jiném kruhu v Thendaře.“

„I kdyby byla dojičkou nebo splétačkou stříbra, pořád bych si myslel, že je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl,“ dušoval se. „Floria,“ zopakoval její jméno téměř s nábožnou úctou. „Pochybují, že legendární Cassilda, kterou miloval Hastur, mohla být krásnější.“

„Je ještě mladá, ale za rok nebo za dva bude Edric pravděpodobně přijímat žádosti o její ruku.“

„Hmmm,“ zamumlal Alastair. „Musím být nejšťastnějším mužem na světě! Je volná, naše příbuzná a ještě k tomu má *laran*. Myslíš, matko, že si mě pamatuje? Měl bych nějakou naději?“

Jeho úvahy přerušilo jemné zazvonění, znamení, že mají vyhledat svá místa, a matka se synem prošli pod klenutým portálem a vstoupili do velkých dveří. V lóži na prvním balkonu, kterou si na toto představení zamluvila, si přisunuli dvě křesla a Alastair matku pozorně zabalil do jejího pláště lemovaného kožešinou a pod nohy jí vložil čalouněnou stoličku. Potom se rozhlédl po prstenci lóží a hledal dívku, která ho tak upoutala.

„Tamhle je, už ji vidím,“ zašeptal. „V lóži ozdobené erbem Elhalynu.“ Potom překvapeně vydechl: „I královská lóže je obsazená.“ Král Aidan velkým milovníkem hudby nebyl a královská lóže zela v poslední době většinou prázdnotou.

„Nepochybně je to královna Antonella,“ řekla Erminie. „Byl to její velkorysý dar a láska k hudbě, co toto divadlo po požáru v minulém roce opět pozvedlo k bývalé krásě. Je stará, velice obézní a už skoro hluchá. Pořád ale slyší vysoké tóny svých oblíbených zpěváků.“

„O tom jsem slyšel vyprávět,“ přidal se Alastair, „když jsem loni zpíval s Horským souborem. Říkali, že pověřila *doma* Gavina Dellerayho, aby napsal kantátu jen pro soprány a housle, protože její ztráta sluchu je selektivní. Vysoké tóny slyší lépe než nízké.“

„Také se mi to doneslo,“ řekla Erminie a podívala se ke královské lóži, kde stará královna, velice malá a kyprá v neslušivých šatech podivného modrého odstínu přežvykovala kandované ovoce, ochrnu-

tou nohu podepřenou stoličkou. Navzdory jejímu věku ji doprovázela postarší žena v šatech gardedámy a Alastair potlačil uchichtnutí.

„V jejím věku by už s sebou gardedámu brát nemusela,“ zašep-tal a tlumil smích do rukávu.

„*No tak!*“ napomenula ho Erminie. „Ta laskavá stará lady bez-pochyby pozvala jednu ze svých dvorních dam, která má ráda hud-bu.“

Alastair zaznamenal, že Floria Elhalyn je v lóži pouze se svým otcem, bez jakéhokoliv ženského doprovodu. Zeptal se: „Nepředsta-vila bys mě o první přestávce mé sestřenici?“

„Samozřejmě, drahý chlapče, bude mi potěšením,“ slíbila Ermi-nie a přidala se k potlesku, který přivítal orchestr a sborové zpěváky. Šlechta byla usazena, prostý lid se nahnul do spodního sálu a před-stavení začalo.

Kantáta byla vynikající a jako dirigent a hlavní účinkující v ní zářil sám skladatel, *dom* Gavin Delleray, pohledný mladý muž, který zazpíval několik sól pro bas zpestřených vstupy sboru. Erminie na-slouchala a říkala si, že kdyby se Alastair trochu snažil, mohl by zpí-vat stejně dobře jako *dom* Gavin.

Když se Alastair nedíval, pohlédla k lóži Edrica Elhalyna. Usmál se na ni a přikývl, očividné potvrzení předešlého pozvání, aby ho o přestávce se svým doprovodem navštívila. I Floria zachytila pohled své příbuzné a přátelsky se na ni usmála. Erminii napadlo, že si možná všimla, jak po ní její syn pokukuje.

V jeho věku mohla samozřejmě čekat, že jejího syna nějaká mladá dívka upoutá a po ní ještě mnoho dalších. Bylo jen překvapí-vé, že se to nestalo už dřív.

Zatímco mladý basista zpíval, sklouzla čas od času pohledem k siluetě staré královny, která se před sebe dívala s výrazem napjaté pozornosti (nebo to byla jen krátkozrakost?), a uvažovala o tom, co její syn řekl. Kolik toho ve skutečnosti z kantáty slyší?

Hudba utichla a mladého skladatele odměnila bouře potlesku. Byl stejně starý jako Alastair, v dětství a dospívání byli nerozluční. K jejímu překvapení tleskala nejhlasitěji královna Antonella, potom si ze šatů odepjala špendlík ve tvaru květiny ozdobený krásným dra-hokamem a hodila ho na pódium. To rozpoutalo déšť květin, pugétů

a drahokamů. Gavin zářil potěšením, posbíral dary, potom se usmál na svou královskou patronku a poklonil se jí.

Alastair se tiše zachechtal.

„Nevěděl jsem, že královna Antonella je až tak velkou milovnicí hudby — ani že se jí líbí mladí muži,“ zamumlal.

„Překvapuješ mě, Alastaire,“ napomenula ho Erminie. „Velice dobře víš, že jeho matka byla královninou oblíbenou sestřenicí, a protože královský pár nebyl obdařen štěstím mít děti, má ho ráda jako svého vlastního syna.“ Alastairův posměšný úšklebek zmizel, ale i bez použití telepatie věděla, že si toto pikantní sousto schová, aby jím mohl svého přítele popichovat.

Když potlesk odezněl, začali se diváci v lóžích a křeslech zvedat a mladé páry a rodinky vycházely do chodeb, aby si protáhly nohy nebo se rychle venku nadýchaly čerstvého vzduchu. Někteří sešli do elegantních barů v nižších poschodích divadla, kde se podávaly studené i teplé nápoje a občerstvení.

„Měl bych jít poblahopřát Gavinovi...“ prohodil Alastair provi-nile. Bylo jasné, že pořád ještě myslí na Florii.

„Nepochybuji, že by tě rád viděl,“ ujistila ho Erminie, „nezapomeň ale, že jsem tě slíbila představit dceři lorda Elhalyna.“

Alastairovi se rozzářily oči a ochotně matku následoval průchodem mezi lóžemi a vnější chodbou. Lokajové pobíhali sem a tam s nápoji a občerstvením, v koncertní síni bylo k dostání vše od piva, sladkých koláčů až po nádherně upravené večeře servírované v soukromých saloncích za lóžemi. Přeplněným průchodem se linuly vůně těchto dobrot a štěbetání dobře se bavících lidí. Z hlediště zaznívaly vzdálené zvuky orchestru, který ladil nástroje a připravoval se na druhou část koncertu.

Erminie zlehka zaklepala na dveře lóže Elhalynů. Lord Edric povstal, aby ji s potěšeným úsměvem přivítal, a galantně se sklonil nad její rukou, jako by je od posledního setkání nedělily pouhé tři hodiny.

„Vítej, sestřenko,“ pozdravil ji. „Přisedni si k nám. Mohu ti nabídnout sklenici vína?“

„Děkuji,“ přijala nabízené občerstvení. „Florio, holčičko, do jaké krásy jsi jen vyrostla! Pamatuješ se na svého bratrance Alastaira?“

Alastair se jí poklonil.

„Jsem nesmírně potěšen, *damiselo*,“ řekl s úsměvem. „Mohu ti přinést něco na osvěžení? Nebo tobě, matko?“

„To nebude třeba, chlapče,“ řekl Edric a pokynul ke stolu prostrčenému přepychovým výběrem studených mas, zákusků a ovoce. „Berte si, prosím.“

Na jeho vybídnutí si Alastair vzal talíř a nabral si na něj trochu ovoce a zákusků. Sluha mu nalil štědře vína a Alastair upíjel z poháru a nespouštěl oči z Florie.

I Floria vypadala, že ji Alastair zaujal. „Bratranče, jak ses změnil! Jako dítě jsi ke mně býval tak krutý. Pamatuji si tě jenom jako rozjívěného kluka. Teď ale vypadáš jako skutečný kníže z Hammerfellu! Nikdy jsem nechápala, jak mohou dívky v Neskaji považovat tvůj příběh o útěku z domova za romantickou historku. Je pravda, že při tom požáru zahynuli všichni tvoji příbuzní? To mi vůbec nepřipadá romantické, jen velice tragické.“

„Je to naprostá pravda, lady Florio,“ odpověděl Alastair příjemně vzrušený jejím zájmem. „Alespoň tak mi to vyprávěla matka. Zemřel můj otec i bratr. Nikdo jiný z rodiny Hammerfellu mi nezůstal. Jediní živoucí příbuzní jsou z matčiny rodiny.“

„Ty jsi měl bratra?“

„Ano. Byli jsme dvojčata. Vůbec se na něj ale nepamatuji. Zachránili jsme se s matkou v lesích a jediným naším ochráncem byla naše fena Jewel. Na nic z toho si však nevzpomínám. Ještě jsem ani pořádně neuměl chodit.“

Dívala se na něj s očima rozšířenýma úžasem.

„Jak poklidný život jsem v porovnání s tebou vedla,“ zašeptala. „A teď, když jsi dospělý, je Hammerfell tvůj?“

„Ano, jestli se mi podaří najít nějaký způsob, jak ho získat zpátky,“ potvrdil a dodal: „Jsem připraven pozvednout armádu a vyrvat ho našim úhlavním nepřátelům silou.“

Oči se jí ještě víc rozšířily, jen se však na něj cudně dívala přes okraj sklenice a upíjela vína.

„Otče,“ řekla tiše, „nemohl bys...?“ Prosebně pohlédla na lorda Elhalyna a ten, jak očekávala, zachytil její myšlenku a usmál se.

„Začátkem příštího úplňku pořádáme taneční večer pro mnoho našich mladých přátel,“ řekl. „Bylo by nám potěšením, kdyby ses také zúčastnil. Je to u příležitosti Floriiných narozenin a bude to velice prostá a neoficiální událost,“ doplnil. „S dvorním oblečením a etiketou si starosti dělat nemusíš. Běžné šaty a chování budou stačit.“

„Jenom mi slib, že mě po tanečním sálu nebudeš honit se žábou nebo hadem,“ zasmála se Floria.

„Tentokrát si to odpustím,“ slíbil Alastair a blahopřál si, že Floria požádala otce, aby ho pozval. Byl nejen bezmezně oslněn Floriinou krásou, ale její vysoké postavení a vznešení příbuzní by mu také mohli umožnit cenné kontakty potřebné k navrácení Hammerfellu. Byli *bratranec* a *sestřenice*, pocházela však z mnohem urozenějšího rodu než větev jeho rodiny. „Udělám vše pro to, abych z tvých vzpomínek ty nešťastné hady vymazal.“

Když Alastair a Floria obnovili své staré přátelství, lord Edric prohodil k Erminii: „Jsem rád, že si naši mladí rozumějí. Teď si vzpomínám, nezpíval Alastair minulý rok s mužským kvartetem v Neskaji?“

„Ano, zpíval,“ potvrdila Erminie, „je nadaným hudebníkem.“

„Ještě ke všemu nadaný. Musíš být na něj hrdá,“ řekl Edric. „Obávám se, že Valentine ho považuje za mladého budižkničemu, jednoho z těch floutků, kteří nemyslí na nic jiného než na parádu.“

„To máš pravdu,“ polkla Erminie ztěžka. „Jeho otec a bratr zahynuli při pádu Hammerfellu. Musela jsem ho vychovávat sama — a to pro něj nebylo snadné.“

„Dnešní mladí lidé mi dělají starosti,“ povzdechl si Edric. „Moji synové se zajímají jen o koně a hazardní hry.“

„Ano, i já si dělám starosti o Alastaira,“ zvažněla Erminie. „A ráda bych tě požádala o laskavost, bratranče.“

„Jen klidně řekni, co tě trápí, a bude-li to cokoliv, co je v mých silách, rád ti vyhovím,“ povzbudil ji Edric. Usmál se na ni tak prociťtěně, že Erminie na okamžik litovala, že se o tom vůbec zmínila.

Už ale začala a nechtěla ho koneckonců poprosit o nic nezákonného.

„Mohl bys pro mého syna domluvit slyšení u krále Aidana?“

„Nic nemůže být snazšího. Aidan již jednou o záležitosti Hammerfellu projevil zájem,“ řekl Edric. „Možná na té narozeninové oslavě pro Floriu — bylo by lepší, kdyby se setkali neoficiálně.“

„Budu ti vděčná,“ poděkovala Erminie, odmítla druhý pohár vína a vybraně ukusovala z kousku ovoce.

Floria a Alastair byli zabrání do rozhovoru a nevnímali nic jiného. „Lorde Hammerfelle, znáš mé bratry?“ zeptala se Floria.

„Myslím, že jsem byl jednou představen tvému bratru Gwynnovi.“

„Ach, Gwynn. Ten je o dvanáct let starší než já a pořád mě považuje za malou holčičku, které by nejlépe slušely dětské šaty,“ řekla rozmrzele. „Mým oblíbeným bratrem je Deric. Dělí nás od sebe jenom jeden rok. On *tebe* zná,“ dodala. „Nejezdíš na kaštanové klisně s bílou skvrnou na čele?“

„Ano,“ odpověděl Alastair. „Dala mi ji moje matka k patnáctým narozeninám.“

„Můj bratr říká, že musíš koním rozumět. Nikdy předtím tak pěknou klisnu neviděl.“

„Je to moje matka, kdo si zaslouží uznání. Vybírala ji ona. Jejím jménem však tvému bratrovi děkuji.“

„Můžeš mu poděkovat osobně,“ řekla Floria. „Moji bratři slíbili, že se na nás o přestávce přijdou podívat. Hudba je moc nezajímá, jsem si jistá, že byli někde v hostinci nebo nějaké herně. Tebe karty a hazardní hry nebaví?“

„Ani moc ne,“ odpověděl Alastair, pravdou však bylo, že si nemohl dovolit hrát o víc než malé sázky, a to se skoro nevyplatilo. Jeho příjem byl velice malý, i když matka mu vždycky dávala dost peněz, aby se mohl starat o svůj zevnějšek.

V tu chvíli se do lóže nahrnuli čtyři mladí muži — synové Edrica z Elhalynu — a obstoupili stůl s občerstvením. Nejvyšší z nich rychle přikročil k Florii a zmačkaně se dožadoval vysvětlení: „Kdo je ten cizinec, se kterým se bavíš, sestro? A proč žertuješ a flirtuješ s neznámými mladými muži?“

Floria se zapýřila a řekla: „Můj bratr Gwynn, lord Alastair z Hammerfellu. Je to můj bratranec a známe se už od dětství. Rozmlouvali jsme ve vši slušnosti a za přítomnosti obou našich rodičů,

mého otce a jeho matky. Mohou ti potvrdit, že jediné slovo, které jsme pronesli, nepřekročilo rámec vhodného chování.“

„To souhlasí, Gwynne,“ zasáhl lord Edric. „Tato lady je kněžnou z Hammerfellu a je mou starou přítelkyní a příbuznou.“

Gwynn se jí uklonil. „Prosím o prominutí, lady. Rozhodně jsem tě nechtěl urazit.“

Erminie se usmála a vlídně odpověděla: „To je v pořádku, příbuzný. Kdybych měla dceru, přála bych si, aby měla bratry, kteří by dbali o její chování a pověst.“ Alastair však vřel hněvem.

„Je to lady Floria, a ne ty, pane, kdo může říct, jestli je jí moje společnost nepříjemná. A byl bych rád, kdyby sis hleděl svých záležitostí.“

Gwynn se dychtivě chopil hozené rukavice. „Chceš tím říct, že *není* moje záležitost, když vidím, jak se moje sestra baví s nějakým nalezcem bez pozemků, jehož stará historka o krevní mstě je předmětem žertů od Dalereuthu až po Nevarsin?“ vyštěkl. „Když jsem sem dnes večer jel, celé město bylo na nohou — ulicemi se proháněly hordy vyhnaných sedláků a gangy mladých zločinců připravených vytáhnout proti aristokracii — jsem si ale jistý, že ty o tom nic nevíš — byl jsi příliš zaměstnaný tou svou únavnou pohádkou o Hammerfellu... stejně tak dobře by to mohla být země snů! Můžeš si říkat, jak chceš, nespolehej se ale na nějaký pochybný exilový titul — takových jsou v Thendaře stovky. Lord ze Vzdušných zámků nebo Deseti Zandruových pekel, například. Takové věci jsou mladým nezkušeným dívkám sice příjemné na poslech, ale...“

„Tak dost, Gwynne,“ přerušil ho lord Edric, „tvé hrubé chování je do nebe volající! Nejsem tak starý, abych nemohl rozhodnout, kdo může být mým hostem nebo přítelem. Okamžitě se lady Erminii a Alastairovi omluv!“

Gwynn však nehodlal ustoupit. „Otče, copak nevíš, že touhle historkou o Hammerfellu se baví celá říše Sta království? Jestli je Hammerfell jeho, proč není v Hellers se svými lidmi, místo aby se potuloval tady po Thendaře a nudil každého na doslech...“

To však Alastairovi stačilo. Popadl Gwynna za košili a přitlačil mu pod nos sevřenou pěst. „Nech moji rodinu na pokoji, nebo...“

Erminie káravě vykřikla, její syn však byl příliš rozružený, než aby ji slyšel. Obličej Gwynna Elhalyna znachověl hněvem a odstrčil Alastaira tak prudce, že mladík zakopl o křeslo a upadl na koberec. Vyskočil na nohy, znovu popadl Gwynna za košili a vyhodil ho dveřmi z lóže ven. Gwynn vrazil do lokaje, který přinášel táč se sklenicemi, a oba muži se v rachotu střepů a záplavě vína zřítili na podlahu. Alastair si protřel oči, zavrčel a skočil po Gwynnovi, který se škrábal na nohy, *skean* vytasený.

Lord Edric zařval, vrhl se mezi ně, vyrval Gwynnovi dýku a pevně ho sevřel. „Zatraceně, řekl jsem, že to stačí a ty budeš poslouchat. Jak se odvažuješ vytáhnout dýku na hosta svého otce?“

Erminie se do toho taktně vložila: „Bratranče, brzy začne druhá kantáta. Sólisté už přicházejí na jeviště. Musíme se s vámi rozloučit.“

„Ano, máš pravdu,“ souhlasil lord Edric téměř vděčně. Pokývl na Alastaira. „Uvidíme se na Floriině bále...“

V tu chvíli zazněl v průchodu za lóží neobvyklý povyk a do dveří vtrhla rozkurážená skupinka uboze oblečených mladíků. Gwynn okamžitě otci vytrhl svou dýku a Edric zaštitil Erminii svým vlastním tělem. Alastair vykročil výtržníkům s vytaseným nožem vstříc.

„Tohle je soukromá lóže a byl bych vám vděčný, kdybyste okamžitě odešli,“ řekl, ale přední z mladíků se posměšně zašklebil.

„Nepovídej, kohoutku. Který z bohů ti tu lóži přidělil, abys mě z ní mohl vyhánět? Jsem stejně tak člověk jako ty — opravdu si myslíš, že mě můžeš jenom tak vyhodit?“

„Rozhodně se o to pokusím,“ vyštěkl Alastair, přikročil k němu a popadl ho za rameno. „Koukej vypadnout!“ Tlačil ho ke dveřím. Mladík, patrně překvapený, že se jeho vpádu někdo postavil na odpor, se vzpíral a oháněl se kolem sebe pěstmi.

„Bratranče, pomoz mi,“ zavolal Alastair, Gwynn však chránil Florii. Přes rameno zahlédl, že nezvaní návštěvníci, mladíci jako ten, s nímž zápasil, pronikli i do ostatních lóží a hned se vrhli na stoly s občerstvením a plnými hrstmi si jídlo cpali do kapes. Bezděčně si pomyslel: *Že by opravdu měli hlad?*

Jako by jeho myšlenky pronikli k ostatním, lord Edric potichu pravil: „Jestli máte hlad, kamarádi, vezměte si, co chcete, a potom běžte. Přišli jsme sem poslouchat hudbu a nikomu tím neubližujeme.“

Ta klidná slova většinu výtržníků zchladila. Nastrkali si jídlo do kapes a opět vyběhli ven, jen mladík, který bojoval s Alastairem, nepřestával.

„To si myslíš, ty bohatá pijavice, že se nás můžeš zbavit několika koláči? Celou tu dobu jste zneužívali naši krev — teď chceme vidět barvu vaší!“ křičel a najednou se mu v ruce zaleskl nůž. Rozmáchl se po Alastairovi, který to nečekal a nekryl se. Nůž mu sjel po předloktí, Alastair vykřikl bolestí, paži si obtočil cípem pláště a potom napřáhl svůj vlastní nůž. Erminie zděšeně zavolala:

„Stráže, stráže!“

Lóže se okamžitě zaplnila strážemi v zelenočerných kabátcích. Chopily se mladíka, který omámeně zíral na krev kapající z Alastairovy rány.

„Jsi v pořádku, *vai dom*?“ zeptal se jeden ze strážů. „Dneska je téhle chátry plné město. Převrhli dokonce i královnina nosítka.“

„Nic mi není,“ uklidnil ho Alastair, „jenom nerozumím, co chtěl...“ Svezl se do křesla, oslabený ztrátou krve.

„Bůh ví,“ povzdechl si strážce. „Pochybuji, že to ví on sám — nemám pravdu, holomku?“ uštědřil mladíkovi hrubý šťouchanec. „Jak vážné je tvé zranění, pane?“

Lord Edric vytáhl lněný kapesník a podal ho Alastairovi, aby si jím zastavil krváčení.

Alastair tam ohromeně seděl a díval se, jak kapesník prosakuje krví. „Není to nic vážného, nechte toho kluka jít. Jestli ho ale ještě jednou potkám...“

Přikročila k němu Floria a pánovitě přikázala strážím: „Je mi jedno, co s ním uděláte, ale ať už je pryč.“ Potom se sklonila nad Alastairem a odsunula kapesník. Tiše řekla: „Jsem monitor. Nech mě podívat, jak je ta rána hluboká.“ Natáhla ruku a pomalu jí přejela nad Alastairovou paží, aniž by se ho dotkla. „Rána hluboká není, byla ale zasažena jedna malá žíla.“ Vzala svůj hvězdný kámen a pozorně ho zaměřila na zraněné místo. Po chvíli se krváčení zastavilo. „Teď je myslím všechno v pořádku.“

„Můj chlapče, jsem otřesen, že se to stalo právě v mé lóži,“ pravil lord Edric. „Jak bych to mohl napravit?“

„Zdá se, že dnes v noci to není nic mimořádného,“ řekla Erminie a rozhlížela se po hledišti. Strážce teď měly situaci pod kontrolou a ze všech koutů divadla vyváděly nuzně oblečené výtržníky.

Jeden starší muž, stejně neupravený jako ostatní nezvaní hosté, hlasitě protestoval, když ho strážce tlačil ke dveřím. „Já k nim nepatřím. Řádně jsem si koupil lístek! Copak musím mít hedvábné kalhoty, abych mohl poslouchat hudbu? Je tohle ta známá hasturská spravedlnost?“

Dom Gavin Delleray seskočil z jeviště a vykřikl: „Pusťte toho muže, já ho znám. Je zbrojnošem mého otce!“

„Jak si přejete, můj lorde,“ řekl strážce. „Omlouvám se, příteli, jak jsem to ale mohl vědět, když vypadáš jako všichni ti pobudové!“

Erminie položila ruku synovi na paži a zeptala se: „Mám zavolat nosítka? Nebo chceš zůstat do konce?“

Floria stále držela Alastaira za ruku a byla plna ochranného rozhořčení. Za takových okolností se mu odcházet nechtělo.

„Chodit by ještě neměl,“ namítla Floria. „Gwynne, nalij mu trochu vína, jestli nám ta chátka nějaké nechala. Posad' se, teto Erminie, u nás můžeš poslouchat stejně dobře jako ve své lóži.“

Rozruch opadl a orchestr začal hrát předeheru. Erminie si sedla vedle Alastaira. I přes krásnou hudbu byla otřesena. Co se děje s městem, které tak dobře zná? Výtržníci se na ni a jejího syna dívali jako na nějaká monstra. A přitom byla prostá pracující žena a ještě ke všemu vůbec ne bohatá. Co proti ní můžou mít?

Viděla, jak Floria drží Alastaira za ruku, a najednou ji přepadla podivně nepříjemná předtucha. Floria a Alastair však byli bratranec a sestřenice, vyrůstali spolu a dobře se k sobě hodili. Proč by si tedy měla dělat starosti?

Zabloudila pohledem ke královské lóži. Královna Antonella, nohu stále položenou na stoličce, poklidně uždibovala z čokoládového dortu, jako by se vůbec nic nestalo. Erminie se rozesmála a smála se tak, že se nemohla zastavit. Z vedlejších lóží ji probodávaly hněvivé pohledy. Přistoupil k ní Edric a nabídl jí čichací sůl a doušek vína. Erminie však nemohla přestat, i když se snažila sebevíc, a nakonec ji Edric musel téměř vynést do předpokoje, kde se smála tak dlouho, až se rozplakala, padla mu do náruče a plakala až do naprostého zhroucení.

6. KAPITOLA

Conn z Hammerfellu se s výkřikem probudil a chytil se za paži. Očekával, že bude mokrá čerstvou krví. Zmateně se díval do tmy, která ho obklopovala, a naslouchal tichu rušenému jen divokými sněhovými poryvy opírajícími se do okenic a chrápáním spících mužů. V malém červeném bodu ohně viděl kotel pohupující se nad ohništěm a cítil příjemně nasládlou vůni, která z něj vycházela. Vedle něj se posadil Markos a mrkal v temnotě.

„Co se děje, chlapče?“

„Krev, krev...“ mumlal Conn, potom se úplně probral a překvapeně řekl: „Nikdo tady ale není...“

„Zase nějaký sen?“

„Bylo to ale tak skutečné,“ zašeptal Conn zastřeným rozespalým hlasem. „Dýka — prali jsme se — ten muž se chtěl dostat dovnitř — všude kolem mne byli lidé a měli na sobě nádherné oblečení, jaké znám jenom ze snů, a starý muž, který byl mým příbuzným a omlouval se mi — a nádherná dívka v bílých šatech...“ zarazil se a zamračil, prsty si přejel po předloktí, jakoby stále nemohl uvěřit, že nemokvá krví. „Nevím, co udělala, ale zastavila krvácení...“ Položil se zpátky na hrubý slamník. „Ach, byla tak krásná...“

„Opět ta dívka ze snů?“ zasmál se Markos tiše. „Už jsi o ní dlouho nemluvil. Byla to ta samá? Bylo v tom snu ještě něco?“

„Ano — hudba a muž, který se vysmíval mému dědictví a vyvolal hádku — a moje... matka a další lidé — víš, jak bývají sny zmatené...“ povzdechl si a Markos se natáhl ze svého slamníku po Connově boku a vzal mladíkovu ruku do starých sukovitých prstů.

„Pssst — neprobud' ostatní,“ připomněl mu a ukázal na nejasné siluety pěti mužů spících kolem na zemi. „Spi, chlapče. Máme před sebou dlouhou noc a ještě delší den. Na dumání o snech teď není čas — jestli to byl sen. Odpočívej, dřív než o půlnoci tady nebudou.“

Conn poznamenal: „Jestli vůbec přijdou. Slyšíš, jak venku řádí bouře? Jestli dorazí v tomhle nečase, mají můj obdiv.“

„Přijedou,“ ujistil ho Markos přesvědčeně. „Pokus se ještě hodinu nebo dvě spát.“

„Jestli to však nebyl sen, co to mohlo být?“ zeptal se Conn.

Markos neochotně co nejtíšeji zašeptal: „Víš přece, že ve vaší rodině je *laran*. Tvoje matka byla *leroniska* — musíme si o tom promluvit a také to uděláme. Dnes v noci máme ale v plánu něco jiného.“

„Nerozumím...“ začal Conn, ale potom nechal myšlenku nevy-slovenou a naslouchal větru a sněhu narážejícímu do okna zakrytého okenicí. Zachytil, jak je jeho pěstoun vzrušený, a vycítil, že mu ten sen dělá větší starosti, než je u snu, byť opakovaného, obvyklé.

On sám ho kromě prvního šoku z bolesti a pocitu krve příliš vážně nebral. Takové snové záblesky jiného života měl už mnohokrát předtím, i když o nich se svým pěstounem moc nemluvil. Záblesky života, který žil ne tady ve skrytu malé horské vesničky, kde jeho pravé jméno a postavení bylo známé jen několika lidem, ale ve velkém městě, obklopen takovým luxusem, který si jen stěží dokázal představit. Mátlo ho, že Markos v těch podivně známých vizích zřejmě vidí určité prvky reality.

Markos byla jeho nejranější vzpomínka. Ať se snažil sebevíc, nedokázal si vybavit nic jiného než obraz ohně ukrytý hluboko v paměti a konejšivý hlas, který mu prozpěvoval ve snech. Když Markos zjistil, že si Conn požár trochu pamatuje, prozradil mu jeho pravé jméno a vyprávěl mu o osudu Hammerfellu, o tom, jak v plamenech zahynuli jeho otec, matka a malý bratr. Když byl o něco starší, vzal ho k opuštěným troskám, které kdysi bývaly hrdým hradem Hammerfellem, a kladl mu na srdce, že je jediným, kdo z jeho rodu přežil, a hlavní povinností jeho života je pomáhat opuštěným poddaným a znovu dobýt a vzkřísit své knížectví.

Conn se opět uložil k spánku. Krásný obličej dívky, která vyhojila jeho snovou ránu, ho však neopouštěl. Byla skutečnou ženou? Markos mu řekl, že se narodil jako telepat obdařený dědičnými parapsychickými schopnostmi své kasty. Je možné, že ta dívka někde skutečně žije, že ji viděl *laranem*, který zdědil? Nebo byl jeho *laran* jasnovidný a ona má jednoho dne vstoupit do jeho života?

V polospánku k němu doléhalo hučení sněhu a větru za oknem a on plul ve svých představách s tou krásnou dívkou po boku, až se dostali k polorozbořené kamenné chatrči, ve které přespávali — ne nepodobné chatrči na hranicích Hammerfellu, kde od nepaměti žili s Mrkosem, sami s tichou starou ženou, která jim vařila a starala se o něj, když byl ještě příliš malý, aby mohl být mezi neustálými Markosovými příchody a odchody ponechán bez dohledu — a Conn ve svých snech zaslechl dusot koní na cestě a probudil se. Dotkl se Markose.

„Vstávej,“ zašeptal. „Už přijíždějí.“

„A tady je domluvené znamení,“ potvrdil Markos, když venku třikrát zahoukala žluna. Zapálil lampu a i do ostatních mužů vjel život, vstávali a obouvali si boty.

Markos přikročil ke dveřím a otevřel je. Závěsy zaskřípěly tak hlasitě, že sebou Conn škubl.

„Ten rámus musí být slyšet i na druhé straně Zdi kolem světa,“ postěžoval si. „Promaž je olejem, nebo probudí celé Hellers.“

„Provedu, můj lorde,“ souhlasil Markos — když byli sami dva nebo mezi lidmi, kteří neznali Connovu skutečnou totožnost, říkal mu „můj chlapče“ nebo „pane Conn“, v přítomnosti zasvěcených ho však od patnáctých narozenin uctivě oslovoval jeho titulem.

Do místnosti, kde spali, se nahnul půl tucet mužů v plné jezdecké výstroji. I když byl vchod chráněn malou předsíňkou, vehnal se s nimi dovnitř ledový vítr a zmrzlý sníh a poslední měl plné ruce práce, aby za sebou dveře opět přibouchl.

Markos v mdlém světle postoupil do středu místnosti a zeptal se vůdce jezdců: „Jsi si jistý, že vás nikdo nesledoval?“

„Jestli mezi tady tím místem a Zdí kolem světa pobíhá jediný sněžný králík, sním ho i s chlupy a syrového,“ odpověděl vůdce, velký statný muž v koženém kabátci s obličejem orámovaným věncem načervenalých vousů. „V lesích není nic jiného než ticho a sníh, o tom jsem se přesvědčil.“

„Jsou všichni muži dobře vyzbrojeni?“ zeptal se Conn. „Ukažte mi zbraně.“ Rychle si prohlédl meče a kopí, které mu ukázali, všechny staré, některé ne o moc lepší než vidle, ale naleštěné, dobře udržované, bez jediné stopy rzi.

„V pořádku, potom jsme připraveni. Tvoji muži ale musejí být promrzlí na kost. Odpočíněte si chvíli, máme pro vás horké víno.“ Poodešel k ohništi a začal nalévat kouřící punč do hliněných hrnků a rozdávat je prokřehlým mužům. „Vypijte to a můžeme vyrazit.“

„Malý okamžik, můj mladý lorde,“ řekl Markos. „Než vyjedeme, něco bych pro tebe měl.“ Slavnostně, s náznakem tajuplnosti, zamířil do vzdáleného kouta místnosti a chvíli se tam přehraboval ve staré truhle. Potom se otočil a pravil: „Schovávám to pro tebe od požáru Hammerfellu — meč tvého otce.“

Conn málem upustil hrnek, pak se ale trochu vzpamatoval a vrazil ho do ruky muži s věncem vousů. Vzal si podávaný meč a s oči vidným pohnutím ho sevřel za jílec. Na svou rodinu neměl žádnou památku. Markos mu řekl, že všechno, co patřovalo jeho otci, zničil oheň. Okolostojící muži začali vyhazovat hrnky do vzduchu. Vousáč křičel: „Připijme si na našeho mladého knížete!“

„Ať ho bohové požehnají!“ připili s hlasitým provoláváním slávy.

„Děkuji ti, Farrene — a vám všem. Kéž je dnešní noční úkol zdařilým začátkem všeho, co nás čeká.“ Potom Conn ještě dodal: „Jeden starý příběh praví, že bohové požehnají tomu, kdo dřív než požádá o pomoc, nejprve sám tvrdě pracuje.“ Zasunul prastarý meč do pochvy — později si prohlédne runy, které jsou do něj vyryty, a pokusí se vyčíst něco o příbuzných, kteří ho nosili před ním. Ted' ale ne.

Farren prohlásil: „Naše životy jsou ti plně k službám, můj lorde. Kam ale dnes v noci pojedeme? Markos nám neřekl nic víc, než že nás potřebuješ, a tak jsme přišli, na památku tvého otce. Jistě jsi nás ale nevyhnal do bouře jen proto, abychom připili na tvé zdraví — i když ten punč je vynikající — a podívali se, jak jsi dostal meč Hammerfellu.“

„To je pravda,“ odvětil Conn. „Jste tady, protože jsem zaslechl podivnou zvěst. Náš starý úhlavní nepřítel Ardrin ze Stornu se dnes v noci chystá vypálit vesnici příslušníků našeho klanu, rolníků z Hammerfellu, a vyhnat je z obecní půdy.“

„V takové bouři? A proč by to dělal?“

„Nebylo by to poprvé, co rolníkům vypálil domy a vyhnal je do zimy bez střechy nad hlavou, když se nemohou bránit a musejí hledat úkryt před přírodními živly,“ řekl Conn. „Slyšel jsem, že chce na své půdě chovat víc zvířat na vlnu a látky, protože z nich má větší zisky než z práce rolníků, kteří si jen pěstují svou vlastní potravu.“

„To souhlasí,“ potvrdil Farren, „vyhnal tak mého dědečka z pozemku, na kterém hospodařil padesát let, a tomu chudákovi nezbylo nic jiného, než se dobelhat do velkého města v nížinách a najít si tam práci skladníka, a to mohl ještě mluvit o štěstí, že se mu to podařilo. Na polích, kde pěstoval obilí, se teď pasou zvířata chovaná na vlnu.“

„Storn není jediný, kdo se k takovým mrzkým praktikám uchyluje,“ pokračoval Conn. „Do jeho rolníků — když se s tím dokáží vyrovnat — mi nic není. Přisahal jsem ale, že hammerfellští takovým způsobem zneužívání nebudou. Nevěděl jsem o tvém dědečkovi, Farrene. Až jednou nad Storny zvítězím a získám zpátky své země, bude se moct vrátit domů. Staří a křehcí muži by se neměli tak lopotit, aby nezemřeli hladem.“

„Jeho jménem ti děkuji,“ řekl Farren a sklonil se, aby mu políbil ruku. Conn se ale začervenal a napřáhl místo toho paži k přátelskému stisku.

„Teď už ale pojďme. Stornové již brzy udeří a vypálí ty chudáky z jejich domovů. Dnes v noci jim ale dáme pocítit, že Hammerfell žije a nenechá takové zločiny bez odplaty.“

Jeden po druhém vyklouzli do pekla sněhové bouře a nasedli na koně. Byl to Markos, kdo jel v čele, Conn těsně za ním. Sníh je oslepoval a téměř nic neviděli. Bezmezně ale Markosovi důvěřoval a věděl, že ten starý muž zná v horách každý kámen a strom. Stačilo, když se bude držet za jeho koně. Jel, oči přivřené před šlehajícím sněhem, a koně nechal, aby si našel svou vlastní cestu. Jednou rukou se s tajnou pýchou dotýkal jílce otcova meče.

Neočekával to a ten dar byl pro něj svým způsobem důležitější než celá jejich noční výprava. Na Storny se s Markosem vypravili už nejednou — peníze a zvířata, které jim uzmuli, je vlastně po celá ta léta živily. Conna nikdy nenapadlo, aby o sobě nebo Markosovi přemýšlel jako o zlodějích. Ještě před jeho narozením ukradli Stornové

jeho otci téměř veškerý majetek a zbytek spálili, když mu byl teprve jeden rok.

Conn s Markosem byli poměrně oprávněně přesvědčeni, že když se Stornové zmocnili hammerfellského bohatství, určitá část se musí vrátit jeho právoplatnému majiteli.

Ale dnes v noci se Storn dozví, kdo je jeho nepřítel a proč ho pronásleduje.

Sněžilo tak hustě, že koně sotva slyšel. Nechal mu volné opratě, protože věděl, že kdyby ho příliš vedl, zvíře by v tomto počasí mohlo ztratit pevnou půdu pod nohama. Po čase se Markos zastavil, tak prudce, že do něj Conn téměř narazil.

Starý muž sklouzl na zem a vzal Connova koně za uzdu.

„Odtud půjdeme pěšky,“ zašeptal. „Mohli kolem postavit strážě a bude lepší, když nás neuvidí.“

„V pořádku,“ souhlasil a slyšel, co Markos nevyslovil. Čím méně jich zabijí, tím lépe. Stornovi muži poslouchají příkazy a nejsou plně odpovědní za to, co musejí udělat — stačilo ukázat trochu soucitu a postihl by je stejný osud jako ubohé hammerfellské rolníky bez pána. Ani Conn, ani Markos po zbytečném zabíjení netoužili.

Muži si ten rozkaz šeptem předávali dál, malá skupinka začala obkličovat vesnici a koně vedli za sebou. Potom Markos vydal příkaz zastavit a zachovat naprosté ticho. Conn stál sám v temnotě a měl pocit, že jeho dech a úder srdce musejí být slyšet až dolů do vesnice.

Téměř všech deset, dvanáct k sobě schoulených domků bylo temných, jen v jednom se svítilo. Conn si říkal proč — nějaký stařík dřímající u ohně, matka bdící u nemocného dítěte, starší rodiče očekávající návrat zpozdilého cestovatele, porodní bába při práci?

Čekal, tiše a bez hnutí, meč připravený v pochvě. *Dnes v noci jsem opravdový Hammerfell*, pomyslel si. *Otče, ať už jsi kdekoliv, doufám, že víš, že jsem na naše lidi nezapomněl.*

Najednou z jednoho domku zazněl pronikavý výkřik a v bouřkové cloně nad střechami se divoce roztančily plameny. Stavení vzplálo jako pochodně. Rozpoutal se zmatek doprovázený úpěnlivým nářkem.

„*Ted!*“ vyštěkl Markos a Connovi muži se vyhoupli na koně a s hněvivým pokřikem cválali dolů ze svahu. Conn namířil luk na temné ozbrojené postavy pobíhající s pochodněmi kolem domků. Vyletěl šíp a jeden ze žhářů klesl se zaúpením k zemi. Conn nasadil další šíp. Ze stavení vybíhali rozespalé ženy, děti, několik vetchých starců a křičeli překvapením a bolestí. Vzplál další domek a Connův oddíl se s divokým řevem hnal přímo ke středu ohnivého pekla a zasypával Stornovy muže zapalující vesnici nelítostným deštěm šípů.

Conn z plných plic zakřičel: „Lorde Storne! Jsi tady, nebo sedíš pěkně v teple doma u krbu a necháváš dělat tu špinavou práci za sebe? Co říkáš, lorde Storne?“

Dlouhé ticho, rušené jen praskáním plamenů a pláčem vyděšených dětí. Potom pevný hlas:

„Já jsem Rupert ze Stornu. Kdo se odvažuje pochybovat o tom, co musím udělat? Znovu a znovu jsme těmhle proklatcům říkali, že musejí opustit své domovy. Nevyháním je bez varování. Kdo mi chce bránit, abych postupoval podle práva na své vlastní půdě?“

„Tohle není půda Stornu,“ zařval Conn, „odjakživa patřila Hammerfellu! Já jsem Conn, kníže z Hammerfellu, a vyhánět si můžeš své vlastní nebohé poddané, když tě nechají, na mé rolníky však nesahej! Jaký ušlechtilý úkol — bojovat s ženami a dětmi ještě v plenkách! Dovolovat si na několik bezbranných starců! Jak stateční jsou muži ze Stornu, když ve vesnici není nikdo, kdo by se jim mohl postavit!“

Ticho. Nakonec přišla odpověď.

„Slyšel jsem, že ta štějata z Hammerfellu zahynula při požáru, který vyhladil celý jejich prokletý rod. Který bastard teď přichází s lživým nárokem na naši půdu?“

Markos Connovi zašeptal: „Rupert je Stornův synovec a dědic.“

„Pojď ke mně, když se nebojíš,“ opáčil Conn, „a já ti na tvém vlastním těle dokážu, že jsem skutečný Hammerfell!“

„S neznámými podvodníky a bandity nebojuji,“ ozval se Rupertův hlas z temnoty. „Odjed' tam, odkud jsi přišel, a nech mé lidi na pokoji. Tato země patří mně a žádný bezejmenný bandita nebude...“ Jeho slova zanikla v bolestivém výkřiku ukončeném strašlivým

bublavým zvukem. Následovalo hněvivé zaječení plné děsu. Nocí bezhlučně proletěl Farrenův šíp a proklál Rupertovi hrdlo.

Markos zavolal: „Vylezete teď z úkrytu a postavíte se nám tváří v tvář?“

Zazněl tichý úsečný rozkaz a Connovi muži se vrhli na Stornovy stínové nájezdníky. Boj byl krvavý a krátký. Conn setnul hlavu útočníkovi, který se na něj hnal s kopím, rychle vyřídil druhého muže, který na něj vyskočil z temnoty, a potom ho Markos popadl za paži a odvedl pryč.

„Na koně. Mají dost a ani je nenapadne, aby dnes v noci ve svém špinavém díle pokračovali. Podívej. Nakládají Ruperta, nebo to, co z něj zbylo, na koně... to stačí. Už jsou pryč,“ řekl Markos. A když se Conn nechal Markosem přesvědčit, aby se vyhoupl do sedla, zadýchaný, žaludek sevřený lehkou nevolností, obstoupily ho ženy a děti chvějící se jen v nočních košilích, ve kterých byly vyhnány z postelí.

„Jsi opravdu náš mladý kníže?“

„Hammerfell se k nám vrátil!“

„Náš mladý princ.“

Líbaly mu ruce, plakaly, děkovaly.

„Teď už nás ti bandité ze Stornu nechají na pokoji...“ řekla stará žena a zvedla nad hlavu lucernu, kterou vyrvala jednomu z prchajících Stornových mužů. „Jsi věrným obrazem svého otce, drahý chlapče — můj lorde,“ opravila se rychle.

Conn zájímavě vykoktal: „Moji lidé — děkuji vám za vřelé uvítání. Slibuji vám — ode dneška už nebude žádné vypalování, když tomu budu moct zabránit. A žádná válka na ženách a dětech.“

„Sokol vyletěl z hnízda,“ zamumlal Markos, jak se tiše vzdalovali nocí. „Dnešním dnem počínaje, chlapče...“ zarazil se, „ne, už nejsi chlapcem — můj pane, ode dnešní noci budou všichni vědět, že v těchto lesích žije Hammerfell. Meč svého otce jsi zbrotil krví se ctí.“

A Conn věděl, že konečně nadešla chvíle jeho právoplatného poslání. Celé ty roky nežil s Markosem v úkrytu pro nic jiného. Pro tento úkol se narodil.

7. KAPITOLA

O noci úplňku oslavoval Edric Elhalyn v paláci Elhalynů v Thendaře osmnácté narozeniny své nejmladší dcery Florie. Mezi hosty nechyběl král Aidan a královna Antonella, a jak Edric slíbil, přišel o přestávce mezi tancem ke stolu, kde seděli Floria s mladým Alastaiрем z Hammerfellu, hovořili a upíjeli chlazený nápoj.

„Doufám, že se dobře bavíš, moje drahá,“ oslovil dceru.

„Ach ano, otče! Je to nejkrásnější slavnost, jakou...“

„Obávám se, že ti na jeden nebo na dva tance budu muset odvést společníka. Alastaire, jak jsem ti slíbil, mluvil jsem s králem Aidanem — Jeho Veličenstvo by se s tebou rádo setkal. Pojd', prosím, se mnou.“

Alastair se omluvil Florii a potom vstal a následoval lorda Edrica mezi tančícími páry do přilehlé komnaty elegantně obložené tmavým dřevem a ozdobené hedvábnými závěsy.

V jednom z umně polstrovaných křesel seděl překvapivě malý bělovlasý muž. Byl bohatě oblečen a sehnut věkem, když ale pozvedl zrak, byly jeho oči plné zájmu a laskavosti. Nečekaně hlubokým a pevným hlasem pravil: „Mladý Hammerfell?“

„Výsosti,“ pozdravil ho Alastair hlubokou úklonou.

„Formalitami se zdržovat nemusíme,“ řekl král Aidan Hastur a pokynul Alastairovi, aby se posadil. „Znám tvoji matku, velice okouzlující dáma. Slyšel jsem o tobě hodně od svého bratrance Valentina. Myslím, že netouží po ničem jiném, než se stát tvým nevlastním otcem, mladý muži. To, co bych opravdu rád věděl, mi však říct nedokázal — o krevní mstě, která téměř vyhladila dvě horská království. Co bys mi o tom mohl povědět ty? Jak a kdy ta msta začala?“

„Nevím, pane,“ odpověděl Alastair. V místnosti bylo horko a cítil, jak mu pod hedvábnou tunikou stéká pot. „Moje matka o té mstě skoro nemluví. Říkala, že sám můj otec si nebyl jistý, jak skutečně

vznikla. Jediné, co vím, je to, že můj otec a bratr zahynuli, když nám armáda Stornů spalila Hammerfell nad hlavou.“

„Tolik toho ví i pouliční zpěváci v Thendare,“ namítl král Aidan. „Někteří horší lordi se stali domýšlivějšími, než se patří. To ohrožuje mír, který jsme za Kadarinem s tak velkým úsilím nastolili. Za své svrchované pány považují Aldarany a s těmi jsme pořád ještě ve válce.“

Zamračil se a pravil: „Řekni mi, mladý muži. Když ti pomůžu získat zpátky Hammerfell, budeš mým věrným vazalem a lordem pod vládou Hasturů a podpoříš mě v boji proti Aldaranům, když bude potřeba?“ Alastair se chystal promluvit, král Aidan ho však zarazil: „Ne, nemusíš odpovídat hned. Běž domů a rozmysli si to.“ Nakonec dodal: „Potom za mnou přijď a řekni mi, jak ses rozhodl. V Hellersu potřebuji loajální muže. Jinak budou panství rozervána válkou stejně jako za časů Varzilových. A to by neprospělo nikomu z nás. Vrať se tedy na večírek a za dva, tři dny za mnou opět přijď a řekni mi, jak ses rozmyslel.“ Přátelsky se na něj usmál a pokývl. Potom odvrátil pohled, neklamné znamení, že slyšení je u konce.

Lord Edric poklepal Alastairovi na rameno a ten se otočil a následoval ho ven z místnosti. *Běž domů a přemýšlej*, řekl král. Může ale pochybovat o tom, co by měl udělat? Jeho první a jedinou povinností je získat a obnovit svůj domov a klan. Jestli je cenou věrnost Hasturům, musí ji přislíbit.

Nebo snad ne? Vzdává se moci, která právem náleží Hammerfelli a horským lordům z Hellersu? Může důvěřovat Aidanovi nebo jakémukoliv králi z rodu Hasturů? Nebyla by cena, kterou za královskou přízeň a pomoc zaplatí, příliš vysoká?

Když se vrátil ke stolu, kde rozmlouvali s Floriou, nikdo tam neseděl. Na druhém konci tanečního sálu probleskovaly drahokamy v jejích světlých vlasech. Tančila kruhový tanec s tuctem dalších dívek a mladých mužů. Nesmyslně ho popadl hněv a žárlivost. Mohla na něj počkat.

Za chvíli se vrátila, zrůžovělá a zadýchaná a Alastair jen stěží odolal pokušení popadnout ji do náruče. Byla telepatem a jeho popud, který ovládl, zachytila a začervenala se. Potom se usmála tak

zářivě, že ho mohla stejně dobře políbit. Šeptem se zeptala: „Jaké to bylo, Alastaire?“

Tiše jí odpověděl: „Mluvil jsem s králem a ten mi slíbil, že mi pomůže získat zpátky Hammerfell.“ O ceně, kterou by za to měl zaplatit, se nezmínil.

Floria vykřikla radostí: „To je báječné!“ a všechny hlavy v sále se otočily jejich směrem. Opět se začervenala a zasmála.

„Tak a teď jsme všem podezřelí. Děkuji Evandě, že jsme pod otcovou střechou,“ poznamenala věčně. „Jinak by z toho byl skandál odtud až — až po Hammerfell.“

„Florio,“ vydechl, „určitě víš, jaká bude první věc, kterou udělám, až mi bude vráceno mé postavení. Hned půjdu za tvým otcem a...“

„Já vím,“ zašeptala v odpověď, „a nemohu se toho dne dočkat.“ A na vteřinu se ocitla v jeho pažích a políbila ho tak lehce, že sotva věděl, jestli se to skutečně stalo, nebo to byl jen sen.

Odtáhla se a Alastair se neochotně vracel do přítomnosti.

„Měli bychom jít tancovat,“ upozornila Floria. „Už teď se na nás dívá dost lidí.“

Alastairovy pochybnosti a výčitky jakoby odehnal kouzelným proutkem. S Floriou po boku byl ochoten slíbit králi Aidanovi cokoliv.

„Máš pravdu,“ řekl. „Po dalším souboji s tvým bratrem netoužím. Jeden nepřítel na život a na smrt stačí.“

„Něčeho takového by se neodvážil. Ne, když jsi hostem v domě našeho otce,“ ujistila ho Floria. Alastair byl však značně skeptický. Nerozpakoval se na něj vrhnout v otcově lóži, proč by měl tedy váhat pod otcovou střechou?

Vykročili na taneční parket a konečky prstů se dotýkal hedvábí kolem jejího pasu.

Daleko na severu Conn z Hammerfellu zmateně vykřikl. Ten ženský obličej, dotek ruky, teplo jejího těla pod hedvábím, letmý dotek jejích rtů... zaplavil ho hluboký cit. Opět ta snová dívka a oslňující světla, bohatě oblečení lidé, které nikdy neviděl... co se to s ním děje? Jak je možné, že ho ta krásná žena ve dne v noci neopouští?

Alastair zamrkal a Floria se tiše zeptala: „Stalo se něco?“

„Já nevím — zatočila se mi hlava,“ řekl, „bezpochyby z *tebe* — na chvíli jsem měl ale pocit, že jsem někde daleko, na místě, kde jsem nikdy nebyl.“

„Určitě jsi telepat. Možná jsi zachytil kousek života někoho, kdo k tobě neoddělitelně patří. Jestli ne teď, tak někdy v budoucnosti,“ navrhla vysvětlení.

„Žádný skutečný telepat ale *nejsem*,“ namítl. „Matka říkala, že nemám ani tolik *laranu*, aby stál za výcvik — proč si něco takového myslíš?“

„Máš rusé vlasy. To je běžná známka *laranu*.“

„Ne v mém případě,“ řekl. „Narodil jsem se jako dvojče. *Laran* měl můj bratr.“ Všiml si jejího ustaraného výrazu a zeptal se: „Je to pro tebe tak důležité?“

„Jenom — byla by to další věc, kterou bychom měli společnou. Miluji tě ale takového, jaký jsi.“ Začervenala se a rychle se začala omlouvat: „Určitě si myslíš, že jsem nestoudná, když tak mluvím, ještě než se naši rodiče domluvili...“

„Nikdy bych si o tobě nemohl myslet něco špatného,“ ujišťoval ji horlivě, „a velice dobře vím, že by tě matka jako dceru uvítala.“

Hudba dohrála a Alastair řekl: „Měl bych za matkou dojít a říct jí o svém štěstí — *našem* štěstí. Ještě jedna věc,“ vzpomněl si, když mluvil o matce: „Neznáš ve městě nějakého dobrého chovatele psů?“

„Chovatele — psů?“ zeptala se překvapená náhlou změnou tématu.

„Ano. Matčin pes je už velice starý. Chtěl bych pro ni najít štěně, aby nebyla tak sama, až Jewel odejde, kam všichni dobří psi musejí — zejména teď, když budu tak často mimo město.“

„To je ale dobrý nápad!“ zvolala Floria, dojatá jeho starostí o matčino štěstí. „Znám člověka, od kterého můj bratr Nicolo kupuje lovecké psy. Řekni mu, že tě posílám a on pro tvou matku určitě najde nějakého vhodného společníka.“ A pomyslela si: *Jak hodný a laskavý je, když se o svou matku tak stará. Určitě bude stejně dobrý i ke své manželce.*

Váhavě se zeptal: „Nejela bys zítra se mnou?“

Usmála se na něj a řekla: „Velice ráda, bohužel ale nemohu. Už jsem ve městě pět desetidenní a pořád čekám na místo ve Věži. Teď mě konečně požádali, abych pracovala jako monitor v kruhu Renaty Aillard, a zítra mě budou zkoušet.“

I přes své zklamání pocítil Alastair zvědavost. Matka sice pracovala ve Věži již od jeho dětství, o její práci toho však věděl pořád jen velice málo.

„Netušil jsem, že ženy smějí dělat Strážce,“ poznamenal.

„Za normálních okolností ne,“ vysvětovala Floria. „Renata je ale *emmasca*. Její matka je z rodu Hasturů a v jejich linii se jich jako *emmasca* rodí mnoho, muži nebo ženy, jak si vyberou. Je to smutné, otvírá jim to ale možnost pracovat jako Strážci a jednou tu práci možná budou moci vykonávat skutečné ženy. Je to však pro ně velice nebezpečné a já se o to pokoušet nebudu.“

„Rozhodně bych tě do žádného nebezpečí nepustil,“ rozhnil se Alastair.

„Jestli mě přijmou, budu vědět kolem poledne. Když budeš chtít, můžeme potom zajet za chovatelem a vybrat štěně pro tvoji matku.“

„Přijmou? Myslel jsem si, že už místo v kruhu máš...“

„Ano, to je pravda. Pro všechny pracovníky v kruhu je ale důležité, aby si vzájemně vyhovovali. Jestli bude v kruhu někdo, kdo by měl pocit, že se mnou nemůže pracovat, budu muset čekat na jiné místo. S Renatou jsem se už sešla a dobře si s ní rozumím. Myslím, že i já jsem pro ni přijatelná. Zítra mě ale vyzkoušejí, jestli se mnou budou moci pracovat i ostatní.“

„Pokud se najde někdo, kdo by se tě odvážil odmítnout, vyhlásím mu okamžitě válku!“ zvolal Alastair napůl žertem, Floria ale v jeho podtónu cítila, že to myslí vážně, a vzala ho za ruku.

„Ne, těmhle věcem nerozumíš, protože nejsi školený telepat. Slib mi, prosím, že neuděláš nic neuváženého nebo bláhového.“

Hudba umlkla a Floria s Alastairem se přesunuli na okraj tanečního parketu. Floria se omluvila: „Teď si musím zatančit i s ostatními hosty — i když bych raději zůstala s tebou.“

„Ach, proč se pořád musíme řídit zvykem, i přes to, že se nám do toho nechce? Už mám dost toho neustálého ‚řádného chování‘ a ,tohle se nesluší‘!“

„Ale Alastaire, takhle nemluv! Byla jsem vychovávána v tom, že na tomto světě nejsme pro to, abychom si dělali, co se nám zachce, ale abychom sloužili své povinnosti vůči našim lidem a rodině. Ty jsi knížetem z Hammerfellu a jednou možná přijde den, kdy tvá přání budou muset ustoupit tvé povinnosti vůči Hammerfellu.“

„To nikdy nedopustím,“ zapřísahal se.

„To neříkej! Obyčejný člověk může mít svá soukromá přání, ale princ nebo kníže, lord se svou zodpovědností, je musí umět potlačit.“ Zaplavil ji vnitřní neklid, ale pomyslela si: *Je mladý a na své vysoké postavení nepřipravený. Byl vychováván v exilu a chybí mu průprava na zodpovědnost jeho původu.*

„Je to tím, že tě nedokáži opustit,“ omlouval se. „Neodcházej, prosím.“

„Můj drahý, *to nejde*. Pochop to, prosím.“

„Jak si přeješ,“ podrobil se podmrčeně, nabídl jí rámě a dovedl ji k jejím příbuzným. Se záchvěvem úcty si všiml, že mezi nimi sedí i královna Antonella a usmívá se zdvořile prázdným úsměvem.

Královna podivně pronikavým hlasem nedoslýchavých prohodila: „Konečně. Čekali jsme na tebe, moje drahá. Myslím ale, že neznám tvůj mladý doprovod.“

„Syn kněžny z Hammerfellu, Erminie, druhého technika v kruhu Edrica z Elhalynu,“ představila ho Floria tak tiše, že Alastair pochyboval, jestli ji ta stará hluchá dáma slyšela. Potom si uvědomil, že určitě musí být telepat a rozumí Florii i beze slov.

„Hammerfell,“ pronesla svým nakřáplým hlasem a lehce mu pokývla. „Těší mě, mladý muži. Tvoje matka je výborná žena. Znáám ji velice dobře.“

Alastair byl potěšen. Za jeden večer se mu dostalo uznání jak od krále, tak i od královny, a to bylo víc, než v co doufal. Mladík, kterého neznal, přistoupil k Florii a požádal ji o tanec. Alastair se královně Antonelle poklonil, a když mu pozdrav vrátila, odebral se vyhledat svou matku.

Erminii našel v zimní zahradě, jak si prohlíží nádherné bohaté květiny. Když vešel, otočila se a řekla: „Drahý chlapče, proč netančíš?“

„Na jeden večer jsem se už natančil dost,“ odpověděl. „Když zajde měsíc, koho zajímají hvězdy?“

„Ale jdi,“ uklidňovala ho Erminie. „Naše hostitelka má i jiné povinnosti.“

Podrážděně zavrčel: „To mi už Floria vysvětlila. Nezačínej ještě ty.“

„To dobře udělala,“ opáčila Erminie, vycítila ale, že by jí toho chtěl spoustu říct, a zeptala se: „Co se stalo, Alastaire?“

„Měl jsem slyšení u krále, matko — na veřejnosti o tom ale mluvit nebudu.“

„Chceš, abychom odešli? Jak si přeješ.“ Kývla na sluhu: „Přivoj nám, prosím, nosítka.“

Po cestě Alastair svěřil matce všechny své city. „A zeptal jsem se jí, jestli by mě vyslyšela, až mi bude vrácen...“

„A co ti na to odpověděla?“

Alastair téměř zašeptal: „Políbila mě a řekla, že ještě musíme počkat.“

„To mě těší. Je to okouzlující dívka,“ poblahopřála mu Erminie a přemýšlela, proč, když je to všechno pravda, vypadá tak zachmuřeně.

Protože ale Alastair nebyl zkušený telepat, nečetla ho správně a myslela si, že možná Florii nutil do unáhleného slibu nebo dokonce okamžitého sňatku a dívka ho oprávněně odmítla.

„Teď mi pověz všechno, co ti řeklo Jeho Veličenstvo,“ vyzvala ho a naklonila hlavu, aby ho lépe slyšela.

8. KAPITOLA

Vesnice Lowerhammer nebyla víc než pouhý shluk kamenných domků mezi tuctem roztroušených statků. Chudé místo, byl však čas sklizně a největší stodola ve vesnici byla vyklizena a přeměněna na taneční sál. Byla přeplněna k prasknutí rozjásanými vesničany a osvětloval ji slavnostní řetěz s lucernami. K veselému tanci vyhrávali dudáci a harfeníci. Podél celé jedné stěny se táhla řada prkenných stolů a na nich byly vyrovnány všechny hrnky a sklenice z vesnice a u nich stály džbány s jablečným vínem a pivem. U stolů byly lavice pro starší, zatímco ve středu se točil kruh mladých mužů, kolem kterého se opačným směrem otáčel kruh mladých dívek.

Conn byl mezi tanečníky. Když hudba dohrála, popadl dívku, která se zastavila u něho, a odvedl ji ke stolu s občerstvením. Naplnil jí sklenici a druhou si vzal sám.

Ve stodole bylo horko. Za hrubým dřevěným pažením se tísnili koně a krávy a několik mladých mužů hlídalo, aby se ke slámě a senu nepřiblížil nikdo s pochodní nebo svíčkou. Strach z ohně provázel každou vesnickou slavnost, zejména před obdobím dešťů, kdy pryskyřníkové stromy byly vysušeny na troud.

Conn usrkával trpké jablečné víno a strnule se usmíval na svou tanečnici. Proč právě teď vidí — jakoby skrz ni — jinou dívku, která ho doprovází ve dne při práci a v noci ve snech — cizinku oblečenou v zářivém saténu, ženu s plavými vlasy umně propletenými draho-kamy?

„Conne,“ zeptala se Lilla, „děje se něco? Jsi na míle daleko. Netančíš na zeleném měsíci?“

Conn se zasmál. „Ne, jen jsem se zasníl o místě velice vzdáleném,“ přiznal se. „Nevím proč. Žádné lepší místo než toto neznám — zejména o dožínkách.“ Věděl ale, že lže. Vedle dívky ze snů vypadala Lilla jako farmářská holka s hrubýma rukama, kterou také byla, a stodola jako pouhá parodie jasně osvětleného paláce jeho snů. Byly ty ozářené scény, které viděl jako ve snu, skutečností, a tato

vesnická slavnost jen snem? Byl zmatený, a raději než aby příliš přemýšlel, věnoval se jablečnému vínu.

„Chceš si ještě zatančovat?“

„Ne, je mi hrozné horko,“ odmítla. „Posaďme se na chvíli.“

Našli volnou lavici na konci stodoly u dřevěného pažení. Doléhalo k nim měkké přešlapování zvířat, tak blízké a známé. Rozhovor sousedů se točil kolem sklizně a počasí, kolem běžných rodinných starostí. Z nějakého důvodu mu to všechno ale najednou připadalo cizí, jako by mluvili nějakou neznámou řečí. Jen Lilla po jeho boku vypadala skutečná a hmatatelná. Vzal ji za ruku a druhou paži jí ovinul kolem pasu. Položila mu hlavu na rameno. Do vlasů měla vpletené čerstvé polní kvítí a křiklavě červené stužky. Její vlasy byly tmavé a neupraveně se jí kroutily kolem uzardělých tváří. Cítil její kyprost a rukou zajel do měkkého tepla pod jejím šálem. Nebránila se, jen lehce povzddechla, když se sklonil a přitáhl si její tvář, aby ji políbil.

Něco jí zašeptal a Lilla ho poslušně následovala do temného kouta stodoly. Součástí hry bylo proklouznout kolem mužů hlídajících, aby do prostoru s uskladeným zrním nepronikl nikdo s otevřeným ohněm. Oni však žádné světlo nepotřebovali. Conn ji pevně objímal a líbal a líbal, omámen sladkou vůní sena a jetele. Po chvíli jí znovu cosi pošeptal a Lilla s ním postoupila dál do temnoty. Tiskli se k sobě, Conn jí bořil hlavu do poprsí a prsty slepě škubal za tkanice jejího živůtku. Najednou někdo zavolal jeho jméno.

„Conne?“ byl to Markosův hlas. Conn se k němu hněvivě otočil. Markos pozvedl lucernu s ochranným stínítkem a posvítil dívce do obličeje. „Ach, Lilla. Matka by s tebou chtěla mluvit, dítě.“

Lilla se vzpurně rozhlédla kolem. Viděla, že její matka, malá a tmavá, v pruhovaných šatech, sedí na druhé straně stodoly a baví se asi s púltuctem žen. Markos se však tvářil natolik přísně, že se rozhodla nic nenamítat. Neochotně pustila Connovu ruku a rychle si začala zavazovat živůtek.

Conn řekl: „Neodcházej, Lillo. Ještě si můžeme zatančit.“

„Nepřipadá v úvahu, mladý pane. Je vás potřeba někde jinde,“ zarazil ho Markos uctivě, ale s rozhodností, které se Conn ještě nikdy neodvážil postavit. Rozmrzele následoval Markose ven ze stodoly a tam se ho zeptal: „Co to má znamenat?“

„Podívej, jak se zatáhlo. Ještě do večera začne pršet,“ ukázal Markos na oblohu.

„A kvůli tomu jsi nás vyrušil? Nebylo to trochu přehnané, nevlastní otče?“

„To bych neřekl. Co je pro hospodáře důležitější než rolníkovo počasí?“ opáčil Markos. „Kromě toho mi záleží na tom, abys nezapomněl, kdo jsi, pane Conne. Nebo mi snad chceš tvrdit, že bys do čtvrt hodiny s tou dívkou neskončil na seně?“

„A i kdybych skončil, co je ti po tom? Nejsem žádný *emmasca*. To čekáš...“

„Očekávám, že ať děláš cokoli, děláš to čestně,“ řekl Markos. „Není nic špatného na tanci, ale když to jde dál — jsi Hammerfell. Tu dívku si nemůžeš vzít a ani se nemůžeš postarat o dítě, které by z toho mohlo vzniknout.“

„To mám žít celý život bez ženy, jen kvůli naší rodinné smůle?“ ohradil se Conn.

„To v žádném případě, chlapče. Jakmile bude jednou Hammerfell opět tvůj, můžeš si vybrat jakoukoliv princeznu ve Stu království,“ ujistil ho Markos, „nenech se ale lapit nějakou selskou holkou. Máš na něco lepšího, než je dcera tvého pastevce — a ta dívka si zaslouží víc, než být lehkomyšlně zneužita o dožínkové slavnosti,“ dodal. „Vždycky jsem o ní slyšel jen chválu a měla by dostat manžela, který si jí bude vážit a ne se nechat povalit do sena mladým lordem, který jí nemá co nabídnout. Tvá rodina se k ženám chovala vždy s úctou. Tvůj otec, nechť bohové chrání jeho památku, toho byl nejlepším příkladem. Určitě nechceš, aby se o tobě říkalo, že jsi mladý chlípák, který nedokáže nic jiného, než lákat ženy do tmavých koutů.“

Conn svěsil hlavu. Dobře věděl, že Markos má pravdu, přesto v něm stále hlodal hněv, že ho vyrušil, a srdce ho bolelo beznadějí.

„Mluvíš jako *christoforo*,“ odsekl vzpurně.

Markos pokrčil rameny. „Mohlo by to být daleko horší. Takhle alespoň nemusíš ničeho litovat.“

„Ale ani se nemám z čeho radovat,“ zamumlal Conn. „Zostudil jsi mě, Markosi, když jsi mě odvedl jako malého kluka, který musí jít spát.“

„Ne,“ nesouhlasil Markos. „Teď mi sice, chlapče, nevěříš, ale před zneuctěním jsem tě *zachránil*. Podívej,“ ukázal na tančící vesničany. Conn vyhledal očima Lillu, která se teď otáčela s jiným tanečníkem. „Zkus použít hlavu, chlapče,“ vybídl ho Markos tiše. „Všechny matky ve vesnici vědí, kdo jsi. Nemyslíš, že by každá z nich nebyla ráda, kdyby tě polapila do své rodiny a neváhala by nastražit svou dceru?“

„Jaký krásný názor máš na ženy!“ rozhořčil se Conn. „Opravdu si myslíš, že jsou to takové pletichářky? To jsi mi nikdy předtím neřekl...“

„Née, to tedy neřeékl,“ přehnal Markos drsný horský přízvuk. „Až do té osudové noci si všichni mysleli, že jsi můj syn. Teď ale vědí, že *jsi* kníže z Hammerfellu.“

„A nemůžu si za to koupit ani džbán vína,“ posteskl si Conn. „Žádnou velkou výhodu v tom nevidím...“

„Musíš mít trpělivost, mladíku. Kdysi bývala na Hammerfellu mocná armáda, ta ale stále ještě nevyměnila pluhy za meče,“ uklidňoval ho Markos. „Přijde čas, kdy opět povstane ve své plné zbroji a nebude to už dlouho trvat. Jenom nesmiš tolik pospíchat.“ Procházeli vesnicí, až se dostali k malé chatrči, kde s Markosem přebývali. Ze dveří vyšel starý muž — ohnutý veterán bez jedné paže — který na ně čekal po většinu svého života, odebral Markosovi a Connovi pláště a pověsil je.

„Trochu polévky, pánové?“

„Děkujeme, Rufusi, jedli jsme a pili na slavnosti,“ odmítl Markos. „Jdi spát, příteli. Dnes v noci se nic dít nebude.“

„To také není špatné,“ zahuhlal starý Rufus. „Postavili jsme hlídky, kdyby se Stornům zachtělo vztáhnout své hrabivé ruce na úrodu Hammerfellu, jediné, co se pohybuje na kopcích, jsou ale křovinatci.“

„V pořádku,“ řekl Markos a přikročil ke kádi s vodou a napil se. „Ještě do setmění začne pršet. Dobře, že déšť počkal, až bude sklizená modřenice.“ Sklonil se a začal si rozvazovat boty. Aniž by se na svého nevlastního syna podíval, prohodil: „Omlouvám se, že jsem tě tak bez varování odvedl, musel jsem však zasáhnout. Asi jsem si

s tebou o tom měl promluvit dřív, pořád jsem si ale myslel, že na to mám dost času. I tak mi ale čest velela...”

„Rozumím,“ přijal Conn chraptivě. „Už o tom nemluvme. Dobře, že jsme se dostali domů ještě než...” Jeho slova zanikla v divokém poryvu větru a potom se nebesa otevřela a k zemi se vyřinuly proudy fialového deště, které přehlušovaly jakýkoliv jiný zvuk.

„Chudáci holky, zmokne jim celá dožínková paráda,“ poznamenal Markos. Conn ho však neposlouchal. Kamenné stěny chatrče se rozplynuly a zaplavila ho záře oslnivého světla. Hrubá lavice, na které seděl, se proměnila v brokátové křeslo a před ním se vynořil malý elegantně oblečený muž s bílými vlasy a pronikavými šedými očima, kterýma si ho měřil, a ptal se: *Když ti dám muže a armádu, která pro tebe získá zpátky Hammerfell, odpřísáhneš, že budeš mým věrným vazalem a poddaným králů z rodu Hasturů? Za Kadarinem potřebujeme spolehlivé muže...*

„Conne!“

Byl to Markos, kdo s ním třásl.

„Kde jsi byl? Řekl bych, že pěkně daleko — opět ta tvoje snová dívka?“

Conn zamrkal a snažil se zorientovat v temnotě, oslněn jasným světlem ozářeného sálu.

„Tentokrát ne,“ vypravil ze sebe, „i když mám pocit, že nebyla daleko. Ne, Markosi. Mluvil jsem s králem...” pátral v paměti po jeho jménu, „s králem Aidanem v Thendaře a slíbil mi vojáky na dobytí Hammerfellu...”

„Avarra nás ochraňuj,“ zamumlal starý muž, „jaký sen...”

„Nebyl to žádný sen, nevlastní otče. *Nemohl* to být sen. Viděl jsem ho, jako vidím tebe, ale jasněji v pronikavém světle, a slyšel jsem jeho hlas. Ach, Markosi, kdybych jen věděl, zda mi můj *laran* ukázal budoucnost! Protože kdyby tomu tak bylo, vypravil bych se okamžitě do Thendary a vyhledal krále Aidana...”

„Nevím,“ odpověděl Markos. „Nevím, jaký *laran* byl v rodu tvé matky — je docela možné, že právě takový.”

Markos si Conna pozorně prohlížel, zmatený „snem“, který se stále vracel. Poprvé po mnoha letech se mu hlavou mihla myšlenka:

Je možné, že se kněžně nějak podařilo přežít a zasazuje se o záležitosti Hammerfellu v Thendare?

Nebo, že dokonce tu noc zkázy a ohně přežil i Connův bratr?
Ne, určitě ne. To nemůže být vysvětlení Connových vizí. I když, jak si pamatoval, Conna k jeho bratrovi poutalo nesmírně silné pouto...

Conn naléhal: „Neměl bych jet do Thendary a promluvit si s králem Aidanem Hasturem...?“

„To není jen tak objevit se najednou na prahu královského paláce,“ namítl Markos, „avšak tvoje matka měla mezi Hastury příbuzné a ti by určitě tvým jménem s králem promluvili.“

Mám mu říct, že se domnívám, že jeho matka — nebo dokonce bratr — možná žijí? uvažoval Markos. *Ne, pronásledovalo by ho to celou cestu do Thendary, a už i teď toho má k přemýšlení víc než dost...*

„Ano,“ připustil odevzdaně. „Vypadá to, že se musíš rozjet do Thendary a zjistit, co vědí o Hammerfellu a co mohou pro naše lidi udělat. Je také načase, abychom se spojili s příbuznými tvé matky a požádali je o případnou pomoc.“ Na chvíli se odmlčel a potom pokračoval. „Také je nejvyšší čas, můj chlapče, aby sis promluvil s někým, kdo lépe rozumí věcem *laranu* — k těmhle ‚příhodám‘ dochází v poslední době příliš často a začínám se obávat o tvé zdraví.“

Conn nemohl než souhlasit.

Conn ujížděl na jih, jemným deštěm, ve kterém mizely siluety kopců. Když překročil jižní hranici staré hammerfellské říše a octl se v království Asturienu, měl pocit, že celých Sto království mu leží u nohou. Říkalo se, že když se kterýkoliv z mnoha králů Sta království postaví na kopec, přehledne celé své království z jednoho konce na druhý. A jak Conn projížděl jednou hranicí za druhou, viděl, že to staré rčení nelže. Mnohá z těchto miniaturních království spojil pod jednu vládu vynikající král Regis IV. a dal tak vzniknout panství Hasturů, která ležela na jihu.

Conn překročil řeku Kadarin v podhůří a dostal se do Neskaji, o které se říkalo, že je nejstarším městem světa. Tam přenocoval u rodiny z nížin, pro kterou mu Markos napsal doporučující dopis. Uvítali ho vřele a představili ho všem svým synům a dcerám. Nebyl tak

mladý a naivní, aby nevěděl, že čest, kterou mu prokazují, není určena jemu, nýbrž jeho dědictví a titulu. I tak to však pro chlapce jeho věku bylo opojné uvítání. Dali mu na srozuměnou, že u nich může zůstat, jak dlouho chce, zdvořile však odmítl — jeho poslání ho hnalo dál.

Za soumraku třetího dne minul mlžné jezero Hali s jeho podivnými rybami a troskami kdysi slavné Věže, která zůstane navždy neopravena jako varování před nesmyslností ničivé války vedené *laranem*. Conn si nebyl jistý, jestli tomu symbolu správně rozumí: pokud existuje tak mocná zbraň, nejmilosrdnější věcí, která se dá ve válce udělat, je okamžitě ji použít a zabránit tak mnoha dalším zbytečným smrtím. Chápal však, že když se taková zbraň dostane do rukou nesprávné strany, skončí to katastrofou. Když o tom ještě chvíli uvažoval, uvědomil si, že ani nejmoudřejší nemohou říct, která strana je ta nejspravedlivější.

Tu noc přespal ve stínu zříceniny a jestli tam byli nějakí duchové, jeho spánek nerušili.

Ráno se umyl v příštřešku pro pocestné, vykartáčoval si své rudé vlasy a převlékl se do čistého oblečení, které ochraňoval v sedlové brašně. Snědl zbytek svých zásob, což mu však starosti nedělalo. Svůj proviant si vždycky dokázal ulovit a nyní měl na své skrovné poměry peněz víc než dost a věděl, že brzy se dostane do obydlenějších oblastí, kde si bude moci koupit jídlo i pití. Jako malé dítě se těšil, až uvidí velké město.

Krátce před polednem si uvědomil, že vjíždí na předměstí. Cesty byly širší a upravenější, budovy starší a rozlehlejší. Většina z nich vypadala, že už je obydlena velice dlouho. Byl hrdý na své nové sváteční oblečení ušité z kvalitního pevného plátna, když si však na ulicích všiml mladíků svého věku, došlo mu, že v porovnání s nimi vypadá jako venkovský balík, protože takové oblečení jako on mělo na sobě jen několik starších farmářů s blátem na holínkách.

Záleží mi na tom? Koneckonců nepřijíždím na bál letního slunovratu! Musel si však přiznat, že mu na tom záleží. Po městě nikdy příliš netoužil, když ho sem však cesty osudu zavedly, vypadal by raději jako gentleman.

Bylo téměř poledne a rudé slunce viselo vysoko v nadhlavníku, když v dálce zahlédl hradby starého města Thendary, nad kterými se tyčil starodávný hrad Hasturů, a netrvalo ani hodinu a projel hlavní bránou.

Nejprve jen jezdil ulicemi a rozhlížel se, potom našel levný hostinec a najedl se. V hostinci na něj kdosi přátelsky zamával. Conn toho člověka nikdy předtím neviděl a nevěděl, zda to byla pouhá zdvořilost vůči neznámému pocestnému, nebo zda si ho dotyčný s někým nespletl.

Když dojedl a zaplatil, zeptal se na Markosovu radu, kde je dům Valentina Hastura a vydal se ukázaným směrem. Jak projížděl ulicemi, opět na něj několik lidí zamávalo, přátelsky jako na starého známého, a Conn si znovu říkal, jestli si ho s někým nespletli.

Dům Valentina Hastura našel snadno, než ale přistoupil ke dveřím, zaváhal. V tuto denní dobu nemusí být domácí pán vůbec doma. Ne, ujišťoval se. Valentine Hastur je šlechtic a žádný sedlák, nemá pole, která by musel orat, ani stáda, která by musel pást, a každý, kdo by s ním měl nějaká jednání, by ho pravděpodobně vyhledal v jeho vlastním domě. Určitě bude doma.

Vystoupal po schodech, a když mu sluha otevřel, zdvořile se zeptal, zda je to dům lorda Valentina Hastura.

„Ano, je, jestli tady máš co pohledávat,“ odpověděl sluha a podezíravě si měřil Connovo venkovské oblečení.

„Vyříd' lordu Valentinu Hasturovi,“ řekl Conn pevně, „že kníže z Hammerfellu, příbuzný z dalekého Hellersu, ho žádá o slyšení.“

Sluha vypadal překvapeně — měl na to také právo, říkal si Conn — uvedl ho však do přijímací místnosti a spěchal vyřídit vzkaz. Po chvíli Conn zaslechl, jak se blíží energické kroky — to nemůže být nikdo jiný než pán domu, napadlo ho.

Vstoupil vysoký štíhlý muž s rudými vlasy poněkud vybledlými věkem, Valentine Hastur. Napřáhl ruku k pozdravu.

„Alastaire, drahý chlapče,“ zvolal, „nečekal jsem tě v tuto dobu. Co to má ale znamenat? Nikdy by mě nenapadlo, že na sebe něco takového navlékneš, nemluvě o tom, že bys v takových šatech vyšel na ulici! A už jste se s mladou lady domluvili na datu? Můj bratranec mi právě včera řekl, že jen čeká, až přijdeš a promluvíš s ním.“ Conn

se zamračil. Bylo nad slunce jasnější, že si ho Valentine Hastur s někým spletl. Lord Hastur rázoval po místnosti a Connova výrazu si nevšiml. Dál ze sebe přátelsky chrлил: „A co dělá štěně? Našla v něm tvá matka zalíbení? Doufám, že ano, lepší bychom pro ni ne-našli. Co pro tebe ale mohu udělat?“ Teprve teď se otočil a podíval znovu na Conna.

V tu chvíli se zarazil. „Počkej... *ty nejsi* Alastair!“ Valentine byl ohromený. „Jsi mu ale nesmírně podobný! Kdo *jsi*, chlapče?“

Conn pevně odpověděl: „Tomu nerozumím. Jsem vděčný, že jsi mě přijal, pane. Kdo si ale *myslíš*, že jsem?“

Valentine Hastur pomalu promluvil: „Myslel jsem si, samozřejmě, že jsi Alastair z Hammerfellu — mladý kníže. Myslel — myslel jsem si, že jsi mladík, kterého znám od peřinky a jehož matka je mou nejdražší přítelkyní. Ale...“

„To není možné,“ namítl Conn. Nemohl si však pomoci, aby na něj lordova přátelskost nezapůsobila. „Nezlob se, pane. Jsem Conn z Hammerfellu a jsem ti, příbuzný, vděčný, že jsi mě přijal, ale...“

Lord Valentine vypadal nahněvaně — *ne*, opravil se Conn, *zma-teně*. Potom se jeho obličej pomalu rozjasnil.

„Conn... samozřejmě... bratr, *dvojče* — vždycky mi ale říkali, že jsi zahynul při požáru Hammerfellu.“

„Ne,“ řekl Conn. „Bylo to *mé* dvojče, kdo zahynul — i s mojí matkou, pane. Dávám vám své čestné slovo, že jsem kníže z Hammerfellu a jediný žijící člověk, který si na tento titul může činit nárok.“

„Ne, to se mýlíš,“ opravil ho Valentine Hastur jemně. „Vidím teď, že došlo k strašlivé mýlce. Tvoje matka a bratr žijí, chlapče, věří ale, že jsi to byl *ty*, kdo zahynul. Ujišťuji tě, že kněžna i kníže jsou mezi živými a těší se pevnému zdraví.“

„Určitě žertuješ, pane,“ ohradil se Conn a hlava se mu zatočila.

„Ne, ať si mě Zandru vezme, jestli to není pravda. O takových věcech bych se neodvážil žertovat,“ ujistil ho lord Valentine ohnivě. „Teď tomu začínám rozumět. Tvoje matka, chlapče, žije dlouhá léta v smutném přesvědčení, že její syn zahynul při zkáze Hammerfellu. Předpokládám, že *jsi* to druhé dvojče?“

„A já jsem zase věřil, že při požáru zahynuli oni dva,“ vypravil ze sebe Conn ohromeně. „Ty mého bratra znáš, pane?“

„Stejně dobře jako své syny,“ potvrdil Valentine a pátravě si Conna prohlížel. „Když se teď na tebe tak dívám, vidím malé rozdíly. Chodíš trochu jinak než on a máš i nepatrně jinak posazené oči. Kromě toho jste si však velice podobní.“ Valentinův obličej byl prozářen nadšením. „Řekni mi tedy, proč jsi přišel do Thendary, Conne — jestli ti tak jako příbuznému mohu říkat.“

Postoupil dopředu a sevřel mladíka do příbuzenského objetí a zvolal: „Vítej v mém domě, drahý chlapče.“

Conn zamrkal. Najít vřelého příbuzného tam, kde očekával chladného cizince, byl pro něj šok a rozhodně ne nepříjemný.

„Mluvil jsi o mé matce — žije tedy někde blízko?“

„To si piš. Včera jsem u ní večeřel,“ ujistil ho lord Valentine, „a ještě předtím, než mi řekneš, proč jsi přijel do Thendary, bych navrhoval, aby ses za ní okamžitě vypravil. Jestli dovolíš, šel bych velice rád s tebou, abych byl první, kdo jí tu radostnou zprávu zvěstuje.“

„Ano,“ souhlasil Conn očividně dojat. „Nejprve musím za matkou.“

Valentine přešel k psacímu stolu, sedl si a v rychlosti napsal několik řádek. Potom přivolal sluhu a přikázal mu: „Okamžitě tento vzkaz doruč kněžně z Hammerfellu a vyřiď jí, že do hodiny budu u ní. Musíme jí však dopřát čas, aby se na hosty připravila. Dovol mi, abych ti alespoň nabídl trochu studeného masa a chléb. Máš za sebou dlouhou cestu a můžeme trochu pojist, než vyrazíme.“

Conn se však jídla sotva dotkl. Když spolu projížděli thendar-skými ulicemi, lord Valentine řekl: „Dnešní den je pro mne nesmírně radostný. Nemohu se dočkat, až uvidím obličej tvé matky, když se na tebe poprvé podívá. Dlouho pro tebe truchlila. Proč jsi ji nikdy předtím nehledal? Kde jsi žil?“

„V úkrytu na otcově panství, v přesvědčení, že jsem poslední z rodu Hammerfellů,“ odpověděl Conn, „bez jediného blízkého člověka kromě starého zbrojnoše Markose.“

„Na Markose si pamatuji,“ poznamenal Valentine. „Tvoje matka si myslela, že zahynul i on. Musí už být velice starý.“

„To také je, síla a energie ho však ještě neopustily,“ potvrdil Conn. „Celá ta léta mi byl otcem a znamená pro mne víc, než kterýkoliv jiný příbuzný.“

„A proč ses rozhodl přijet?“ zeptal se Valentine.

„Abych u krále žádal o spravedlnost,“ prohlásil Conn. „Nejen pro mé vlastní lidi, ale pro celý Hellers. Lordům ze Stornu nestačí, že zničili mou rodinu a rod, ale teď se ještě pokoušejí vyhladovět a vybít mé poddané a rolníky. Zapalují jim domy a vyhánějí je z půdy, na které hospodařili po mnohé generace — aby z ní udělali pastviny, protože ovce jsou výnosnější a méně náročné než nájemní rolníci.“

Valentine Hastur vypadal znepokojeně. Řekl: „Nevím, jestli s tím král Aidan bude moct nebo chtít něco udělat, můj chlapče. Šlechtic si na své půdě může dělat, co uzná za vhodné. To patří k jeho výsadám.“

„A kam mají ti lidé jít? Mají kvůli rozmaru urozeného lorda umřít hladem? Copak jsou ovce důležitější než oni?“

„Plně s tebou souhlasím,“ ujistil ho lord Valentine. „Sám jsem se proti takovým věcem na pozemcích Hasturů pevně postavil. Přesto ale Aidan s největší pravděpodobností nezasáhne — zákon mu nedovoluje vměšovat se do záležitostí svých šlechticů. Kdyby tak učinil, mohl by také přijít o korunu.“

Conn se ponořil se do neradostného mlčení a přemýšlel o tom, co mu Valentine řekl. Když dojeli k domu, kde dlouhá léta žila Erminie, Conn zadumaně prohodil: „Tohle místo *znám*. Vždycky jsem si ale myslel, že to nebylo nic jiného než sen.“

Když vstoupili do dvora, s námahou se k nim přibelhal starý pes, zvedl hlavu a krátce zaštěkal.

„Znám ji už tak dlouho,“ povzdechl si Valentine žalostně, „vždycky však pro ni zůstanu cizincem. No tak, Jewel. Všechno v pořádku, to jsem jenom já.“

Jewel začichala Connovi u nohou a potom nadšeně zavrtěla ocáskem a začala kolem něho nemotorně skákat. Ve dveřích domu se vynořila Erminie a zdálky na ni zavolala: „Jewel, to stačí, holka! Co...“ zvedla oči a podívala se přímo na Conna — potom se zapotácela a téměř v mdlobách se skácela do zahradního křesla.

Valentine k ní přiskočil, aby ji podepřel, a Erminie po chvíli otevřela oči.

„Viděla jsem — myslela jsem si, že vidím...“

„To nebyl žádný sen,“ ujistil ji Valentine pevně. „1 pro mne to byl šok a nedokázal jsem si vysvětlit, jak k tomu došlo, je to však tvůj druhý syn a je naživu. Conne, chlapče, pojď a dokaž své matce, že jsi to skutečně ty z masa a kostí.“

Conn přistoupil a poklekl ke křeslu. Erminie ho pevně uchopila za ruce.

„Jak je to možné?“ ptala se chraptivě a po tvářích se jí kutálely slzy. „Hledala jsem vás s Markosem v lesích celou noc.“

„A Markos hledal tebe,“ řekl Conn. „Vyprávění o tom pátrám mě provázelo celé dětství. Ani teď nechápu, jak se to mohlo stát.“

„Nejdůležitější je, že jsi naživu,“ zvolala Erminie a povstala, aby ho políbila. „Ty jsi ho, Jewel, také poznala? I kdybych tomu nevěřila, Jewel by mě přesvědčila. Tak často jsem ji nechávala, aby vás hlídala — byla stejně dobrá jako kterákoliv jiná chůva.“

„Myslím, že si na to pamatuji,“ potvrdil Conn a nechal starého psa, aby se mu vyškrábal do klína a přivinul ho k sobě.

Z domu se ozvalo několik ostrých zaštěknutí a vyrazilo k nim chlupaté poloodrostlé štěně. Svými ostrými malými zuby chňaplo po Connovi a ten se zasmál a hravě s ním jednou rukou bojoval.

„Ne, moje prsty k obědu mít nebudeš, uličníku! Pojď raději uzavřít přátelství,“ přemlouval je a Erminie štěně ostře okřikla: „Stačí, Copper!“ Jewel varovně zavrčela, aby štěně odehnala, a Conn se rozesmál: „Takže tobě se, rošťáku, nelíbím — Copper se jmenuješ, že ano? Hezké jméno pro malou hezkou dámu.“

Od branky najednou zazněl hlas, který Connovi připadal neskutěčně známý, a zavolal: „Slyšela jsem psy a rozběhla se hned k tobě. Je všechno v pořádku, teto?“

Floria zvedla Copper a něžně ji k sobě přivinula. Conn, neschoopen pohybu, se upřeně díval na ženu, o které si nikdy nemyslel, že by mohla být skutečná.

„Sníl jsem o tobě,“ vykoktal omámeně.

Jako telepat nebyl školený, a proto neměl žádné zkušenosti, jak zadržet impulzivní dotek. Na chvíli měl pocit, že celá jeho duše, my-

sl, bytost se rozletěly vpřed, aby ji objaly, a ve stejné chvíli pocítil její spontánní odpověď. Floria se mu podívala hluboko do očí a její ruce se napřáhly. Potom si uvědomila, že i když má pocit, jako by znala Conna lépe než samu sebe, ve skutečnosti ho vidí poprvé, a poplašeně se stáhla, jak se slušelo v přítomnosti cizince.

Roztřeseně řekla: „Jsi velice podobný svému bratrovi.“

A Conn odpověděl: „Začínám tomu věřit. Už mi to řeklo tolik lidí. A matka téměř omdlela, když se na mne poprvé podívala.“

„Tolik let jsem tě považovala za mrtvého,“ bránila se Erminie, „a potom tě po tak dlouhé době vidět živého... Alastairovi je osmnáct a tolik mi bylo, když jste se narodili.“

„Kdy se se svým bratrem setkám?“ zeptal se Conn nedočkavě.

Floria řekla: „Ještě se musel postarat o koně. Bude tady co nevidět. Dneska ráno jsme se byli projet podél vnějších hradeb. Otec mi to povolil, protože se máme brzy brát.“

Connem to sdělení otřásl, věděl ale, že to mohl předvídat. Bylo mu teď jasné, že záblesky městského života — stejně jako obraz Florie — viděl prostřednictvím svého bratra, o kterém nevěděl, že žije.

Erminie, která zachytila nevyslovený rozhovor mezi Connem a Floriou, si pomyslela: *Ach, bohové, co z toho vzejde?* Bylo to však jen první setkání a její znovu nalezený syn vypadal jako ušlechtilý a čestný muž. Jak by také mohl být jiný, když ho vychoval Markos. Sotva to byl někdo, kdo by zkřížil cestu zaslíbené ženě svého bratra, když jednou pochopil situaci. Cítila však hloubku Connových citů a bolelo ji srdce, když si uvědomila, co na něj čeká, a přála si, aby mu nějak mohla pomoci.

„A ty jsi přijel do Thendary, aniž bys vůbec věděl, že žijeme, Conne?“

„Měl jsem tušit, že alespoň můj bratr žije,“ povzdechl si. „Ti, co toho o *laranu* vědí víc než já, mi říkali, že pouto mezi dvojčaty je z nejsilnějších. A v posledním roce mě pronásledovaly představy míst, která jsem nikdy neviděl, a obličejů, které jsem neznal. Víš toho hodně o *laranu* a umění hvězdného kamene, matko?“

„Osmnáct let pracuji jako technik v thendarské Věži,“ řekla. „I když si myslím, že Floria je vyškolená lépe a mohla by mě nahradit. Možná, že Věž brzy opustím a znovu se provdám.“

Floria se zapýřila a namítla: „Ne, teto. To by se Alastairovi nelíbilo.“

Erminie pokrčila rameny. „To si musíš rozhodnout ty, dítě. Byla by škoda vzdát se své práce jen kvůli mužské sobeckosti.“

„Je pravda, že jsme se zatím nedostali k tomu, abychom si o tom pohovořili,“ připustila Floria. Znovu se podívala na Conna a zeptala se: „A co ty, bratranče. Jsi telepat. Už jsi byl na zaškolení ve Věži?“

„Ne,“ odpověděl. „Žil jsem v horách a neměl k tomu příležitost. A byl jsem zaměstnán jinými věcmi, jako třeba otázkou, jak ochránit své lidi před ďábelskými úmysly Stornů.“

Erminie si uvědomila, že rozhovor se vzdaluje od toho, na co se chtěla zeptat. Vmísila se: „Stornové tedy vědí, že jsi naživu?“

„Ano a musím ti bohužel říct, že stará krevní msta se opět rohořela. Mnoho let si mysleli, že náš klan je mrtvý.“

„Domnívala jsem se — doufala —, že Stornové jsou přesvědčeni, že jsme všichni zahynuli, a na krevní mstu zapomněli,“ posteskla si Erminie, „i když jsem přísahala, že tvému bratrovi pomůžu získat zpátky země, které mu právem náleží.“

„Bývala by byla zapomenuta, matko, kdybych se spokojil s životem v úkrytu a nechal své lidi týrat,“ řekl Conn. „Není to ale ani čtyřicet dní, co jsem jim dal pocítit, že Hammerfell nenechá jejich loupení a vypalování bez odplaty.“ Pověděl jí o výpravě proti Stornovým žhářům.

„To ti nemohu vyčítat, můj synu,“ prohlásila Erminie vřele a naklonila se, aby ho objala. V tu chvíli vstoupil do zahrady Alastair. Uviděl ženy na lavičce a Conna v matčině objetí a okamžitě instinktivně pochopil, co se stalo.

Nutno mu připsat k dobrému, že jeho první reakcí byla radost. Zapískal na psy, kteří k němu hned přiběhli a nechali lidi na lavičce samotné. Erminie vyskočila a vykřikla: „Ach, Alastaire, stala se nejbájenější věc na světě!“

Alastair se usmál na Conna svým přímým a okouzlejícím úsměvem.

„Takže ty jsi mé dvojče,“ pronesl zamyšleně. „Vítej, bratříčku... víš, že jsem starší?“

„Ano,“ řekl Conn a považoval za ne právě nejvhodnější, že mu to bratr připomíná, sotva se setkali. „Asi o dvacet minut.“

„Dvacet minut nebo dvacet let — to vyjde nastejno,“ prohlásil Alastair záhadně a objal ho.

„A co tě přivedlo do města?“

„To, co bych očekával, že uděláš sám,“ nedal se Conn. „Přijel jsem požádat hasturského krále, aby nám pomohl získat zpátky naše země a ochránil náš lid.“

„Tak to jsem byl zase rychlejší,“ prohlásil Alastair. „Už jsem o tom s králem Aidanem mluvil a mám jeho slib, že mi pomůže.“ Usmál se na Conna — a dvojčata, jeden jako hrubá a druhý jako jemná varianta jednoho obrazu, se do sebe zaklesla očima.

„Takže to jsi byl ty!“ zvolal Conn. „Myslel jsem si, že jsem to já, kdo ho žádá o pomoc.“

Alastair nechápal, co už Connovi jeho *laran* ukázal, a pokrčil rameny.

„Jsem rád, že jsi našel matku,“ řekl. „A že jsi poznal lady Floriu, mou zaslíbenou manželku a brzy tvou švagrovou.“

A opět, pomyslí si Conn. *Proč mi musí pořád připomínat, že je starší a má, přede mnou ve všem přednost? Ano, on je skutečným knížetem z Hammerfellu. Když jsem si myslel, že je mrtvý, měl jsem právo vystupovat jako kníže. Ted' ale vím, že žije, a musím ho podpořit.* Uklonil se a co nejzdvořileji prohlásil: „Můj bratře a lorde.“

Alastair ho pevně objal a řekl: „Ted' se takovými formalitami nemusíme zdržovat, bratře. Budeme mít na to dost času, až budu vládnout na Hammerfellu, s tebou po mém boku.“ Potom se usmál a potřásl hlavou. „Co to máš na sobě za šaškovské oblečení? Musíme ti okamžitě najít něco, co odpovídá tvému postavení. Odpoledne pošlu pro svého krejčího.“

Conna to podráždilo. Copak nemá jeho bratr *vůbec žádné* způsoby? Odměřeně prohlásil: „Tenhle oblek je nový a z nejlepšího plátna. Byla by škoda ho nenosit.“

„Nemusíš ho zahazovat. Dej ho sluhovi,“ podpořila Erminie Alastaira.

„V Hellersu mi bude stačit,“ bránil se hrdě Conn. „Nejsem žádný městský hejsek!“

„Když se ale máš setkat s králem Aidanem — a král musí vědět, že jsme teď dva,“ přesvědčoval ho Alastair taktněji, „nemůžeš před něj předstoupit jako nějaký sedlák z vystrkova. Zatím můžeš nosit některé z mých šatů. Doufám, že nejsi příliš hrdý na to, aby sis nepůjčil oblečení od svého vlastního bratra?“

Usmál se na něj tak odzbrojujícím úsměvem, že se Conn opět cítil vítán a roztál. Bude mu nějakou dobu trvat, než svého bratra pořádně pozná. Odpověděl mu také úsměvem a zvolal: „Bohové chraňte! Děkuji ti — bratře!“

Erminie vstala a vyzvala je: „Pojďme teď dovnitř a ty mi, Conne, musíš všechno povědět ... možná přijdeme na to, jak k tomu došlo, že jsme se ztratili! Co se dělo celá ta léta na Hammerfellu? Jak se daří Markosovi? Staral se o tebe dobře, můj synu? Florio, miláčku, ty samozřejmě pojíš s námi. Pojďte, synové...“ zarazila se a nevěřicně si ze samé radosti povzdechla. „Jak mě hřeje na srdci, že to po tolika letech opět mohu říct!“ A napřáhla k nim ruce a odvedla je do domu, následována Floriou a psy.

9. KAPITOLA

To léto se v Thendaře nemluvalo téměř o ničem jiném než o zá-
zračném znovunalezení druhého syna kněžny z Hammerfellu. Do-
konce i Erminii začínalo už nekonečné opakování té historky unavo-
vat, i když byla hrdá na pozornost, které se jejímu nalezenému syno-
vi dostávalo. Conna si oblíbila natolik, že občas mívala výčitky svě-
domí, že zanedbává Alastaira, který jí byl po celá ta léta pozorným a
laskavým společníkem.

I když se v Thendaře vědělo, že ovdovělá kněžna radovánkám
příliš neholduje, koncem léta se rozhodla uspořádat malou taneční
slavnost, aby oficiálně oznámila zasnoubení svého syna Alastaira
s lady Floriou.

Po celý den, na který byla slavnost určena, se z Venezských hor
stahovala hrozivá mračna a krátce před soumrakem se prudce rozpr-
šelo. Ulice bičovaly provazce deště a hosté přijížděli tak promočení,
že bylo třeba roztopit krby, aby se trochu osušili, než zasednou
k opulentní večeři a potom se dají do tance, který patřil ke každé spo-
lečenské události na Darkoveru.

Ale ani vlhké oblečení nemohlo zchladit radostnou náladu veče-
ra. Alastair s Floriou stáli u vchodu a vítali hosty a Conn je doprová-
zel k matce. Taneční zábava byla v plném proudu, když dorazil Ga-
vin Delleray. Objal Alastaira a využil své příbuzenské výsady políbit
Floriu na tvář. Gavin byl statný plnoštíhlý mladík oblečený podle
nejposlednější módy. Krátké hedvábné kalhoty odhalovaly slušivě
zakulacená lýtká v jemných punčochách, vyšíváný saténový kabátec
zářil jasnou barvou plamene, vysoký límec košile zdůrazňovala šňůra
pazourků. Vlasy měl módně vyčesané do drobných kudrlinek a roz-
dělené pěšinkou, takže připomínaly křídla mrtvého ptáka nabarvená
do pramenů duhy. Alastair mu téměř záviděl. Sám se snažil oblékat
podle poslední módy a usiloval o elegantní zjev, Gavina se mu však
dostihnout nikdy nepodařilo.

Když Gavin předával svůj vlhký plášť sluhovi, Alastair zamumlal ke Connovi: „Nikdy se mi nepodaří držet krok s módou jako jemu.“

„A můžeš za to děkovat bohům,“ zněla Connova upřímná odpověď. „Podle mě vypadá jako blázen — nastrojený jako panenka na hraní.“

„Mezi námi, souhlasím s tebou, Conne,“ zašeptala Floria. „Nikdy by mě nenapadlo obarvit si vlasy na karmínovo a napomádovat si je jako on!“

Gavin se k nim otočil s tak bezelstným úsměvem, že se Conn zastyděl. I přes jeho přehnaně vyumělkované oblečení měl Conn Gavina radši než kteréhokoli z ostatních Alastairových přátel. Alastair se Connovi nemilosrdně vysmíval kvůli jeho venkovskému vkusu. I když nakonec souhlasil, že svlékne své horské oblečení a bude nosit Alastairovy šaty, které mu padly jako ulité, stále ho nemohli přesvědčit, aby si ozdobil prsty módními prsteny, nebo aby si na sebe navlékl umně vypracované, drahokamy vykládané nákrčníky. A byl to kupodivu právě Gavin, kdo se jako jediný z Alastairových přátel zdržel toho, aby si ho kvůli jeho usedlému vkusu dobíral. Vřele vzal Conna za ruku a pozdravil ho: „Dobrý večer, bratranče. Jsem rád, že jsi dnes večer s námi. Florio, zpravila moje matka lady Erminii, že dnes večer nás svou přítomností poctí královna?“

„Ano, slyšela jsem o tom,“ odpověděla Floria, „obávám se ale, že to pro ni nebude to pravé. Je příliš hluchá, než aby ocenila hudbu, a příliš ochrnutá, aby mohla tancovat.“

„Zahraje si s ostatními starými dámami karty, a když bude mít dost cukroví — a kuchař lady Erminie je jím proslavený —, nebude jí nic chybět,“ prohlásil Gavin. Váhavě si sáhl rukou na účes. „Obávám se, že se mi děš dostal pod kapuci a namočil mi vlasy. Jak vypadají, přátelé?“

„Jako terč z peří na soutěži lukostřelců,“ dělal si z něho legraci Conn. „Kdyby začali střílet, měl by ses raději schovat do skříně, aby si tě nespletli.“ Gavin se vesele zazubil, ani v nejmenším dotčen.

„To je skvělé! Přesně tak má ten účes vypadat, bratranče.“ Vešel do hlavní místnosti a poklonil se Erminii. „Má lady.“

„Jsem velice ráda, že tě zde dnes večer vidím, Gavine,“ přivítala ho Erminie a vřele se usmála na starého přítele svého syna. „Zazpíváš nám v průběhu večera?“

„Ale zajisté,“ ujistil ji Gavin s úsměvem. „Doufám ale, že se Alastair ke mně připojí.“

O něco později se Gavin, obklopen svými přáteli, usadil k harfě a začal hrát. Alastair si k němu přisedl, chvíli si s Gavinem něco šepтал a potom zazpíval melodickou milostnou píseň a nespouštěl přitom oči z Florie.

„Byla to jedna z tvých písní, Gavine?“ zeptala se Floria.

„Ne, tahle ne. Je to lidová píseň Asturienců. Je ale na místě, že se ptáš. Mnoho písní, které jsem napsal, vychází ze starých kořenů jejich země,“ vysvětlil. „A Alastair je zpívá lépe než já. Ty také zpíváš, Conne?“

„Jen několik horských písní,“ odvětil Conn.

„Ach, zazpívej nám něco. Miluji staré horské písně!“ naléhal Gavin, Conn ale s úsměvem odmítl.

Nepřidal se ani, když ostatní začali tancovat. „Znám pouze venkovské tance, bratře. Jen bych ti před tvými vznešenými hosty dělal ostudu.“

„Floria ti nikdy neodpustí, jestli si s ní nezatančíš,“ přesvědčoval ho Alastair. Podle zvyku však požádal Floriu o první sérii tanců on. Gavin stál vedle Conna a pozoroval, jak odcházejí na parket.

„Nebylo to jen ze zdvořilosti, když jsem tě prosil, abys zazpíval,“ podotkl. „Horských písní se nikdy nenabažím. Většina hudby, kterou jsem napsal, je v jejich duchu. Jestli se ti nechce zpívat před lidmi — a vůbec se ti nedivím, kromě Alastaira tady není nikdo, kdo by hudbě skutečně rozuměl — mohl bys někdy přijít za mnou do hudební pracovny a zazpívat mi beze svědků. Je možné, že znáš písně, které jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Musím si to rozmyslet,“ zněla Connova váhavá odpověď. Měl Gavina rád, ale i když byl jeho hlas stejně čistý jako bratrův, nerad se předváděl.

V tu chvíli zazněl z ulice neobvyklý rozruch a ozvalo se zaklepání na dveře. Erminiin dveřník je otevřel a užasle o krok ustoupil. Potom se vzpamatoval a nezúčastněným hlasem oznámil: „Jeho Ve-

ličenstvo král Aidan Hastur z Elhalynu a Její Veličenstvo královna Antonella.“

Tanečníci se zastavili a všechny oči se upřely ke dveřím na královský pár. Conn okamžitě poznal muže, se kterým mluvil — nebo to byl jeho bratr? — ve své snové vizi. Královna Antonella byla malá a tlustá a nápadně kulhala, i přesto, že na kratší noze měla botu s vysokou podrážkou. Král Aidan byl malý, s bílými vlasy a poměrně nenápadný. Když k nim Erminie přikročila a poklonila se, v místnosti se rozhostilo uctivé ticho.

„Vítej, má lady. Můj lorde, jaká neočekávaná pocta.“

„Jen žádné formality,“ zarazil ji hasturský král velkomyslně. „Dnes večer jsem přišel jako pouhý přítel. Ta historka o tvém synovi se povídá po celém městě. Slyšel jsem ji už tolikrát, že jsem se chtěl přesvědčit, co se *skutečně* stalo.“ Hlasitě se zasmál a pomohl tak i ostatním, aby se uvolnili.

Přistoupil k němu Alastair s Floriou zavěšenou do podpaží. Aidan mu přátelsky pokynul. „Tak co, mladý muži. Přemýšlel jsi o tom, o čem jsme spolu mluvili?“

„Ano, Veličenstvo.“

„Tak si o tom pojďme pohovořit,“ vyzval ho král. „A byl bych rád, kdyby se k nám připojil i tvůj bratr.“

Alastair mávnul na Conna. „Samozřejmě, kníže jsem ale já a rozhodnutí je výhradně na mně, *vai domne*.“

„O tom nepochybuji,“ odušil Aidan klidně, „tvůj bratr tam ale *žil* a může nám nejlépe říct, co se v horách děje.“

V mezičase dala Erminie znamení hudebníkům, aby opět začali hrát k tanci, a uvedla královnu do sálu.

„Mohu ti, Veličenstvo, nabídnout nějaké občerstvení, zatímco muži budou ještě pracovat?“ zeptala se laskavě a nabídla královně Antonelle rámě. Stará královna se podívala na Alastaira a Conna. „Jsou si podobní jako hrášek hrášku. Jaké štěstí, Erminie, že nemáš jen jednoho pohledného syna, ale hned dva,“ prohodila téměř toužebně a zastavila se, aby se usmála na Gavina. Potom se vytáhla na špičky a procítěně ho políbila na tvář.

„Jak jsi vyrostl,“ řekla a Erminie se musela zasmát, protože i při tom, jak byl Gavin malý, byla královna Antonella ještě menší a Ga-

vin vedle ní vypadal jako obr. Obrátila se ke králi Aidanovi a poznamenala: „Nevyrostl do krásy? Má oči přesně jako drahá Marcia, nezdá se ti?“

„Kéž by moje matka ještě žila, aby tě slyšela, příbuzná,“ řekl Gavin a uctivě se sklonil nad královninou rukou. „A teď, než si moji příbuzní promluví s Jeho Veličenstvem, nepoctí mě lady Floria jedním tancem?“

Erminie souhlasně kývla na Floriu a odvedla královnu Antonellu do vedlejší místnosti, zatímco její synové se odebrali s králem do malého salonku za tanečním sálem.

Usadili se ke krbu, Alastair naplnil číše vínem a král si jednu vzal. Pozvedl ji k připitku a po chvíli ticha se zeptal: „Můžeme tedy připít na znovuzrození Hammerfellu? Můžeš odpřísáhnout, že budeš mým věrným spojencem v horách, Alastaire?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Alastair. „Znamená to, že ses rozhodl půjčit mi zbraně a vojáky, pane?“

„Tak jednoduché to není,“ odušil Aidan. „Když vyšlu bezdůvodně armádu, mnozí to budou považovat za invazi do horských panství. Kdyby tam však došlo k povstání, mohu postavit jednotky, které by opět nastolily pořádek. Tvůj otec — starý kníže z Hammerfellu — měl vojáky. Co se s nimi po jeho smrti stalo?“

Byl to Conn, kdo odpověděl: „Většina z mužů, kteří sloužili mému otci, se vrátila do svých domovů. Sami bez vůdce nemohli proti Stornům bojovat. Několik jich však zůstalo v naší blízkosti a v našich službách. Jako muži, kteří se zúčastnili trestné výpravy proti Stornovým žhářům, když chtěli vypálit mé rolníky...“

„Tvé rolníky?“ poznamenal Alastair tiše. Zdálo se, že Conn ho neslyšel, král Aidan však povytáhl obočí a pronikavě se na dvojčata podíval. Conn, který byl telepat, vycítil, že uvažuje, jak moc tato rivalita oba bratry zasáhne. Nahlas však své obavy nevyslovil. „Kolik mužů to je, Conne?“

„Asi tak tři tucty,“ odpověděl Conn, „a někteří z nich patřili k otcově osobní stráží.“

„A dokážeš odhadnout, kolik mužů se skrývá, ale byli by ochotni povstat proti Stornům?“

Conn se zamyslel.

„Tím si nejsem jistý,“ řekl nakonec. „Nejméně ale dvě stě. Stejně tak by to mohlo být tři sta, víc ale asi ne. Společně s muži osobní stráže mého otce...“ v pozadí své mysli zaslechl strašidelnou ozvěnu, Alastairovo *mého otce* a sklíčilo ho to. Hodinu od hodiny si stále více uvědomoval svůj *laran*, „— by jich mohlo být tři sta padesát.“

Potom dodal: „Asi by bylo nejlepší, abych se vrátil a povolal je do zbraně, pak bychom to věděli přesně.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil král Aidan. „S méně než třemi sty muži byste proti Stornům, kteří mají také své vojáky, sotva mohli vytáhnout.“

Alastair úsečně prohlásil: „Jestli někdo pojede, bratře, měl bych to být já. Koneckonců je to *moje* země — a jsou to moji poddaní.“ Conn vycítil jeho náhlý hněv. *Kdo si myslí, že je! Myslí si, že po tolika letech čekání se může objevit na scéně a ukrást mi mé postavení?*

Conn vnímal bratrův vztek, jako by ta slova vyslovil nahlas, a i v něm vyšlehl divoký hněv, věděl však, že ho Alastair nevnímá. *Ano, to, co říká, je pravda. Knížetem se narodil on. Pro něho je to však jen titul, polozapomenutá historie. Já jsem ale s těmi muži žil, sdílel s nimi jejich chudobu a utrpení... je na mně, abych se vrátil, když potřebují pomoc a vůdce. Je to jen prvorozenost, co dělá skutečného knížete Hammerfellu? Neznamenají ty roky, co jsem sloužil svým lidem, vůbec nic?*

I když ta slova přišla spontánně a věděl, že je Alastair neslyší, přistihl se, jak se v náhlém popudu obrací na starého krále a hledá u něj odpověď, i když věděl, že mu ji lord z rodu Hasturů nemůže dát — alespoň ne v tuto chvíli. Aidan se na něj s porozuměním podíval. Conn si uvědomil: *Přísahal jsem svému bratrovi věrnost. Na tohle jsem nepomýšlel.*

Král uvážlivě pronesl: „Tvůj bratr má možná pravdu, Alastaire. Ti muži ho znají, žil s nimi...“

„O důvod víc, aby poznali svého skutečného knížete,“ prohlásil Alastair ohnivě a Aidan si povzdechl.

„Musíme to ještě pořádně promyslet,“ odložil rozhodnutí. „Teď se tě, Alastaire z Hammerfellu, ptám — budeš mým věrným spojencem v zemích za Kadarinem?“

Alastair před ním spontánně padl na kolena a rty se dotkl ruky, kterou mu Aidan nabídl.

„To ti, můj lorde, přísahám,“ prohlásil a zaplavila ho láska a věrnost vůči tomuto králi, který byl jeho příbuzným a slíbil mu pomoc při znovuzískání jeho země. Conn je bez pohnutí sledoval. Aidan však k němu vzhlédl a jejich oči se setkaly. Setkaly se však i jejich myšlenky — a byly tak jasné, že Conn sotva mohl uvěřit, že nebyly vysloveny nahlas.

Jsem tvým mužem na život a na smrt, můj lorde.

Já vím. My dva žádné hlasité sliby pronášet nemusíme.

Conn netušil, odkud se ta náhlá náklonnost a důvěra vzala. Přetím se fyzicky nikdy nesetkali. Přesto měl pocit, jako by toho muže znal celý život a ještě déle, že mu sloužil od počátku věků a k Aidanu Hasturovi ho poutá pouto stejně pevné, ne-li pevnější, než k vlastnímu bratrovi. Když Alastair povstal, Conn na chvíli poklekl před králem. Aidan nepromluvil, jejich oči se ale opět na okamžik setkaly a víc nebylo zapotřebí. Conn v Aidanovi cítil bolestivý zmatek a věděl, že král lituje, že nemůže zvrátit to, co mu připadalo jako nespravedlnost osudu. Že se jako starší narodilo nesprávné z dvojčat.

„Staň se vůle osudu,“ řekl nahlas. „Narodil jsem se ke své povinnosti, stejně jako ty k tvé.“

Aidan pravil: „Myslím, chlapci, že bude lepší, když se teď vrátíte do sálu. To, co jsme si zde říkali a slíbili, si zatím nechte pro sebe. Neztrácejte však čas a co nejdříve se rozjed'te do hor a svolajte svůj klan.“ Dal si pozor, aby se nepodíval ani na jednoho z nich, když zdůraznil: „Váš klan.“ Téměř se zoufalstvím litoval, že si to budou muset vyřídit mezi sebou a on se za žádného z nich nemůže postavit.

Král povstal a pokynul jim, že slyšení je u konce, a všichni vykročili zpátky do hlavní místnosti, Aidan jako poslední. *Je jediné dobře, že se hosté o této poradě nemají dozvědět.*

Conn věděl, že jeho bratr nemá tolik *laranu*, aby mohl sledovat Aidanovy myšlenky, a potichu mu to přetlumočil. Alastair přikývl, usmál se a prohodil: „Ano, máš samozřejmě pravdu.“

Okamžitě se k nim připojila Floria.

„Teď si se mnou *musíš* zatančit, Conne. Je to horský tanec a určitě ho znáš,“ naléhala nedočkavě a zatáhla ho do kola. Conn tonul

v rozpacích, nemohl ale odmítnout a přidal se k tanečníkům. Myslí mu probleskla vzpomínka, jak o dožínkové slavnosti tančil s Lillou a jak jiné to bylo. Potom si vzpomněl, jak ho Markos odtáhl pryč, a polil ho ruměncem.

Na konci prvního tance se zastavili a Floria se podívala na Conna. Tváře jí jen žhnuly a zmítala jí bouře pocitů. Normálně by se vyšla zchladit na terasu, dešť byl ale příliš silný. U dveří způsobně seděla stará Jewel a Floria k ní přistoupila a bezmyšlenkovitě ji začala hladit po hlavě, aby se trochu uklidnila. Potom uviděla, že Conn vykročil ven do deště. Vypadal utrápeně a podíval se na ni tak, že ji to naplnilo hlubokou bolestivou lítostí.

Nemám žádné právo, abych ho utěšila, vůbec žádné právo, abych se ho takovým způsobem dotkla.

Přesto jeho pohled opětovala — což již samo o sobě bylo pro mladou dívku z Thendary hrubým porušením slušného chování.

K čertu se slušným chováním. Není nikým jiným než mým bratrance!

Přistoupil k ní a vypadal zničeně a vyčerpaně.

„Co se stalo, bratranče?“ zeptala se.

„Musím jet,“ řekl. „Král si přeje, abych se vrátil na Hammerfell — a svolal všechny muže, které tam mám.“

„Ne!“ Nevšiml si, že Alastair stojí za ním. „Jestli někdo pojede, jestli král chce, aby někdo jel, jsem to já, bratře. Já jsem Hammerfell. Jsou to *moji* muži, ne *tvoji*. Copak jsi to ještě nepochopil?“

„Pochopil, Alastaire,“ odušil Conn a snažil se ovládat. „Co ale nechápeš ty ...“ Povzdechl si. „Přísahám, že nemám v nejmenším úmyslu pokusit se tě připravit o tvé postavení, bratře. Ale,“ hledal slova, kterým by Alastair rozuměl, „říkám jim *moji* muži, protože jsem s nimi prožil celý svůj život. Uznávají mě, dobře mě znají — vůbec netuší, že existuješ.“

„Tak je nejvyšší čas, aby se to dozvěděli,“ nehodlal ustoupit Alastair. „Koneckonců...“

„Ani nevíš, jak se na Hammerfell dostat,“ přerušil ho Conn. „Když nedáš jinak, alespoň bych měl jet s tebou a ukázat ti cestu.“

Vložila se Floria: „V tomhle?“ zeptala se a ukázala ven, kde stále zuřila bouře a dům bičovaly provazce deště a divoké poryvy větru.

„Nerozpustím se, nejsem z cukru. Celý život jsem prožil v Hellersu a počásí se nebojím, Florio,“ ujistil ji Conn.

„Na několika hodinách přece nezáleží,“ namítala Floria. „Je to tak naléhavé, že jeden z vás musí vyrazit v bouři a uprostřed noci? A nechat naše zasnuby nedokončené, Alastaire?“

„Ty bychom dokončit měli,“ uznal Alastair s úlevou. „Půjdu vyhledat matku a tvého otce. Jsou to ostatně oni, kdo musí udělat poslední krok.“ Vyrazil pryč a nechal Conna s Floriou o samotě. Stáli tam a dívali se na sebe polekanýma, utrápenýma očima.

Alastair se prodral davem rozjásaných hostů a prohodil několik slov s Gavinem Delleraym za vysokou harfou. Gavin uhodil do strun a hosté zmlkli. K Alastairovi se přidali Erminie a Conn. Všechny oči se obrátily k Florii, když ji její otec vzal za paži a připojili se k Hammerfellům. Potom Alastair promluvil svým zvučným pěveckým hlasem.

„Moji drazí přátelé. Omlouvám se, že přerušuji slavnost, právě jsem se ale dozvěděl, že mě povinnosti neodkladně volají na Hammerfell. Když prominete, přistoupíme k záležitosti, která nás sem dnes večer svedla dohromady — matko?“

Erminie vzala Floriu za ruku a nepatrně se na Alastaira zamračila.

„O žádném poslu nevím,“ řekla neslyšně.

„Žádný tady nebyl,“ odpověděl Alastair také šeptem. „Vysvětlím ti to později — nebo ti to všechno poví Conn. Nemůžu ale odjet a nechat naše zasnuby nedokončené a Floriin slib nevysloven.“

Conn vypadal o trochu klidnější. Postavil se po bok svého bratra a ve stejnou chvíli k nim kulhavě vykročila královna Antonella. Ze svého tlustého krátkého prstu, bílého a jemného, si stáhla prsten vykládaný zelenokameny.

„Dar pro zaslíbenou nevěstu,“ oznámila a navlékla ho Florii na prst — byl jí jen o něco větší — a vytáhla se na špičky, aby ji políbila na uzardělé tváře. „Ať tě provází mnoho štěstí, drahé dítě.“

„Děkuji ti, Veličenstvo,“ zamumlala Floria. „Ten prsten je krásný a budu ho s láskou opatrovat.“

Antonella se usmála, potom se jí ale obličej stáhl do bolestivé grimasy. Slabě vykřikla a ruka jí vylétla ke krajkovému límečku.

Zapotácela se a padla na kolena. Conn se rychle sehnul, aby ji podepřel, v rukách mu však spočinula jen mrtvá váha. Královna se sesunula k zemi.

V mžiku u ní byla i Erminie a skláněl se k ní král Aidan. Královna otevřela oči a zasténala, celý obličej však měla pokřivený, ústa pokleslá, oči vyvalené. Něco zamumlala. Erminie držela tu malou kulatou postavičku v náruči a šeptala jí uklidňující slova.

„Mrtvice,“ zašeptala Aidanovi. „Není už nejmladší a dalo se to čekat už celá léta.“

„Já vím, vždycky jsem se toho obával,“ řekl král a poklekl vedle své nehybné ženy.

„Všechno bude v pořádku, má drahá. Jsem s tebou. Okamžitě tě dopravíme domů.“

Oči se jí zavřely a vypadalo to, že usnula. Gavin Delleray se rychle napřímil a tiše oznámil: „Přivolám kočár.“

„Raději nosítka,“ opravil ho Aidan. „Nemyslím, že by mohla sedět.“

„Jak si Jeho Výsost přeje.“

Vyběhl do deště a za chvíli byl zpátky a mával na komorníka, aby podržel dveře ošetřovatelům s nosítky. Conn si jakoby v mlze všiml, že mu déšť poničil umný úbor a účes, Gavin tomu však nevěnoval nejmenší pozornost. Ošetřovatel se sklonil a jemně odsunul krále Aidana stranou.

„Když dovolíš, *vai domne*, zvedneme ji do nosítek. Je to naše práce a zvládneme to lépe než ty.“ Zručně jí zabalil nohy do přikrývky. „A teď mi řekni, lorde, kam ji máme odnést.“ Nepoznali, že mluví s králem, a Conn si pomyslel, že je to jedině dobře. Aidan jim dal tiché pokyny a následoval je. Kráčel vedle nosítek jako každý jiný starý muž, který si dělá starosti o svou náhle nemocnou ženu. Conn k němu přistoupil a zeptal se. „Mám ti přivolat kočár, pane? Takhle promokneš na kůži a nachladíš se.“ Potom se v rozpacích zarazil. Neměl žádné právo takhle s králem mluvit.

Aidan se na něj bezvýrazně podíval. „Ne, drahý chlapče. Zůstanu s Antonellou. Mohla by se vylekat, kdyby mě volala a neuslyšela u sebe známý hlas. Ale děkuji ti. Vrať se teď dovnitř, nebo zmokneš i ty.“

Liják trochu polevil, ale Conn si uvědomil, že i přesto je úplně promoklý. Rychle se vrátil zpátky do domu. Vstupní hala byla plná hostů, kteří se chystali k odchodu. Po královnině zhroucení se nikomu ve veselé zábavě pokračovat nechtělo.

Před krbem v hale stáli bok po boku Alastair s Floriou a Floria se ochromeně dívala na ruku s prstenem od Antonelly. Erminie se nepřítomně loučila s hosty. Zůstali jen nejbližší přátelé. Gavin, ještě promočenější než Conn, si třel vlasy ručníkem, který mu přinesl komorník. Edric a Floriin bratr Gwynn se tvářili znepokojeně a stejně tak i Valentine Hastur, který se zdržel, aby Erminii v této nečekané katastrofě nějak pomohl.

„Špatné znamení pro zasnuby,“ řekl Gavin, když přistoupil k Alastairovi. „Budete pokračovat?“

„Kromě komorníka teď nemáme žádné svědky,“ opáčila Erminie, „a dokončit je nad nehybným tělem královny by bylo ještě horší znamení.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ přidal se Edric. „Že ji musela ranit mrtvice právě v okamžiku, když ti předala svatební dar, Florio!“

„Nejsem pověřivá,“ namítla Floria. „Myslím, že bychom měli pokračovat — královna by se proto jistě nezlobila. I když by to měla být její poslední laskavost...“

„Bohové chraňte,“ vykřikli Erminie a Edric téměř současně.

Conn myslel na tu laskavou malou starou dámu, kterou sotva zahlédl, a na krále, kterého si tak naráz zamiloval a který mu říkal „drahý chlapče“ dokonce i v této těžké chvíli a poslal ho do domu, aby nezmokl.

„Nemyslím, že by zasnuby za těchto okolností byly vhodné,“ prohlásil Edric a smutně se podíval na dceru. „O to víc se ale budeme veselit o svatbě, která bude...“ obrátil se na Erminii. „Kdy? O letním slunovratu? O zimním slunovratu?“

„Nadcházející zimní slunovrat,“ rozhodla Erminie, „jestli s tím souhlasíte, Alastaire — Florio?“ Oba přikývli. „Tak tedy o zimním slunovratu.“

Alastair zdrženlivě políbil Floriu polibkem, jaký si může muž ke své zaslíbené manželce v přítomnosti ostatních dovolit. „Kéž brzy

nadejde den, kdy budeme navždy svoji,“ řekl. Přistoupil k nim Gavin a vyslovil své gratulace.

„Jak dávno se to zdá, co jsme tě s Alastairem honili s pavouky a hady po zahradě,“ poznamenal, „ve skutečnosti je to však jen několik let. Od té doby jsi, Florio, vyrostla do krásy. Klenoty ti sluší víc než pruhovaná zástěrka. Lady ...“ poklonil se Erminii, „jsem promočený skrz naskrz. Omluvíte mě, když se půjdu domů osušit?“

Erminie se vytrhla ze zamyšlení. „Co tě to napadá, Gavine. V tomto domě jsi vítaný jako můj třetí syn. Jdi nahoru a Conn s Alastairem ti najdou něco suchého na sebe a potom půjdeme všichni do kuchyně a dáme si horkou polévku nebo čaj.“

„Ano,“ připojil se Alastair. „A ještě před úsvitem musím potom vyrazit na Hammerfell.“

„Matko,“ úpěnlivě zaprosil Conn, „vysvětli mu, že je to bláznovství! Nezná hory a už vůbec ne cestu na Hammerfell.“

„Čím dříve je poznám, tím lépe,“ trval na svém Alastair.

Conn musel uznat, že v tom má pravdu, ale hnalo ho to, aby pokračoval v námitkách.

„Neznají tě ani naši muži a nebudou tě poslouchat. Jsou zvyklí na mne.“

„Tak si budou muset zvyknout na někoho jiného,“ nenechal se odradit Alastair. „Pochop to, bratře. Je to moje povinnost a nadešel čas, abych se jí chopil. Že jsem to neudělal dřív, byla možná chyba, lépe ale teď než nikdy. Matka tě právě našla a neměla by tě znovu tak rychle ztratit.“

Conn pochopil, že víc namítat nemůže, jestli nechce vzbudit dojem, že se brání vzdát postavení, které podle práva náleží jeho bratrovi — nebo že se odmítá postarat o matku a vykonat povinnost, kterou mu jeho bratr a lord přisoudil.

Erminie řekla: „Nechci, aby odcházel ani jeden z vás, ale vím, že není zbytí, a také si, Conne, myslím, že Alastair má pravdu. Je nejvyšší čas, aby se chopil povinnosti, kterou má vůči svým lidem. A s Markosem po boku nemůže být pochyb o tom, že ho naši muži, jakmile jednou zjistí, kdo je, poslechnou.“

„To je pravda,“ ustoupil Conn. „Bude lepší, když si vezmeš mého koně,“ dodal. „Je to horské plemeno. Tvoje ušlechtilá klisna

z nížin by si na strmých stezkách zlámala nohy a první noc zmrzla. Můj kůň možná není z nejhezčích, donese tě ale všude, kam budeš potřebovat.“

„Cože! Ta drsnosrstá herka? Není o nic lepší než osel,“ pohoršil se Alastair lehkovážně. „Na takovou obludu mě nikdo nedostane.“

„V horách, bratře, zjistíš, že ani člověka, ani koně šaty nedělají,“ namítl Conn, znechucený nekončícím sporem se svým bratrem. „Ta kobyla je srstnatá do počasí, které musí vydržet. A tvoje jemné oblečení se roztrhá o divoké růže lemující horské stezky. Myslím, že bych přece jen měl jet s tebou a dělat ti průvodce.“

„V žádném případě,“ odmítl Alastair, Conn si však přečetl jeho myšlenky. *Markos Conna stále považuje za knížete a svého lorda. Kdyby jel se mnou, nikdy bych ho na svou stranu nezískal.*

Conn tiše řekl: „Nejsi k našemu poddanému a mému nevlastnímu otci spravedlivý, Alastaire. Když se dozví pravdu — a uvidí znamení, které ti sám jako právoplatnému knížeti vytetoval na rameno — bude stát věrně při tobě.“

Alastair ho v náhlém hnutí mysli přátelsky objal. „Kdyby byli všichni tak čestní jako ty, bratře, nedělal bych si žádné starosti. Nemohu se však schovávat za tvou sílu a čest. Musím se svým lidem postavit tváří v tvář. Vyhov mi v tom, bratře.“

„Jestli je to vskutku to, co cítíš, potom musíš jet,“ řekl Conn. „Bohové chraňte, abych ti v tom bránil. Nevezmeš si přece jen mého koně?“

„Jsem ti za tu nabídku velice vděčný,“ poděkoval Alastair skutečně upřímně. „Obávám se však, že by nejela tak rychle, jak bych si přál.“

V okamžiku, kdy to řekl, se do místnosti vrátil Gavin Delleray v jednom ze starých Connových kabátců, který na něm visel jako pytel na obilí. Vlasy si narychlo vytřel do sucha ručníkem a stály mu teď na hlavě jako rozčepýřené ptačí hnízdo. Větší kontrast k předchozímu pečlivě upravenému zevnějšku si nebylo možné představit. Řekl: „Kdybych tu cestu znal lépe než ty, sám bych se nabídl, že pojedu s tebou a povedu tě, příteli. Kdybys však moje služby — ať tady nebo v Hellersu — mohl potřebovat, Alastaire ...“

Conn se pousmál při představě uhlazeného, hejskovského Gavi-
na na horských cestách. „Když nepřijal služby svého vlastního bratra,
nepřijme patrně ani tvoje,“ řekl téměř lítostivě, potom ho ale na-
padlo: *Gavin ale nemůže ohrozit jeho postavení na Hammerfellu.*

Alastair položil Gavinovi a Connovi ruku na rameno a usmál se
na ně. „Musím jet sám. Žádnou ochranu nepotřebuji. Opravdu vám
ale oběma děkuji za nabídku.“ Obrátil se na Erminii, která k nim při-
stoupila, a řekl: „Matko, potřebuji nejrychlejšího koně z naší stáje.
Vlastně bych potřeboval kouzelného oře z pohádek, které jsi nám
vyprávěla, když jsme byli malí. Ty vládneš nadpřirozenými schop-
nostmi, matko. Nedokázala bys je teď použít a přenést mě co nej-
rychleji na Hammerfell?“

„Veškeré schopnosti, kterými vládnu, jsou v tvých službách, sy-
nu,“ odvětila Erminie a natáhla ruku k Edricu Elhalynovi. „Můžeš
mít kteréhokoliv koně z mé stáje, ale souhlasím s tvým bratrem, že
horský kůň by byl pro tebe nejlepší. Bude pro mne snazší zdokonalit
koně, který je už svou podstatou ke svému úkolu předurčen — mož-
ná ti přece jen budu moct dát toho kouzelného oře...“

Conn přikývl a Alastair vyšel po schodišti do svého starého dět-
ského pokoje. Bylo v něm několik jeho odložených hraček, pár umně
vyřezaných dřevěných vojáků, vycpané vlněné stvoření, se kterým
spával do svých sedmi let, utahané natolik, že se nedalo poznat, jestli
to byla panenka, nebo pes, a konečně, zastrčený v rohu pod oknem,
stál jeho houpací kůň.

Vzpomínal si, kolik mil na něm jako velice malý chlapec ujel,
přitisknutý na jeho barevný dřevěný krk. Ještě teď viděl místa, kde
jeho malé zpocené ruce ohmataly barvu až na dřevo. Podíval se na
dřevěné vojáčky a zasmál se. Kéž by jim jeho matka dokázala
vdechnout život a postavit z nich pro něj armádu. Nepochyboval, že
by to udělala, kdyby mohla.

Pamatoval si, jak často na svého dřevěného koně v dětství šplhal
a obracel ho na sever — vždycky jen na sever — a hledal, jak říká-
val, cestu na Hammerfell. Jednou téměř podpálil dům, když si hrál
s pávní se žhavým uhlím z krbu ve svém pokoji. Měl potom přísně
zakázáno dělat cokoli jiného než opékat chleba na řádné toustovací
mřížce, jinak však potrestán nebyl, protože jeho uplakané vysvětlení

znělo: „Chtěl jsem vyrobit lepivý oheň a spálit hrad starého lorda Storna, stejně jako spálil on náš.“

Rychle se ze svátečního oblečení převlékl do prostšího cestovního oděvu a přes ramena si přehodil starý plášť. Vyročil ke schodišti a své dětství nechal jednou provždy za sebou.

Dole ho čekala překvapující změna. Zbytky pohoštění byly uklizeny a matka měla na sobě místo večerních šatů jednoduché roucho matričního pracovníka, prostou světle zelenou tuniku.

„Kdybych vládla více nadpřirozenými silami, jela bych s tebou a střežila tvé kroky, můj synu. Alespoň ti však mohu dát nejen kouzelného oře, ale i zvláštního průvodce — Jewel půjde s tebou.“ Následovali ho do stáje. Liják přešel jen do občasných dešťových poryvů a Alastair cítil svěžest vanoucího větru, s trhajícími se cáry mraků, za kterými čas od času probleskl některý z měsíců.

Erminie se sklonila ke staré Jewel, v ruce svůj hvězdný kámen, a zadívala se jí hluboko do očí. Alastair měl podivný pocit, že spolu o něm rozmlouvají.

Nakonec matka řekla: „Nejdřív jsem si myslela — jestli chceš, mohu jí dát lidský tvar. Na tom není nic těžkého, alespoň s hvězdným kamenem ne. Na válečníka by ale byla příliš stará a ve své přirozené formě ti bude jako průvodce mnohem užitečnější. I kdybych ji změnila v člověka, bylo by to jen vnější zdání. *Zůstala* by stále psem — nemohla by s tebou mluvit a přišla by o svůj jemný sluch a čich. Jako pes může pokousat každého, kdo by tě ohrožoval, zatímco kdyby byla člověk...“ Erminie zaváhala a zasmála se. „Mohlo by to vyvolat nemístné poznámky.“

„To bych řekl,“ souhlasil Alastair a sklonil se, aby starého psa objal. „Zná ale cestu na Hammerfell?“

„Nezapomínej, synu, že na Hammerfellu vyrostla. Dovede tě tam spolehlivěji než kterákoliv lidská bytost. A bude tě také varovat, když mi slíbíš, že ji budeš poslouchat.“

„Nepochybuji o tom, že bude spolehlivější a věrnější, než jakýkoliv jiný průvodce,“ odušil Alastair, tajně si ale říkal, jak by ho mohl ten starý pes varovat a jak by mu rozuměl, kdyby to i nakrásně udělal.

Erminie poklepalá Jewel po hlavě a tiše jí řekla: „Miluješ ho stejně jako já. Dávej na něj za mne pozor.“

Jewel se jí podívala do očí tak pronikavě, že Alastaira veškeré pochybnosti najednou přešly. Bylo zřejmé, že matka a pes se spolu dorozumívají mnohem jasněji, než by to dokázali vyjádřit slovy. Nepochyboval už, že až nadejde správný čas, dorozumí se i s ním.

Vůbec nelitoval, že pes, který byl součástí jeho života již od nejranějšího dětství, ho bude při jeho dobrodružství doprovázet. „Pojede za mnou v sedle?“

Všichni přítomní telepaté — a dokonce i Alastair, který telepatické schopnosti neměl — zaslechli ke svému překvapení něco, co bylo téměř hlasem.

Budu ho následovat všude, kam pojede, a budu mu neustále v patách.

„Když to tedy, holka, dokážeš, vyražme na cestu,“ odpověděl jí ohromený Alastair a vyhoupl se do sedla Connova zavalitého, ale najednou nepatrně *jiného*, malého horského koně. Podíval se do očí Jewel a na okamžik měl pocit, že promlouvá se stínem chrabré válečnice, podobné některé ze Sester meče, které občas vídal ve městě. Se stínem, který se vznášel nad Jewel. Neznají matčiny schopnosti žádných mezí? Ať už je to jakkoliv — musí je přijmout jako skutečnost. Napřímil se v sedle a úklonou hlavy se rozloučil s matkou. „Nechť tě všichni bohové ochraňují, matko.“

„Kdy se vrátíš synu?“

„O tom rozhodnou moji muži — a můj osud,“ odpověděl a pomalu vyvedl koně ze stáje. Jakmile byl venku, opřel se mu patami do slabin. Při veškeré své nepohlednosti to bylo houževnaté a pevně stavěné zvíře. Pod svýma rukama cítil, jak se chvěje napětím, jako by rozuměl úkolu, který mají před sebou.

Pozorovali ho, jak se žene přes dvůr. Jediný Conn, který zůstal ve vstupní hale, měl tolik duchapřítomnosti, aby otevřel velká vrata posázená bodci. Bylo jasné, že kdyby to neudělal, kůň by se přenesl přes ně, obdařený najednou schopnostmi daleko přesahujícími možností normálního zvířete.

Kůň se již téměř tryskem vyřítil na ulici a v patách se mu hnál pes plný kouzelné mladistvé síly. Zvuk kopyt rychle odezněl. Erminie se dívala na otevřená vrata a po tvářích se jí řinuly slzy.

Conn šeptem vydechl: „Zatraceně, co bych za to dal, kdyby mě vzal s sebou. Co tomu jen Markos řekne?“

Valentine Hastur mrzutě poznamenal: „Vychovala jsi odhodlaného syna, Erminie.“

„Proč neřekneš, co si opravdu myslíš?“ odpověděla mu Erminie vnitřním hlasem, „a nenazveš ho paličatým a skrz naskrz rozmazleným klukem? Jsem si ale jistá, že s Jewel a Markosovou podporou to zvládne.“

„V každém případě je pryč a musejí ho ochránit bohové. Nebo také ne, podle toho, jak je to napsáno v jeho osudu,“ odpověděl jí.

Vrátili se do domu. Když se ale všichni rozloučili, Conn znovu vyšel na dvůr a očima nepokojně doprovázel svého bratra, stále na sever ke vzdáleným vrcholům Hammerfellu.

10. KAPITOLA

Alastair se tiskl k šíji Connova koně, stále ještě sotva schopen uvěřit, že mise, která ho odvolala ode všeho, co znal, je skutečná. Kůň se pod ním pohupoval v rychlém cvalu a Alastair vzpomínal na dětství, kdy se podobně jako teď tiskl ke krku svého starého houpačícího koně a často se v jeho sedle nechal ukolébat až do hlubokého spánku. Měl pocit, že by to mohl udělat i nyní, ale třeba by se pak probudil a zjistil, že to všechno nebylo nic jiného než bizarní sen, který se mu zdál, když usnul na jednom z matčiných nudných večírků.

Jel tak rychle, že než se vzpamatoval, byl u bran Thendary a z malého strážního domku slyšel volat hlas: „Kdo to cestuje v temnotě, v této bohy zapomenuté hodině, kdy brány jsou zavřeny a všichni počestní mužové v posteli?“

„Počestný muž jako ty sám,“ odpověděl Alastair. „Jsem kníže z Hammerfellu a cestuji na sever v záležitosti, která nesnese odkladu.“

„Neříkej.“

„Otevři brány, brachu. Nejsi tady kvůli ničemu jinému.“

„V tuto hodinu? Kníže nekníže, tato brána zůstane do úsvitu zavřená — i kdybys byl sám král.“

„Nech mě promluvit se svým velitelem, vojáku.“

„Když probudím velitele, neřekne ti nic jiného než já, lorde Hammerfelle, a bude se zlobit na nás na oba.“

„Já se jeho hněvu na rozdíl od tebe nebojím,“ odušil Alastair. „Je mi líto — Jewel, vyskoč si za mne do sedla.“

Starý pes vyskočil na koně a čumákem se mu zabořil do boku. Alastair mu pošeptal: „A teď se, holka, drž.“

Zapomněl, že městské hradby jsou vysoké patnáct, dvacet stop? Cítil, jak se kůň napíná ke skoku a křikl na Jewel: „Drž se pevně!“ Svět se pod nimi propadl a oni stoupali stále výš a výš — Alastair měl pocit, že musejí přistát až na samotném zeleném měsíci, potom

se však jeho srpek zase začal zmenšovat... zdálo se mu, že padají celé hodiny, nakonec se ale kůň přece jen dotkl kopyty země, tak lehce, jako by přeskočil padlý strom. Jewel sklouzla ze sedla a opět se dala do běhu, její tlapy neslyšné na hrbolatém dláždění.

Věděl, že je daleko za hradbami, a netušil, jak se tam tak rychle dostal. Hnal se dál temnotou, s nezvratnou jistotou, že kůň — a matčiny schopnosti — ho bez klopýtnutí dovedou neomylně až k jeho cíli.

Krátce před úsvitem minul Hali, kopyta koně zazvonila na dláždění Neskaji, a když horizont na východě zrůžověl a vyhouplo se na něj krvavé oko karmínového slunce, spatřil matně zářící hladinu řeky Kadarinu, která před ním plynula jako proud roztaveného kovu. Horský kůň se k jeho překvapení vrhl do jejích vln a zamířil ke vzdálenému břehu, vodu rozrážel svalnatou hrudí jako rozený plavec. Lehce vyskočil na druhý břeh a bez jediného zaváhání nebo nadechnutí se opět rozběhl.

Alastair se ohlédl a viděl, že se z vody vynořuje i Jewel a dlouhými ladnými skoky se neúnavně rozbíhá za nimi. Překročil Kadarin — od města vzdálený dva dny cesty na sever — za jedinou noc!

Teď už byl v neznámé krajině, tak daleko do kopců se nikdy předtím nedostal. Na chvíli zatoužil, aby měl s sebou svého bratra, který by ho vedl. Jeho průvodkyní však byla Jewel. Jewel! Kdy naposledy ji nakrmil? „Promiň, holka, na okamžik jsem na tebe zapomněl.“ Zastavil v úzkém horském údolí, a když sesedl, kolena se pod ním roztřásla. V sedlové brašně, o které si nepamatoval, že by ji naplnil, našel studené maso, chleba a láhev vína. O maso se podělil s Jewel a napil se trochu vína. Nabídl i Jewel, ta se však oťrásla a odběhla se napít k horskému prameni. Když se vrátila, lehla si k němu a hlavu mu položila do klína. Uvažoval, že by pokračoval dál, uvědomil si ale, že i když ani kůň, ani pes nevypadají unaveně, dokonce ani zadýchaně, on sám se třese vyčerpáním a svaly se mu chvějí, jako by v sedle nestrávil pouhých několik hodin od půlnoci do svítání, ale skutečné dva dny a dvě noci, které cesta normálně trvá. Jewel a kůň mohou být kouzelně nevyčerpatelní, on sám však ne.

Neměl s sebou žádné příkrývky a byla mu zima. Zabalil se do pláště a přivolal Jewel, aby si k němu lehla a zahřála ho. Ta se oklepala, podrbala a potom se mu stočila do náručí. Listy pod ním praskaly a sálala z nich vlhkost, byl však příliš unavený, než aby si toho všimal. Právě když ho napadlo, že je tak rozrušený a rozlámaný a že asi neusne, přemohl ho hluboký, mdloby připomínající spánek. Probudilo ho až světlo dopadající šikmo mezi listovím stromů. Pojedl ještě trochu masa s chlebem, dopil zbytek vína a potom oslovil Jewel: „Teď jsi na řadě ty, holka, abys mě vedla. Odtud už pojedu za tebou.“

Bylo to jako ve snu: i když nevěděl, kam jede, každý jeho krok se mu zdál být předurčen. Ať už si zvolí jakoukoliv stezku, vždycky ho dovede na místo určení. Odevzdat se tak osudu by mohlo být nebezpečné, tady však byla ve hře *kouzla* a ať by udělal cokoli, nic by nemohlo změnit výsledek této fantastické cesty. Proto se stáhl a přenechal vedení psovi.

Netrvalo dlouho a začalo pršet. Alastair musel sesednout, a jak se potácel oslepujícím deštěm, zamotal se do velké sítě, která visela z vrcholků hustých převíslych stromů. Jewel se rozštěkala na návnadu, velkého vypaseného králíčka zbaveného parohů a klů. Pro koho však byla ta návnada připravena? Potom začala Jewel kňučet a běhat v malých kruzích. Zvedl hlavu a spatřil nejpodivnější stvoření, jaké kdy viděl. Byl to malý mužíček — nebo to alespoň tak vypadalo — ne větší než čtyři stopy, obličej a tělo porostlé hustými černými chlupy, podsaditý, ošlehaný větrem. Promluvil prastarým horským nářečím.

„Kdo ráčíš být? A co je tohle?“ vyptával se a zíral na Jewel. „Zničili jste mi past, jak mě odškodníte?“

Alastair se na to malé stvoření díval a říkal si, jestli před ním nestojí šotek z nějaké pohádky. Mužíčkovi liják nevadil. Co mu ale vadilo, byla Jewel. Když mu začala očichávat bosé nohy, ustrašeně o krok ustoupil.

Alastair byl ohromený. Od dětství ale slýchal pověsti o podivných stvořeních v zemích za Kadarinem, a tak ho jen napadlo, že si opravdu pospíšila, aby se mu představila.

„Ty jsi jeden z národa Obrů,“ řeklo malé stvoření, „a asi budeš neškodný. Co je ale *tohle*?“

Se znepokojeným pohledem ukázal na Jewel. Alastair se mu představil: „Já jsem Alastair, kníže z Hammerfellu, a tohle je můj pes Jewel.“

„Pes neznám,“ řekl mužíček, „je to — co je to za bytost, pes? Proč nemluví?“

„Protože to neumí. Není jí to dáno,“ vysvětlil Alastair. Nemyslel si, že by uspěl, kdyby se pokoušel vysvětlit pojem *domácí zvíře*. Mužíček však něco z toho musel pochopit, protože řekl: „Aha, to bude něco jako můj ochočený cvrček a teď si myslí, že chci ublížit jejímu pánu. Pověz jí, jestli můžeš, že nikomu z vás nic nehrozí.“

„To je, holka, v pořádku,“ uklidnil Alastair Jewel, i když si tím nebyl tak úplně jistý. Jewel trochu zakňučela, potom se ale stáhla. Alastair sebral veškerou svou odvahu a zeptal se: „Kdo jsi ty?“

Mužíček odpověděl: „Já jsem Adaptor-Leskin z hnízda Shirohu. Co je *tohle*?“ S nepokrytou zvědavostí ukázal na Alastairova koně. Alastair si nebyl jistý, jestli ho mužíček nechce okrást, vysvětlil mu ale, jak nejlépe mohl, co je to kůň, a trpaslík vypadal potěšeně.

„Kolik podivných věcí jsem dneska viděl! Bude mi závidět celý klan! Pořád tady ale zůstává ta záležitost se zničenou pastí. Jak mě odškodníš?“

Alastair se rozhodl obrnit proti čemukoliv, co mu toto podivné dobrodružství ještě přinese.

„Tvou past opravit nemůžu,“ řekl. „Nemám na to správné nářadí a ani nevím, jak se to dělá.“

„To po tobě nechci,“ namítl mužíček. „Udělám to s tebou jako s každým jiným nepozorným cestovatelem mého druhu, který z neopatrnosti vstoupil na mé území. Řekni mi svou nejlepší hádanku.“

„To tady máme stát v dešti a dávat si hádanky?“

„Aha,“ rozpomněl se mužík. „Už jsem o tom slyšel, že zima, a dokonce i letní přehánka, jako je tahle, vašemu druhu vadí. Pojd’ se tedy schovat do hnízda mého kmene.“

Jak to dořekl, položil nohu na nejnižší z řady prkýnek přibitých — nebo jinak upevněných — na nejspodnějších větvích velkého stromu.

„Zvládneš to za mnou touhle cestou?“ zeptal se.

Alastair zaváhal. Jeho poslání ho hnalo dál, ale neodškodnit se tomuto muži a jeho rodu by bylo nezdvořilé a netaktické. Šplhal za ním, ne příliš nadšený ze stromového žebříku a pohledu na zem mizící rychle v hlubině. Rozhodl se ale nedat svůj strach před malým stvořením najevo. Mužíček se po žebříku pohyboval, jako by celý život nedělal nic jiného — což možná, napadlo Alastaira, také nedělal.

Ve výšce několika podlaží ze žebříku sestoupili a ocitli se na poměrně široké prkenné stezce vinoucí se korunou stromu. Z ní konečně vešli velkým otvorem do tmavé místnosti, poměrně prostorné, skromně vybavené několika polštáři z řídce tkané látky. Mužík se do jednoho z nich zabořil a pokynul k dalšímu, aby ho Alastair následoval. Polštář byl měkký a šustil, když se pohnul, Alastair si říkal, že musí být naplněn suchou trávou, protože z něj vycházela nasládlá vůně sena. Adastor se předklonil a dlouhým klackem prohrábl oheň. Rozhořel se natolik, že se Alastair mohl v jeho světle rozhlédnout po místnosti.

„A teď nějaké hádanky,“ požádal mužík. „Když večer sedáváme u ohně a dáváme si hádanky, je nějaká novinka vždycky vítaná!“

Alastair, v hlavě naprosté prázdno, se vzmohl jen na otázku: „Jaká hádanka by to měla být? Nevím, jaká by se pro vaši hru hodila.“

V temnotě zazářily mužíkovy široce rozevřené oči — podivné oči, napadlo Alastaira, když vidí v takové místnosti.

„Proč létají ptáci na jih?“ zeptal se.

Alastair odpověděl. „Jestli se ptáš na něco jiného, než je zřejmá klimatická potřeba, musím ti říct, že z důvodu známého jen jejich druhu. Jakou odpověď máš ty?“

Adastor se nepokrytě rozhihňal. „Protože je to moc daleko, aby chodili pěšky.“

„Ach,“ záupěl Alastair, „*tenhle* druh hádanek. Dobrá...“ pátral v paměti a napadla ho jen stará hádanka, kterou se škádli v dětství: „Proč běhá sněžný králík přes stezku?“

„Aby se dostal na druhou stranu?“ hádal mužíček. Alastair zavrtil hlavou a mužíčkův obličej se protáhl. „*Neuhádl?*“ Povzdech si:

„To mě mohlo napadnout, že to nebude tak snadné! Kvůli hádankám však zanedbávám své povinnosti — jsi můj host. Dovol, abych ti nabídl nějaké občerstvení.“

„Děkuji,“ přijal Alastair, i když se nedokázal zbavit obav, že bude pozván, aby si pochutnal na syrovém rohu králíčáka. Nebyl si jistý, jestli by něco takového, byť jen ze zdvořilosti, pozřel. A právě to měl mužíček nastražené v pasti.

Hostitel mu však po chvíli harašení v rohu místnosti přinesl nádherný tác pletený z různobarevných rákosin, na kterém byly překvapivě nápaditě vyrovnány pestré lesní plody. Alastair si vzal a se skutečným potěšením poděkoval. Mužíček se vrátil k hádankám. „A teď mi prozrad' správnou odpověď,“ naléhal. „Tvůj rod je větší než můj a určitě tedy máte větší mozky a bystřejší mysl. Proč *běhá* sněžný králík přes stezku?“

„Protože by mu trvalo příliš dlouho chodit podél,“ odpověděl Alastair rozpačitě.

Na mužíčkův záchvat nebyl připraven. Slyšel ho sice předtím se hihňat, takže věděl, že má smysl pro humor — což mu mohlo napovědět, jak jeho hádanku přijme — Adastor ale vyhodil nohy do vzduchu a padl na záda, starou dětskou hádankou očividně uchvácen.

„Trvalo by mu příliš dlouho chodit podél!“ řval smíchy a znovu sebou hodil na zem. „Příliš dlouho — to je dobré, opravdu dobré! Pověz mi ještě nějakou!“

„Už nemám čas,“ odmítl Alastair pravdivě. „Musím jet dál. S tou pastí mě to mrzí, svůj slib jsem ale splnil a musím teď vyrazit.“

„S pastí si starosti nedělej,“ uklidňoval ho mužík. „Adastor a celé hnízdo Shiroh jsou ti vděční, že jsi je obohatil o hádanku a nové myšlenky. Doprovodím tě zpátky k *pes* a *kůň*, a zatímco pojedíš dál, budu přemýšlet o těch nových nápadech. Pojď.“

Cesta dolů rozhodně nebyla snadná. Alastair opatrně kladl nohy na prkýnka, neohrabaně a s notnou dávkou strachu, zatímco Adastor za ním poskakoval jako opice a každou chvíli si rozjařeně opakoval: „*Trvalo by mu příliš dlouho chodit podél!*“

S úlevou se Alastair konečně dotkl pevné země a cítil, jak kolem něho Jewel poskakuje a na uvítanou ho očichává. Kůň jako dobrý horský poník neutekl. Otočil se, aby se s mužíčkem rozloučil.

„Ještě jednou se omlouvám, že jsem ti zničil past,“ řekl. „Věř mi, že jsem to neudělal úmyslně.“

„To je v pořádku. Zatímco ji budu spravovat, budu přemýšlet o nových hádankách,“ ujistil ho mužík velkomyslně. „Škoda jen, že tvůj přítel *pes* nemluví. *Její* hádanky by určitě byly ještě lepší. Sbohem, velký příteli. Se svými hádankami jsi v hnízdě mého rodu vždycky vítán.“

Po tomto rozloučení se obrátil k odchodu a zmizel ve stromoví, jako by se rozplynul. Alastair tam stál s Jewel, která ho stále bouřlivě vítala, a říkal si, jestli celé to malé dobrodružství nebyl jen bláznivý sen.

„Takže, holka, musíme zase vyrazit,“ vyzval ji. „Kéž bychom bývali potkali někoho — nebo *něco* —, kdo by nám alespoň ukázal cestu na Hammerfell. Takhle je to zcela na tobě.“

Jewel začichala na zemi, potom zvedla hlavu a téměř vyzývavě se na něj podívala.

Pokývl hlavou a připadal si jako blázen. „Ano, holka. Doved' nás na Hammerfell tou nejrychlejší cestou, jakou znáš.“

Znovu se vyšvihl do sedla, Jewel sklonila čumák k zemi a s tázvým zaštěknutím se po něm ohlédla.

„Mne se na něco ptát nemůžeš, holka. Nemám nejmenší tušení, jak se tam jede. Je to celé na tobě. Matka říkala, že mě na Hammerfell dovedeš, a já plně věřím, že to dokážeš.“ Jewel znovu sklonila hlavu a vyběhla. Mlaskl na koně a ten za ní vyrazil svižným klusem, který rychle ukrajoval vzdálenost.

Mířili stále vzhůru do hor a cesta byla pořád strmější. Šplhali téměř kolmo podél divokého horského potoka, který se řítíl z vrcholů, a cesta teď připomínala spíš jen úzkou kozí stezku. Kůň a pes však svižně stoupali výš a výš. Alastair se díval do neuvěřitelně hlubokých údolí naplněných mlžným oparem a na špičky stromů daleko pod sebou. Z malých vesnic v údolí se tu a tam vinuly kotoučky kouře.

Celý den žádného jiného jezdce nepotkal. Slunce dosáhlo nadhlavníku a začalo se koulet k obzoru. Netušil, kde se nachází, a nechal kouzla, aby ho vedla. V podvečer zastavil, aby pojezl zbytek chleba a podělil se o maso s Jewel, která je hladově zhltna.

Z rychlé náročné jízdy byl tak unavený, že se mu podlamovaly nohy a měl pocit, že kdyby v sedle zůstal jen o chvilku déle, spadl by dolů. Opět našel trs měkké dlouhé trávy a zavrtal se do něj, Jewel v náručí. V noci se probudil a Jewel byla pryč, z dálky však k němu doléhalo její lovecké štěkání a vyděšené zvuky malých zvířat v křovinách. Po čase se vrátila a olizovala si pysky. Potom se k němu znovu stočila. Ve tmě slyšel, jak něco kouše a říkal si, co asi jí, potom se ale rozhodl, že to raději nechce vědět. Poplácával jí po hrubé srsti a znovu se ponořil do spánku.

Probudil se za svítání, umyl si obličej v ledové horské bystřině a opět se vyhoupl do sedla. Byl to jen jeho pocit, nebo se kuň pohyboval pomaleji? Každé jiné normální zvíře by už dávno bylo na pokraji sil nebo mrtvé.

Cesta teď byla ještě horší a Jewel se často musela prodírat houštinami prorostlými planými růžemi a trnám. Koni jejich trny nevadily, ale Alastair, celý poškrábaný, i když se zabalil do svého pláště, litoval, že nepřijal Connovu nabídku a nevzal si jeho horalské oblečení. Zmítaly jím obavy a pochybnosti. Vůbec netušil, kam jdou a jestli jsou na správné cestě. A kdyby skutečně dorazili na Hammerfell, pozná to místo vůbec? A co potom? Jak najde Markose? A jak pozná, že je to Markos, koho našel? Může se dál spolehnout na kouzla, která ho už dovedla tak daleko? A opět se začalo stmívat a za chvíli na cestu vůbec neuvidí.

Začal se rozhlížet po vhodném místě, kde by strávili svou třetí noc v lesích, když najednou vyjeli na dlážděnou cestu vedoucí téměř stejným směrem, kterým se ubírali. Nebylo to poprvé, co na takovou cestu narazili, Jewel ale vždycky zvolila jinou stezku. Tentokrát se však po ní s vervou pustila a koni nezbývalo, než se k ní přidat.

Netrvalo dlouho a cesta opět začala prudce stoupat. Alastair se podíval vzhůru. Na skalním útesu se proti nebi rýsovala zčernalá zřícenina, jako vylámané zuby v prastaré lebce. Jewel tiše zavyla a popoběhla kousek dopředu a potom se s kňučením vrátila k Alastairovi. Alastair pochopil. Přikázal Jewel, aby ho dovedla na Hammerfell — ale Hammerfell už neexistoval, alespoň ne takový, jaký starý pes znal.

Alastair seskočil z koně a roztřeseně prošel mezi sloupy, které byly tím jediným, co zbylo ze zničené brány. V hlavě mu vytanula neobvykle jasná vzpomínka a nečekaně — nevěděl, že si to pamatuje — uviděl hrad Hammerfell, jak se kdysi tyčil proti obloze, šedý a nedobytný. A spatřil svou matku a otce, jak stojí na zeleném trávníku s květinami a stará Jewel, tenkrát teprve chundelaté štěně, dovádí matce u nohou.

Nic z toho nezůstalo. Díval se na pochmurné zbytky zříceného kamení, které byly jediným, co zůstalo z tvrze jeho předků, a najednou se cítil prázdný a slabý. Urazil celou tu cestu, plýtl kouzelnou silou — kvůli *tomuhle*? Rozumově věděl, že musí pokračovat ve svém poslání a najít někde Markose — zdravý rozum mu říkal, že nemůže být tak daleko, aby ho nenašel. Citově byl ale oťresený jako trosky kolem něj. Síla z něj unikala a připadal si jako pytel s pilinami, ve kterém je díra, a piliny se sypou ven jako ze staré vycpané hračky v jeho dětském pokoji. Stál před troskami svého domova a jediné, co ho napadlo, bylo: *Měl jsem nechat jet Conna, ten by věděl, co má udělat.*

Co by *měl* udělat? Alastair se snažil uspořádat myšlenky a vzchopit se — neměl by být tak překvapený, už dlouho věděl, že z hradu jsou jen trosky. *Moje první vzpomínka je vlastně na to, jak hoří.*

Nemůže tady stát a litovat se. Musí najít Markose, aby alespoň započal to, proč ho sem král Aidan poslal... zjistit, kolik mužů je připraveno postavit se na stranu Hammerfellu a pomoci mu získat zpátky jeho země a hrad. *I když, pomyslel si hoře, z hradu nezbylo nic, co by stalo za získání.*

V Thendaře se používalo jedno staré rčení: *I nejdelší cesta začíná prvním krokem.* A být takhle zklamán, je v jednom dobré, napadlo ho lítostivě. Ať udělám cokoli, bude to vykročení správným směrem, protože hůř už na tom Hammerfell být nemůže.

Chopil se otěží a vyšvihl se do sedla. Dole viděl stoupat několik proužků kouře, což musela být vesnice, kde pravděpodobně na někoho narazí — v samém podnoží spáleného hradu to asi nejspíš budou rolníci, kteří jsou věrni, nebo alespoň kdysi byli, Hammerfellu.

Cesta dolů se zdála být ještě strmější než cesta vzhůru. Musel koně držet na uzdě, aby tak nespěchal, a na okraji vesnice — shluku domků z místního narůžovělého kamene — se zastavil a rozhlížel se po hospodě nebo dokonce zájezdním hostinci. Na jedné budově, o něco větší než ostatní, zahlédl štít s třemi listy a korunou. Dojel k němu a přivázal koně k zábradlí. Connův kůň by pravděpodobně neutekl, ať už ho sem kouzla donesla jakkoliv rychle, ale nemělo smysl, aby vypadal jinak než každý normální kůň.

Uvnitř byl malý výčep, který byl cítit obvyklým hospodským pachem, v tuto hodinu prázdný, až na dva velmi staré muže, kteří dřímali v rohu u krbu, a malou podsaditou ženu s čepičkou a v zástěře.

„Můj lorde,“ pozdravila ho a podívala se na něj tak odvázně, že se Alastair na okamžik zarazil — jednala s ním, jako by ho znala. Potom mu došlo, že zná Connaa.

„Můžu v tuhle dobu dostat něco k jídlu? A něco pro mého psa...“

„Mám pečenou skopovou kýtu. Není nejměkčí, byla to pěkně stará bestie — hlad ale zažene — a nějaký chleba pro psy,“ řekla a vypadala zmateně. „Víno?“

„Pro mne ano, pro psa ne.“

„Samozřejmě, i když jsem znala jednoho muže, který svého psa naučil pít víno a chodil potom po vesnici a uzavíral na něj sázky. Jestli ale chceš, dám jí misku piva. Je to pro ně dobré, alespoň to říkají psí chovatelé, zejména když fena kojí štěňata.“

„Štěňata nemá, ale dones jí psí chleba a misku piva. Ta pečeně, nebo co to tam máš, mi rozhodně přijde k chuti.“ Sotva mohl čekat, že mu předloží vybraný jídelní lístek. Vzal si talíř a usadil se do rohu. Víno moc dobré nebylo. Když hospodská přinesla misku piva pro Jewel, požádal ji, aby mu také jeden džbánec donesla. Bylo to silné vesnické pivo, hutné a jako dělané na zahřátí. Vypil ho, hladově snědl tuhou pečení a o vypečenou křupavou kůži a kosti se podělil se psem. Jak jedl, zaslechl za dveřmi nějaký hluk a do místnosti vstoupila skupina žen v karmínových tunikách a každá měla v jednom uchu velký zlatý kruh.

„Nazdar, Dorcas,“ zavolala jedna z nich. „Dáme si chleba a pivo pro šest.“

Všechny byly ozbrojené. Venku zahlédl Alastair nosítka se závoji, taková, která by klidně mohl potkat v Thendaře. Očividně se v nich skrývala dobře vychovaná lady s gardedámou.

Jeden z nosičů nosítek si všiml Alastaira a zvedl ruku k pozdravu, hospodská ho však tiše — ale ne tak tiše, aby to Alastair nezaslechl — zarazila: „To není on. Také jsem si to myslela, když vešel, mluví ale jako člověk z nížin.“ Připravila šest talířů s chlebem a šest pohárů piva. „A lady Lenisa si nic nedá? Mám docela dobré víno, i když tamhletomu nevoní,“ trhla ramenem k Alastairovi.

Alastair otevřel ústa, aby se ohradil. Nebyl zvyklý na to, aby někdo kritizoval jeho vkus, natož, aby se svým názorem vůbec netajil. Potom je ale opět zavřel. Kdyby byl jen nenápadný cizinec, nikoho by jeho vkus nezajímal a pozornost, kterou vzbudil, mu už stačila.

Záclonky v nosítkách se rozhrnuly a vystoupila hezká čtrnáctiletá dívka bohatě oblečená v šeríkovém hedvábí z nížin a vešla do hospody. Rozhlédla se po ženě, která očividně byla velitelkou jejího doprovodu.

„Malá lady,“ oslovila ji žena káravě, „měla jsi zůstat v nosítkách. Už jsem pro tebe objednala víno...“

„Raději bych si dala misku kaše,“ ozvala se dívka vzpurně. „Z těch nosítek jsem už celá rozlámaná a nutně se potřebuji nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Kaši můžeš mít, hned jak ji Dorcas stihne uvařit,“ ujistila ji zbrojnoška, „že ano, Dorcas? Tvůj dědeček by ale dostal záchvat, kdyby viděl, jak se tady promenáduješ v zemi Hammerfellů.“

„To tedy ano,“ potvrdila žena vedle ní. „Lordovi Stornovi by se vůbec nelíbilo už jenom to, že tudy projíždíš... je to ale daleko lepší cesta...“

„Ach, *Hammerfell!*“ odsekla dívka nedůtklivě. „Celý život mi říkali, že z Hammerfellů nezůstal nikdo na živu.“

„A tvůj dědeček tomu také ještě před měsícem věřil,“ řekla zbrojnoška. „Potom ale ten mladý kníže zabil tvého otce — takže buď hodná holčička a vrať se do nosítek, než tě někdo uvidí a roztroubí tu zprávu po kraji. Abys neskončila v hrobě vedle svého otce.“

Dívka se jí vemlouvavě pověsila kolem krku a snažila se ji přesvědčit: „Dámo Jarmillo, nech mě jet s tebou a nezavírej mě zase do nosítek. Hammerfellů se nebojím, ať mladých, nebo starých, a otce jsem od svých tří let neviděla, takže nemůžeš čekat, že pro něj budu skutečně truchlit.“

„Takhle nemluv,“ napomenula ji velitelka — dáma Jarmilla. „Kdyby tě slyšel tvůj dědeček...“

„Už mě nebaví pořád poslouchat, co by můj dědeček udělal,“ přerušila ji dívka Lenisa. „Ať se klidně vzteká. A jestli si myslíš, že se bojím Hammerfellů...“ všimla si Jewel pod stolem a odmlčela se.

„To je ale krásný pes,“ klekla si k ní a natáhla ruku, aby si ji Jewel očichala. „Jaká důstojná stará dáma.“

Jewel se blahosklonně nechala hladit po náprsence z dlouhých chlupů, o něco světlejších než ostatní měděná srst. Lenisa zvedla hlavu a podívala se Alastairovi zpříma do očí.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se.

„Jewel,“ odpověděl Alastair upřímně, než ho napadlo, že pokud je ta dívka vnučkou lorda Storna, slyšela už možná, že takového psa měla kněžna z Hammerfellů — nepřišlo mu však pravděpodobné, že by si pamatovali jméno štěněte považovaného již osmnáct let za mrtvé. V každém případě nehodlal Alastair svou totožnost dlouho zatajovat.

Ta dívka byla z rodu Stornů, a tedy jeho úhlavní nepřítel. Byla to však zároveň pouze hezká světlovláska s vlasy staženými do dlouhého copu a její modré oči se na něj dívaly tak upřímně a otevřeně, jak by se na něj žádná dívka v Thendaře nedovolila podívat.

Zaslechl zkazky o nestoudnosti horských dívek. Ty modré oči ale vypadaly nevinně a dokonce bezelstně. Psi hladila laskavě.

„Lady Leniso...“ začal, ale v tu chvíli se venku ozval klapot koňských kopyt. Potom další kůň a někdo je přivazoval k zábradlí před hospodou. Jewel nastražila uši, krátce štěkla na pozdrav a vyrazila k vysokému starému muži, který vstoupil. Ten se rozhlédl kolem sebe, spatřil Alastaira, lehce se zamračil nad hloučkem zbrojnošek a dal mu znamení, aby zůstal, kde je.

Velitelka, ta, kterou Lenisa oslovovala jako dámu Jarmillu, přikročila ke své svěřenkyni a popadla ji za límec. „Okamžitě vstaň,“ poručila jí břitce. „Takové chování, sedět na podlaze před cizincem!“

„Jewel už pro mne žádný cizinec není — že ano, holka?“ zabroukala Lenisa polohlasem, ruce natažené, aby k sobě psa znovu přilákala. Dáma Jarmilla ji s mužskou silou postavila na nohy a vystrčila ze dveří, i když dívka protestovala, že ještě neměla svou kaši a nechce jet v nosítkách. Zbrojnoška její námitky rázně utnula tím, že ji vtlačila do nosítek a zatáhla za ní záclonku.

Alastair ji sledoval pohledem. Byla tak hezká! Tak mladá a nevinná. Muž, který vešel do místnosti, se v radostném úžasu sklonil nad Jewel a ta mu s nadšením očíhávala nohy a krátkým štěkáním si vynucovala jeho pozornost. Příchozí se usmál na Alastaira a řekl: „Jaká smůla, že si ta Stornovic holka vybrala zrovna dnešní den, aby sem zašla s doprovodem na snídani.“

„Stornovic holka?“

„Lady Lenisa, Rupertova dcera a praneteř starého lorda, říká mu ale dědečku,“ vysvětlil stařec. „Pes si mě pamatuje, ty ale už asi ne, chlapče. I když já jsem tě poznal okamžitě.“ Nevěřicně dodal: „Na světě je jen jeden obličej, který by mi mohl být tak známý, a přesto nový — můj chlapec. Mysleli jsme si, že jsi mrtvý!“

„Ty musíš být Markos,“ řekl Alastair. „Posílá mě můj bratr — musíme si promluvit...“ všiml si, jak na ně Dorcas za nálevním pultem zírá, a upřesnil: „Mezi čtyřma očima. Kam bychom mohli jít?“

„Ke mně,“ navrhl Markos. „Pojď.“ Alastair jen položil nějaké peníze na nálevní púl, odvázal koně a následoval Markose k malému domku na konci vesnice.

„Koně uvaž za dům,“ řekl mu Markos. „Jak vidím, vzal sis Connova. Zná ho púlka země. Netrvalo by ani den a všude by se šířily pověsti o novém příchozím, a to nemůžeme potřebovat. Už stačí, že tě viděla ta Stornovic holka. Naštěstí jsem ale slyšel, že je to rozmazlený fracek, který se nestará o nic jiného než o sebe.“

„To bych neřekl,“ namítl Alastair. „Vypadala...“ potom se zarazil. Tu dívku viděl jen několik minut a nic o ní nevěděl. V každém případě to byla vnučka jeho úhlavního nepřítele a patřila ke krevní

mstě, která zničila celou jeho rodinu. Nemůže si o ní myslet nic dobrého.

Markos ho uvedl do domu. Vnitřek byl čistý a úplně prázdný, kromě ohniště, u kterého viselo pár hrnců, několik hrubých židlí a stůl z prken položených na špalcích. Jeden konec stolu byl přikryt bílým kusem látky a na něm ležely dva stříbrné poháry s vyrytým erbem Hammerfellu. Markos sledoval jeho pohled a úsečně prohlásil: „Našel jsem je několik dní po požáru. Schoval jsem je jako památku na mého pána a paní... Moje *lady* — potom musí být naživu i ona! Sotva věřím svým očím — Alastaire, jsi to skutečně ty?“

Alastair si rozhalil košili a ukázal mu znamení, které mu sám před tolika lety vytetoval. Markos se tiše poklonil.

„Můj kníže,“ oslovil ho uctivě. „Nejlépe bude, když mi sám řekneš, co se stalo. Jak tě Conn našel? Mluvil jsi s králem Aidanem?“

Alastair přikývl a začal Markosovi vyprávět o svém shledání s bratrem a slyšení u krále.

11. KAPITOLA

Po Alastairově odjezdu se Conn jen nečinně motal po domě a Erminie si o něj dělala starosti. Byla připravena zahrnout ho veškerou láskou, o kterou je celá ta dlouhá léta připravila, na důvěrné výlevy citů byl už ale příliš dospělý. Když byl teď Alastair pryč a oni zůstali sami, uvědomovala si stále palčivěji, že je pro ni cizincem. Jediné, co mohla udělat, bylo ptát se ho na oblíbená jídla a dávat pokyny hospodyně, aby je připravila. Těšilo ji, že spoustu času věnuje výcviku štěněte Copper a zdá se, že má při tom pevnou ruku. To jí připomnělo jeho otce. Rascard vždycky tvrdil, že *laranu* má jen málo, a Erminie si říkala, jestli způsob, jakým vycházel se psy a koňmi, nebyl také druhem *laranu*, jí dosud neznámého.

„Měl bys jít do Věže, aby tě vyzkoušeli, můj synu,“ řekla mu jednoho rána. „Tvůj bratr má *laranu* jen nepatrně, což znamená, že ty, jeho dvojče, jsi patrně zdědil větší část. Alespoň jsem o tom byla přesvědčena, když jsi byl malý.“

Conn toho o *laranu* moc nevěděl a hvězdný kámen neměl nikdy v ruce. Když mu ale jeden Erminie přinesla, naučil se s ním zacházet tak rychle a snadno, že se jeho matka nemohla ubránit nadšení. Bylo to, jako by s ním pracoval již celý život. „Možná bys ve Věži mohl najít svou pravou práci a poslání, když tvůj bratr je knížetem z Hammerfellu,“ odvážila se navrhnout Erminie. „Určitě bys nechtěl být jen jeho přísluhovačem, o málo víc než komorníkem nebo *coridomem*. Na to by bylo tvého nadání škoda.“ Sotva to dořekla, Conn stáhl obočí a oči mu potemněly. Erminie si téměř přála, aby bývala nic neřekla. Koneckonců vyrůstal stejně jako Alastair v přesvědčení, že je právoplatným knížetem z Hammerfellu a jediným, kdo požár přežil. Jestli teď na svého bratra žárlí a je na něj nasupený, nemůže mu to vyčítat.

K její úlevě však pouze prohlásil: „Ať už se stane cokoliv, chci zůstat se svými lidmi. Markos mě naučil, že za ně zodpovídám. I když nejsem jejich knížetem, znají mě a důvěřují mi. Můžou mi ří-

kat, jak chtějí. *Coridom* je svým způsobem stejně čestný titul jako kníže.“

„Ale i tak,“ namítla Erminie, „máš tolik *laranu*, že potřebuje trénovat. Neškolený telepat ohrožuje sám sebe i své okolí.“

Conn velice dobře věděl, že matka má pravdu. „Markos to také říkal, když jsem dospíval,“ souhlasil Conn. „Co však Alastair? Ten nemá *žádný*?“

„Ne tolik, aby stál za školení,“ odpověděla Erminie. „I když si někdy myslím, že zručnost, s jakou zachází se psy a koňmi, by mohla být obměnou daru MacAranů. MacAranové byli v rodině matky tvého otce.“

Poodešla k příborníku a vyndala svitek, který mu ukázala. Conn byl ohromen, když viděl, že sestavila rodokmen jeho předků nejméně do osmé, možná desáté generace. Se zájmem si ho prohlédl a potom se zasmál a řekl: „Nevěděl jsem, že se plemenné knihy vedou také o lidech. Vždycky jsem si myslel, že jsou jen pro koně! A stojí tam, kolik otcových příbuzných zahynulo jako oběti té krevní msty?“

„Ano,“ potvrdila smutně a ukázala mu znaménka, která dokládala, že dotyčný zemřel násilnou smrtí z rukou Stornů.

Po dlouhém tichu Conn řekl: „Žil jsem tou mstou od té doby, co jsem si uměl zapnout knoflíky dětských kalhotek, teprve teď se ale dozvídám, kolik mi ti pancharti ze Stornu dluží. Vždycky jsem si myslel, že jen otce a dva starší bratry, a nyní vidím, kolik předků jejich rukou zahynulo...“ Odmlčel se a díval se do prázdna.

„Na světě jsou lepší věci než pomsta, můj synu.“

„Vážně?“ zapochyboval a vypadalo to, že se dívá skrz ni. V tu chvíli před ní opět stál naprostý cizinec a Erminie si říkala, jestli tohoto složitého, tichého muže, který byl jejím mladším synem, vůbec někdy pozná a pochopí.

Potlačila ale chlad, který pocítila, a rychle pokračovala: „Co se týče tvého *laranu* — mé schopnosti stačí na to, abych poznala, že máš neobvykle velké nadání k práci s matricí. A tuto techniku tě mohou řádně naučit pouze ve Věži. Naštěstí mám přátele téměř ve všech Věžích. Tvůj bratranec Edric Elhalyn je Strážcem tady v Thendaře a můj příbuzný Valentine býval technikem. Oba tě toho mohou mnoho naučit, po čas výuky ale musíš zůstat ve Věži, kde najdeš ochranu

před svými probouzejícími se silami. Neprodleně promluví s Valentinem. Naštěstí nebudeme muset čekat do období zkoušek, kdy se monitoři rozjíždějí po panstvích a testují všechny děti. Když je požádám, přijmou tě okamžitě. Jsi už příliš velký, než abys zbytečně ztrácel čas.“

Conn byl trochu zaražen rychlostí, jakou se to vše odvíjelo, nic ale proti tomu návrhu neměl a byl také zvědavý (jako ostatně každý nezasvěcený v panstvích), co se ve Věži odehrává. Cítil se polichoven, že by měl být jedním z vyvolených, kterému je dáno to zjistit.

Kdyby ho zařadili do výcviku, musel by žít s ostatními ve Věži.

„Ty ale víš o těchto věcech všechno, matko. Proč bys mě nemohla učit ty s Floriou?“

„Protože to není zvykem,“ odpověděla Erminie. „Matka nemůže učit svého dospělého syna a otec svou dospělou dceru. To prostě nejde.“

„Proč ne?“

„Nevím. Možná to má něco společného se zvyky dávných časů. Ať už je ale důvodem cokoliv, prostě se to *nedělá* — je to tabu, které bych nechtěla lámat. Přenechám tvůj trénink našim příbuzným a později budeš pokračovat ve Věži. Floria by tě ale pár věcí mohla naučit, když bude chtít. Zeptám se jí, jestli souhlasíš,“ dodala, protože i beze slov vycítila, že by pro Conna nebylo příjemné žádat o takovou laskavost ženu. „Přijde asi ještě dnes večer, a když ne, vídám ji a jejího otce téměř každý den. Při první vhodné příležitosti ji o to poprosím.“

Když o něco později Conn s matkou vyrazili do ulic na cvičnou procházku se psem, Conn poznamenal: „Myslíš, že už Alastair dojel na Hammerfell?“

„Možná ano,“ řekla Erminie, „i když nevím, jak vypadají cesty. Jestli chceš, můžeš to zjistit svým *lارانem*.“

Conn o tom přemýšlel. Již mnohokrát sdílel s bratrem jeho prožitky, nikdy však ne úmyslně. Nevěděl, jestli se mu chce vědomě proniknout do bratrových myšlenek. Ta představa mu byla stále ještě nepříjemná. Když to ale matka navrhla a Alastair byl vychován, že něco takového považoval za samozřejmé — bude o tom uvažovat. Obrátil svou pozornost ke Copper a provedl s ní několik běžných

cviků typu: „k noze“, „sedni“ a „zůstaň“. Práce se zvířaty ho vždycky bavila a tohle nebylo první štěně, které vycvičil. A teď se dozvídá, že vřelá náklonnost, kterou k tomu štěněti cítí, by mohla být druhem něčeho, čemu Erminie říká *laran*. To ho nikdy nenapadlo a považoval to prostě za dovednost, jako je jízda na koni nebo šermování. Neexistovalo tedy *nic*, co by patřilo jen jemu? Bylo všechno, co znal nebo uměl, plodem dědičnosti, darem tajemného Comyna, který tyto schopnosti ve své rodové linii vypěstoval, jako šlechtíme dostihové koně nebo plemenné psy? Cítil se velice malý a téměř své schopnosti nenáviděl.

Conn šel se psem kousek před Erminií. Byli v tiché ulici, kde bylo jen málo lidí a spousta místa na základní cvičení s Copper. Fenka byla poslušná a učenlivá a lehce zvládala všechny úkoly. Odměnou jí bylo mnoho laskavých slov, pohlazení a kousky sušeného masa z kuchyně. Conn zakončil cvičení tím, že nechal Copper volně běžet na vodítku a doufal, že mu rychlý sprint pomůže uspořádat zmatené pocity. Dostali se do ulice, kde právě dokončovali jeden dům. Stáhl Copper zpátky a čekal, až je Erminie dožene.

Potom uviděli skupinku lidí ve volných tunikách, Strážce v karmínové, dva techniky v zelených a mechanika v modré. Ve středu kruhu stála žena v bílém, o které už Conn věděl, že je monitor. Pozorovalo je několik kolemjdoucích, většinou malé děti nebo zahálčiví nádeníci. Postával tam i městský strážník v zeleném plášti. Conn si ale nebyl jistý, jestli je tam proto, aby udržoval pořádek, nebo jen využívá práva všech občanů civět na každou zajímavou věc na ulici.

Copper obřad přerušila tím, že vyrazila vpřed a radostně se rozštěkala, jako by vítala starého přítele. Conn v bíle oblečeném monitorovi poznal Floriu a pocítil obvyklý příval lásky, který v něm bratřova snoubenka k jeho hanbě vždycky probudila. Floria psa krátce poplácala a potom ho napomenula: „Tak to už stačí, malá. Lehni. Teď si s tebou hrát nemůžu!“

„Pane,“ oslovil strážník Conna břitce. „Odved’ si toho psa. Tady se pracuje.“ Potom poznal Erminii a mnohem uctivěji dodal: „To je tvůj pes, *domna*? Je mi líto, buď ale bude v klidu, nebo ho musíš odvést pryč.“

„To je v pořádku,“ vložila se Floria., Já to štěně znám. Nebude mě rušit, rozhodně ne, když zůstane tam, kde je.“

Erminie Copper ostře okřikla a ta jí klesla k nohám a zůstala tam ležet tiše jako psí socha. Strážce, štíhlá postava se závojem — Conn si nebyl jistý, jestli muž nebo žena — i když ženy jako Strážci byly vzácností, takže to byl pravděpodobně velice zženštilý muž nebo *emmasca* —, trpělivě čekal, až se příhoda se psem vyřeší, a potom kývnutím hlavy svolal kruh opět dohromady. Conn viděl — a cítil — paprsky, které je spojovaly, neviditelná pouta mezi všemi telepaty, uměle umocněná matričními krystaly.

A přesto, že něco takového předtím nikdy neviděl, ani nezažil, bylo mu naprosto jasné, o co jde. Aniž věděl, co dělá, dotkl se Florii — mysli. I když byla plně zaměstnaná, zdálo se Connovi, že ho zlomkem svého vědomí zaznamenala a uvítala, stejně, jako by vstoupil do místnosti, kde hrála na nějaký hudební nástroj, a ona mu němě pokynula, aby se posadil a tiše naslouchal.

Částí svého vědomí cítil, že jako tichý pozorovatel je přítomna i matka. Dokonce se zdálo, že i štěně Copper se stalo součástí tohoto důvěrného svazku. Bylo mu dobře, cítil se vítán a přijat mezi ostatní — ještě nikdy předtím se tak vítán a přijat necítil, i když nikdo z nich ani nezvedl oči, aby se na něj podíval. Podle jejich vnějšího chování to vypadalo, že vůbec nevědí, že tam je.

Strážce je nějakým způsobem, který Conn ještě plně nechápal, spojil dohromady a zaměřil na hromadu stavebního materiálu na kraji ulice. Potom se jejich síly slily v jedinou — v tu chvíli ztratil Conn pojem o tom, co se děje — jeho vnímání zahalila modrá záře, jako by měl před očima — nebo uvnitř hlavy — svůj hvězdný kámen. Obrovská hromada stavebního materiálu se odlepila od země. I když to byly jen volně navršené šindele, nesely se a držely pohromadě, jako by byly slepené. Hromada stoupala stále výš a výš a Conn cítil, jak ji Strážce směřuje. Během několika vteřin přistála na ploché části střechy a dělníci si z ní beze spěchu začali brát šindele a přibíjet je. Soustředění kruhu se rozpadlo podobně jako šindele. Floria se Strážce tiše zeptala: „Ještě něco?“

„Ne,“ odpověděl Strážce. „Ne do té doby, než bude připraveno k položení dláždění pro hradní nádvoří. Tohle bylo poslední a bývali

bychom to stihli už včera v noci, kdyby nepršelo. Za několik dní budeme muset ještě zasadit sklo do zimní zahrady, ta střecha ale byla nejdůležitější. Včera jsem mluvil s Martinem Delleraym. Než začneme s dlážděním, musí ještě přijít zahradník a vysázet okrasné dřeviny. Dá nám včas vědět.“

„Tahle část města roste tak rychle. Na jaře, až roztají sněhy, budeme mít s dlážděním plné ruce práce.“

Jeden z techniků zavrčel. „Stavební práce nemám vůbec rád. A ve městě se povídá, že krademe práci počestným tesařům a zedníkům.“

„Vůbec ne,“ odmítl Strážce. „Za půl dne zvládneme práci, na kterou by jinak byla zapotřebí spousta velkých strojů, a jak by je sem dopravili? Lidé možná reptají, reptali by ale ještě daleko víc, kdybychom tu práci nedělali.“

„Možná nám závidí naše platy,“ ozval se druhý technik. „Sotva bychom tady našli dláždění nebo tabuli skla položené ručně. Zvedání materiálů lany a kladkami je nejen mrháním energie, ale také to ohrožuje kolemjdoucí.“

To byla stránka *laranu*, která Connovi vůbec nepřišla na mysl. *Nebyl by to způsob, jak znovu postavit Hammerfell?* Kameníci by ho ze spálených ruin stavěli nekonečně dlouhá léta. Matriční pracovníci by to mohli mít hotové rychleji, než kdy považoval za možné. Zatímco o tom přemýšlel, Floria zvedla oči a usmála se na něj a na jeho matku. Zavolala na Copper, která se vymrštila ze svého poslušného klidu a vrhla se k Florii, aby jí olízala ruce.

„Poslušný, hodný pejsek,“ laskala ji Floria. „Vycvičila jsi ji, Erminie, stejně dobře jako Jewel. Brzy ti už bude moct ležet v kruhu u nohou! Hodný pejsek, hodný pejsek,“ opakovala ke štěněti a hladila je, zatímco jí Copper oddaně olizovala ruce.

„Cvičí ji Conn,“ objasnila Erminie. „Přivedla jsem ho sem, aby se podíval na veřejnou stránku práce matričního kruhu. O *laranu* toho moc neví, nebyl v tom vychován. Je však ochoten začít s výukou — a potom alespoň na čas zaujmout místo v kruhu.“

Strážce pozvedl bledý obličej, ve kterém zářily obrovské jasné oči, a tázavě se na Conna podíval. „Dotkli jsme se tě, když jsi byl

s námi v kruhu. Jsi si jistý, že ses nikdy neškolil? Nepracoval jsi v horách s lidmi z Tramontany?“

Conn potvrdil matčina slova: „Vůbec ne. Než jsem přišel do Thendary, nikdy jsem neměl hvězdný kámen v ruce.“

„Někdy jsou lidé s přirozeným nadáním právě těmi nejlepšimi matričními pracovníky,“ řekl Strážce a napřáhl ke Connovi svou kostnatou ruku. „Vítám tě mezi námi. Já jsem Renata z Thendary.“

Conn věděl, že takhle vystupují pouze Strážci, ale byl pro něho šok zjistit, že jsou mezi nimi i ženy — i když se domníval, že to není skutečná žena, nýbrž *emmasca*.

Erminie se trochu strojeně zasmála: „Se svým starším synem Alastaiрем jsem neuspěla. Neměl dost nadání. Doufám tedy, že si to vynahradím u mladšího.“

„Bez pochyby,“ ujistila ji Renata mírně. „Už teď vím, že po vyskolení pro nás bude skutečným přínosem. Protože nemůže pracovat v tvém kruhu, Erminie, ráda ho vezmu do svého.“

Conn byl překvapen, že se jeho matka začervenala radostí. „Děkuji ti, Renato. To je od tebe laskavé.“

Floria, která stála vedle Conna, se tiše zeptala: „Přijdeš tedy k nám do Věže? S radostí ti s výcvikem pomůžu, švagře.“

„Potěšení bude na mé straně,“ ujistil ji Conn a odvrátil se, aby skryl ruměnek, který mu rozpálil tvář.

Kráčeli spolu za ostatními členy kruhu, kteří se vraceli do Věže, a Floria prohodila: „Bylo to velice pestré léto...“

„To rozhodně,“ zamumlal Conn. Za posledních pár týdnů se jeho život změnil tak radikálně, že by to nikdy nepovažoval za možné.

I když jeho jméno nevyslovili, Alastair je stále provázel v myšlenkách a oba upadli do hlubokého mlčení. Bylo to, jako by byl fyzicky přítomen a stál mezi nimi. Conn se zachmuřil a i Floria se stáhla do sebe.

Nakonec to byla ona, kdo promluvil: „Zajímalo by mě, co teď Alastair dělá.“

„Neuštval mi mého koně?“ zasmál se Conn nuceně. „Ty jsi telepat. Nemůžeš se s ním spojit?“

Floria sklopila oči: „V podstatě ne. Možná jen letmý dotek, víc ne. Kdybychom byli milenci... i tak by to ale na takovou vzdálenost nebylo snadné. Ty jsi jeho dvojče... to je pouto ze všech nejsilnější.“

„Jestli si to přeješ, tak to zkusím,“ navrhl Conn. „I když jsem to nikdy předtím vědomě nedělal.“ Položil ruku na hvězdný kámen od matky, který nosil zavěšený v hedvábném váčku na krku. I bez něho zahlédl Alastaira už tolikrát, že nepochyboval, že ho uvidí i teď.

Když se to stalo, bylo to úplně jiné než snové obrazy dřívějších vizí o bratrovi. Fungoval hvězdný kámen jako zesilovač? Odpověď neznal, ale všude kolem sebe viděl známé vysoké stromy, cítil vůni lesa a závany svěžího větru a nad hlavou měl nebe svého dřívějšího života. A potom zachytil pach, který jeho srdce horala naplnil hrůzou: *ohně!* V Hellersu, někde blízko bratra a v dosahu jeho vnímání řádl požár.

Conn stál na tiché ulici v Thendaře a srdce mu bilo tak zběsile, že cítil, jak se mu v žilách pění krev. Co hořelo? A kde? Tady ve městě to nebylo, i když pach ohně a spálených listů byl tak pronikavý, že se mu zatočila hlava a zvedl žaludek.

Erminie se ohlédla a okamžitě pochopila, o co se pokusili. Za normálních okolností by oba mladé lidi nerušila a nechala je dělat, co se jim líbí. Connův bledý obličej ji však vyděsil. Rychle se k nim vrátila. Do Věže jim zbýval již jen kousek cesty.

Erminie se lehce dotkla Connova zápěstí, aby připoutala jeho pozornost, ale nevyrušila ho, ani nevydělala. Tiše řekla: „Za chvíli jsme ve Věži. Tam budete moci dokončit, co jste započali, bez nebezpečí pro vás pro oba.“

Conna nikdy nenapadlo, že to, co dělal tak často a dokonce bez hvězdného kamene, by pro něj nebo pro Alastaira mohlo být nějak nebezpečné. Ale neznámý, nový pocit naléhavosti a ohrožení ho zcela odzbrojil. Vešel za ostatními do Věže a chabě požádal o pohár vína.

Přinesli mu víno, jak ale Conn upíjel, pocit naléhavosti stále sílil a rostlo v něm přání, aby všichni ti lidé odešli a nechali ho jet hledat bratra.

I ostatní si nalili víno a pustili se do nezávazného společenského rozhovoru, který plynul mimo Conna. Ten pil víno, které mu vtiskli

do ruky, a ani nevěděl, jak chutná. Nevnímal ani, že je Renata opět spojila matricí. Byl příliš nezkušený, aby si uměl zachovat citový odstup od toho, co vidí, umění pro matriční pracovníky nezbytné. Již teď jím emoce jen zmítaly: byl to jeho bratr, jeho země, jeho lidé...

Strážkyně Renata, která toho o vzájemném působení citů věděla víc než kdokoliv jiný, ho smutně pozorovala, neučinila však nic, aby jeho přirozené prožívání změnila. Kdyby byl lépe připraven, ovládal by vyrovnanější a racionálnější způsob práce, pro to ale bude muset obětovat něco ze své mladické vášnivosti.

Floria dala Connovi znamení. „Spoj se se mnou. Společně ho určitě najdeme.“

Přerušené spojení se zvolna obnovilo. Ke svému překvapení uviděl Conn jako první tvář svého pěstouna Markose a jeho očima se podíval na Alastaira. Zápach kouře a ohně byl fyzicky vzdálený, ale ovládal každou jejich myšlenku, stejně jako si svou krutostí živlu podrobil okolní přírodu. Zakusoval se jim do mysli a vypaloval z nich rozvahu a důvěru.

Alastair se hněval.

„Co mi to tady vykládáš? Že po všech těch letech krevní msty musím jít a bojovat, abych zachránil majetek muže, který mi zavraždil otce a spoustu dalších předků? Proč? Nebylo by lepší pro nás pro všechny, kdyby vyhořel a navěky odtáhl do pekel?“

Markos se na něj pronikavě díval. „Stydím se za tebe,“ okřikl ho ostře. „Čemu tě to učili, že můžeš říct něco takového?“ I Conn se za svého bratra styděl. Jeho chování bylo pro horala nepochopitelné. Ohňové příměří bylo v lesní krajině nepsaným zákonem. V období lesních požárů mu v Hellersu ustupovalo všechno ostatní a i krevní msty byly najednou bezvýznamné.

Potom si Conn uvědomil: *Jak by to Alastair mohl vědět?*

Zapomněl na to i Markos. Conn se zastyděl, cítil se zodpovědný za vše, co svému bratrovi nestihl vysvětlit.

„Zítra mohou hořet tvé svahy a budeš potřebovat vědět, že ti Stornové — nebo někdo jiný — pomůže. Zapiš si to za uši.“

Smířlivěji potom dodal: „Jsi unavený a máš za sebou dlouhou cestu. Nejvyšší čas, aby sis trochu odpočinul a pojedl.“

Markos ho uvedl do domu, do místnosti s hrubým nábytkem. Conn to místo velice dobře znal. Žil tady s Markosem od svých čtrnácti let.

V tom okamžiku Conn spojení přerušil. Obličej Markose a Alastaira se rozplynuly v modravém světle matričního kamene a Conn se postavil. „Jenom ho bez jeho vědomí špehuji. S Markosem je v bezpečí.“

Podíval se Erminii do sklíčených očí. „Tvůj syn je v pořádku, matko. Ne,“ dodal, když ho chtěla vzít do náruče. „Chápu to — on vyrůstal na tvém klíně, ne já. Je přirozené, že se o něj bojíš.“

„To je pro mne velmi smutné,“ povzdechla si Erminie. „Celé ty roky jsem si toužebně přála, abych se mohla starat o vás o oba.“

Conn ji neohrabaně objal.

„Vím teď, o co všechno jsem přišel, a nejsem si jistý, jestli to můj bratr dokáže skutečně ocenit. Jestli došlo na severu k nějakým potížím, musím jet — Markos mě bude potřebovat! Alastair...“ zaražil se. Nemůže přece matce říct, že si myslí, že se její oblíbený syn na svou roli na Hammerfellu nehodí. Ruka mu ale téměř bezděčně sjela k otcovu meči na boku a věděl, že přinejmenším Floria pořád čte jeho myšlenky. Vypjal se, aby to spojení přerušil a jejich oči se setkaly. Floria pohledem okamžitě uhnula, avšak záblesk intenzivního citu, který mezi nimi vytryskl, pocítili všichni telepáté v místnosti.

Bohové, pomozte mi, pomyslel si. Co mám dělat? Tohle je žena mých snů. Miloval jsem ji ještě před tím, než jsme se setkali. A když jsem ji teď našel, není nikým jiným než bratrovou manželkou. Ze všech žen světa je pro mne nedotknutelná právě ona.

Neodvažoval se na ni už pohlédnout, a když zvedl oči, zjistil, že se na něj dívá Strážkyně. Emmasca, svým vysokým postavením a bezpohlavností bezpečně vzdálena nejbolestivějšímu ze všech lidských problémů, si ho měřila smutnýma, moudrýma očima.

12. KAPITOLA

Práce na ochranném průseku proti lesnímu požáru přiměla Alastaira přehodnotit jeho představy o pekle. Pomyšlení na horní Zandruovo ledové peklo bylo v tu chvíli poměrně lákavé. Vlasy a oblečení měl promáčené potem, pokožku na obličeji spálenou a v ústech a krku palčivé sucho. A i když nebyl takovým hejskem, jak si někteří lidé mysleli, celý život slýchal, že musí pečovat o svůj zevnějšek jako známku postavení a titulu. Teď si nešťastně uvědomoval, že jeho oblečení už nikdy nebude takové, jaké bývalo. I kdyby se díry vypálené létajícími jiskrami podařilo zašít, bude vypadat stejně ošuměle jako stařík, který pracoval po jeho pravici.

Rolníci tady ale mají pěkně tuhý kořínek. Musí být dost starý na to, aby byl mým dědečkem, sil mu ale vůbec neubývá, zatímco já bych se nejraději stočil do klubíčka a umřel. Samozřejmě, rolníci nejsou tak citliví jako já.

Jewel se krčila na konci průseku. Věděl, že ji tam drží jen neuvěřitelná věrnost. I přes strach, který musela mít, z něj vůbec nespouštěla oči a nenechala by ho zmizet z dohledu. Měl by se ještě jednou pokusit poslat ji pryč, aby se tak netrápila.

Ke staříkovi přistoupila štíhlá žena v umouněných kostkovaných šatech a s fialovým čepcem se širokou krempou a podala mu měch s vodou. Dal jí podržet lopatu, vypláchl si ústa a rychle se napil. Potom mu lopatu vrátila, vzala si měch a pokračovala průsekem k Alastairovi. Oči se jí rozšířily, když ho poznala. Někdo z jejího doprovodu ji musel upozornit, o koho se jedná.

Ohromeně vydechla: „Jaké překvapení, že tě tady potkávám, lorde Hammerfelle!“

To má tedy pravdu, napadlo Alastaira. Sám byl také pořád překvapený, kde se to vlastně ocitl.

„*Damiselo.*“ Vysekl před ní svou nejdvořnější poklonu. „Co tady děláš? Ze všech míst v panstvích je tohle pro dámu to poslední.“

„Copak si myslíš, že by dáma neshořela, kdyby se oheň vymkl z kontroly? Něco takového může prohlásit jen hlupák z nížin!“ vybuchla hněvivě. „S ohněm tady bojuje *každý* — ženy i muži, chudáci i šlechtici!“

„Neviděl jsem, že by svůj drahocenný krk riskoval lord Storn,“ zavrčel Alastair.

„To jenom proto, že ses neobtěžoval podívat se správným směrem — stojí necelý tucet stop od tebe!“ Lenisa mávla rukou ke staříkovi.

Alastair zalapal ohromeně po dechu. Ten stařík má být lord Storn? Ten shrbený starý dědek přece nemůže být strašák Alastairova dětství! Vždyť vypadá, že by ho odvál první náhlý poryv větru! Vůbec nevypadá děsivě!

Lenisino gesto připoutalo Stornovu pozornost. Odhodil lopatu a s výhrůžným výrazem k nim zamířil.

„Obtěžuje tě ten idiotsky navlečený panák, děvče?“

Lenisa kvapně zavrtěla hlavou. „Neobtěžuje, dědečku.“

„Tak mu dej napít a běž za svou prací. Nezdržuj řadu! Moc dobře víš, jak je pravidelný přísun vody pro každého důležitý — chceš, aby se muži na druhém konci zhroutili?“

„To samozřejmě ne, pane,“ vyhrkla mírně, rychle se podívala na Alastaira a pospíchala dál se svým měchem. Alastair se za ní díval, dokud do něho jeho soused nešťouchl loktem. Potom zase vzal motyku a kopal v závějích suchého lesního listí průsek proti požáru.

Stornova vnučka. Avšak „idiotsky oblečenému“ staříkovi ani trochu podobná. Nejsou si však s tou dívkou souzeni, i když možná právě proto ho tak vábí svou zakázaností. Pevně si připomněl, že je mužem příslibeným pro manželství... příslibený Florii, která na něj čeká v Thendaře, a proto se nemůže dívat po jiných ženách — zejména ne po ženě, s jejíž rodinou je jeho rodina už po čtyři generace znesvářena krevní mstou! Odhodlaně se pokusil vypudit Lenisu z hlavy a myslet jen na Florii v Thendaře. Jak se jí a matce v jeho nepřítomnosti daří? Dokonce si říkal, jaké to asi je být telepatem — schopen kdykoliv navázat na dálku kontakt se svými drahými.

Ta myšlenka ho zneklidnila a nebyl si jistý, jestli by něco takového chtěl. Kdyby byl teď ve spojení s Floriou, sledovala by, jak

flirtuje s tou dívkou a považovala by ho za nevěrného? Četla by mu myšlenky a trápily by ji obrazy Lenisy? Přistihl se, jak se jí to v duchu snaží vysvětlit, a nechal toho, znepokojen vědomím, že jeho bratr Conn je s ním v duševním spojení a zná i jeho nejvnitřnější myšlenky. Svému bratrovi nikdy nebude moct lhát, ani snažit se přesvědčit ho o svých dobrých úmyslech...

Jaké to je, žít se svými niternými myšlenkami a touhami odhalenými bezpočtu lidí?

Děsilo ho to. Byl otevřen svému bratru. Bratr ho znal patrně lépe než on sám sebe a to byla děsuplná představa. Ještě děsivější ale bylo zjištění, že jeho bratr zná i nejhorší, čeho je schopen...

Snažil se přivolat obraz Florie a nepodařilo se mu to. Viděl před sebou jen Lenisin nepatrně vyzývavý úsměv.

S úsilím všechny myšlenky odehnal a soustředil se jen na kopání průseku. Koutkem oka pozoroval, že starý lord Storn drží krok s mladšími muži a pracuje stejně tvrdě jako oni. Když se znovu objevila Lenisa s měchem — s úlevou zaznamenal, že se tentokrát z měchu kouří a nejspíš v něm musí být nějaký bylinkový čaj — stoupla si vedle svého dědečka a Alastair zaslechl, co mu říká.

„Je to bláznovství, co děláš. Na takovou práci už nemáš ve svém věku sílu.“

„Nesmysl, děvče. Dělal jsem to celý život a nehodlám toho teď nechávat! Starej se o svou práci a nesnaž se mi říkat, co mám dělat.“

Takový výpad by většinu děvčat odradil, Lenisa se však nedala: „Komu si myslíš, že prospěješ, když se zhroutíš horkem a budou tě muset odnést pryč? Nebude to zářný příklad pro tvé muže?“

„Co ode mne chceš?“ zavrčel. „Každé léto jsem byl jedním v řadě, nejprve jako chlapec, potom jako muž, celých sedmdesát let.“

„Nemyslíš si tedy, že už jsi své vykonal, dědečku? Nikdo si o tobě nebude myslet nic špatného, když se vrátíš do tábora a budeš dělat něco lehčího.“

„Nemůžu po nikom chtít práci, kterou nezvládnou sám, vnučko. Teď se seber a běž si po svých a nech mě na pokoji.“

Proti své vůli pocítil Alastair vůči tomu starému tvrdohlavému muži něco jako obdiv. Když k němu Lenisa došla a podala mu měch, přiložil si ho ke rtům a žíznivě pil. Byl v něm skutečně teplý bylin-

kový čaj, který pronikavě naslédle voněl a neobyčejně dobře hasil žízeň a alespoň na okamžik mu spláchl chuť spáleniny v hrdle.

Vrátil jí měch a poděkoval.

„To tvůj dědeček vždycky pracuje v řadě se svými muži?“

„Vždycky, co mi paměť sahá a ještě dávno předtím, podle toho, co naši lidé říkají,“ odpověděla mu. „Teď už je na to ale příliš starý. Snažím se ho přemluvit, aby se vrátil do tábora. Jeho srdce není právě nejsilnější.“

„To je možná pravda, ale nemohu neobdivovat srdce, které mu velí pracovat po boku svých mužů,“ prohlásil Alastair upřímně a Lenisa se na něj usmála.

„Takže ty si nemyslíš, že můj ubohý starý děd je děsivý lidožrout, lorde Hammerfelle?“

Pronesla to tak čtverácky, že Alastair na ni mávl, aby trochu ztišila hlas. Ohňové příměří je možná v horách zákonem a šlechtici jako lord Storn se jím řídí, nevěřil ale všem těm neznámým lidem. Kdyby se dozvěděli, kdo je, mohli by ho také zlynčovat.

„Srdci tvého děda by neprospělo, kdyby se dozvěděl, že jeho nejzarytější nepřítel je přímo tady!“

Hrdě odvětila: „To opravdu věříš, že by můj dědeček porušil ohňové příměří, náš nejstarší zákon?“

„Jenom než jsem ho poznal. Určitě víš, že pomluvy a klepy udělají obludu i ze svatého Valentina Sněžného.“ Sám pro sebe byl však přesvědčen, že se lordem Stornem nedá zaskočit. „A o lordu Stornovi se šíří nejrůznější pověsti.“

„A nepochybují o tom, že většinou jen v dobrém,“ řekla Lenisa. „Napil ses ale dost? Musím jít dál, nebo mi zase vyhubuje.“

Neochotně jí vrátil měch a ohnul se zpátky k motyce. Na fyzickou práci nebyl zvyklý. Záda ho bolela a měl pocit, že do svalů se mu zakusují tisíce ostrých zoubků. I když měl ruce chráněné tlustými koženými rukavicemi, začínaly ho pálit, jako by mu z nich někdo stahoval pokožku. Jen si říkal, jestli maso pod ní bude syrové nebo pečené. Vrhł pohled na oblohu a nemilosrdně žhnoucí slunce. Kdyby se alespoň objevily nějaké mraky. Košile se mu lepila na bolavá záda. Bylo teprve krátce po poledni a Alastair měl pocit, že do večere zbývá celá věčnost.

Kdyby mu Lenisa nabídla lehčí práci v táboře, okamžitě by se té příležitosti chopil. Toužebně se díval za jejím fialovým čepcem, který rychle mizel podél řady kopáčů.

Silných mužů mají víc než dost. Záleží tak na každém dalším páru rukou? Tady pro ty horaly je to patrně otázka cti nebo důkazu vlastního mužství, že se do toho tak hrnuli. Dokonce i pro lorda Storna, který by v kterékoliv jiné rozumně uvažující společnosti uznal, že na tu práci už dávno nestačí. V Thendaře by rozlišovali mezi prostým lidem a šlechtici, od Conna ale věděl, že v Hellersu takové rozdíly neplatí. Kdyby ale nabídli nějakou jinou práci jemu, rozhodně by potřebu dokazovat své mužství necítil! Opřel se o motyku a syknul bolestí, když si narovnával záda. Jaký ďábel mu našep-tal, aby sem vůbec jezdil? Nad sebou zaslechl podivný zvuk, něco jako táhlé mechanické zahvízdání. Z průseku se ozvaly radostné vý-křiky a mezi stromy se objevil malý létací stroj a obratně manévroval mezi sloupci kouře. Alastair už o horských kluzácích poháněných matriční silou slyšel, nikdy však žádný stroj těžší než vzduch nevi-děl. Kluzák zmizel z dohledu a muž vedle něj zahuhňal: „*Leronisové* z Věže nám přiletěli na pomoc.“

„Mají v kluzácích hasící látky?“

„Ano. Je to od nich velice šlechetné — pokud však můžeme vě-řit, že ten požár nezaložili sami svým lepivým ohněm nebo jiným zvěrstvem!“

„Pravděpodobně za to může blesk,“ odmítl podezření Alastair, jeho soused však vypadal skepticky.

„To určitě. Proč je ale v dnešní době víc požárů než za časů mého dědečka? Můžeš mi to vysvětlit?“

Alastair neměl nejmenší tušení. Jediné, co mohl říct, bylo: „Za časů mého dědečka jsem nežil a nemohu posoudit, jestli je teď víc požárů. Stejně jako ty,“ a sklonil se ke své práci.

Tohle nebylo nic pro knížete z Hammerfellu. Kdyby věděl, že být knížetem z Hammerfellu znamená hrabat se ve špíně, s radostí by své postavení Connovi přenechal!

Co se ale dá teď dělat. Zachmuřeně se podíval na oblohu a před-stavil si, jak příjemné by bylo, kdyby se zatáhla. Chladivé mraky, šedivé a napité vodou, by schovaly nemilosrdné žhavé slunce a při-

nesly blahodárný déšť! Na jihu se opravdu objevil mrak, malý a nadýchaný. Kdyby tak narostl, roztáhl se po obloze a zčernal, přiblížil se...

Mrak *skutečně* rostl a roztahoval se, zčernal a ztěžknul a z ničeho nic se zvedl studený větrík. Alastaira to překvapilo a potěšilo: *udělal jsem to já?* Vyzkoušel to a zjistil, že je to opravdu tak. Řídil ten mrak myšlenkami a ty ho hnaly do stále větší výše, až bouřkové hradby a věže pokryly víc než půl oblohy!

Byl to nový *laran*, na který ho nezkoušeli? Nebyl tam nikdo, kdo by mu na tu hádanku dal odpověď. Ten mrak ho značně ochladil. Poslušně se opět sehnul k motyce, když ho napadlo: *Dokázal bych vyvolat déšť? Dokázal bych uhasit požár a ušetřit nás toho utrpení?* Potíž byla v tom, že i když se mu podařilo mrak vizuálně zvětšit a zhustit, netušil, jak ho naplnit vodou natolik, aby se z něj rozpršelo. Škoda, že nedával větší pozor, když se mu matka snažila vysvětlit něco o jednoduchých využitích *laranu*. *Kéž bych se dokázal ponořit do Connovy mysli, jako se on dokáže ponořit do mé, a zjistit o tom něco od něho.*

Přemýšlením o mraku ztratil tolik času, že se dívky a chlapci roznášející vodu opět vraceli. Spatřil mezi nimi Lenisu, tentokrát však dost daleko, a říkal si, jestli ji neodvolali do jiné řady. V tu chvíli si uvědomil, že žárlí na muže, který od ní přijme měch... víc než na Conna, který je s Floriou v Thendaře. *Samozřejmě, můj bratr Conn toho ví o městském životě tak málo, že by na ženu, která patří někomu jinému, ani nepohlédl — natož aby ji sváděl.*

Na chvíli se zarazil. *Je to opravdu důvod k posměchu, že je Conn tak čestný? Mám se ale i já řídit touhle venkovskou morálkou?*

Obloha byla teď tak černá mračny, že ve větru začala být cítit voda. Alastair se předtím při práci svlékl do půl těla a teď se zachvěl a sáhl pro košili převázanou přes boky. Byla vlhká potem — ne, byly to kapky deště, velké a hutné... představil si, jak houstnou a slévají se v liják...

Z průseku se ozvala další salva nadšeného volání, když se z nebe spustil vydatný a prudký déšť. Z hořícího lesa se vyvalila oblaka páry. Alastair odložil motyku a s úlevou a zadostiučiněním se zadíval na oblohu.

„Pozor!“ vykřikl někdo. Ohlédl se a strnul. Jeden z ohořelých stromů se naklonil a začal padat k zemi. Lenisa stála jen několik stop od něho. Ještě než si Alastair uvědomil, co dělá, hnal se průsekem. Doběhl k Lenise, popadl ji kolem pasu a odhodil z dráhy padajícího stromu...

Ne však dost daleko. Strom s sebou strhl splet' menších stromků a podrostu a celá ta hora se s ohlušujícím rachotem zřítila k zemi. Alastaira s Lenisou pohřbila pod sebou. Alastair Lenisu ještě stačil zaštitit svým tělem a poslední, co vnímal, bylo teplo její kůže a zoufalé zavytí Jewel.

13. KAPITOLA

Conn pozoroval požár z dálky tak, aby Alastaira zbytečně nerušil. Dřív nebo později k sobě musí Alastair s Markosem a lidmi z Hammerfellu najít cestu. Když hammerfellští uvidí, že se chopil svých povinností a neodmítl ani pomoc při požáru, což Conn dělal od svých sedmi let, určitě ho dříve či později přijmou mezi sebe.

Nebezpečí smrti však prolomilo všechny zábrany. Alastairova hrůza, když uviděl padající strom a strhl Lenisu z jeho dráhy, se Connovi zaryla do mysli ostře, jako by tam stál on sám. Praskající peklo hořícího lesa a rachot řítícího se velikánu — dokonce i zoufalé vytí Jewel — mu v mozku vybuchly s takovou silou, jako by se vše odehrávalo přímo v matčině tichém pokoji. Vyskočil z křesla, v první chvíli přesvědčen, že tělo, ve kterém divoce buší srdce a adrenalin se rozlévá do všech končetin, patří skutečně jemu.

Jediné, co si uvědomoval, bylo nebezpečí. Nebezpečí a hrůza. Uplynulo několik mučivých minut, než mu došlo, že je sám v padajícím soumraku a jediný zvuk, který k němu doléhá, je poklid thendarské ulice za okny. Vzdálené štěkání psa, tiché drkotání vozu. Alastair byl najednou pryč — mrtvý nebo v bezvědomí — a hrozivá scéna z Connova vědomí zmizela.

Conn si setřel pot z čela. Co se stalo jeho bratrovi?

Jak ho jen nedávno odsuzoval za zbabělost, tak ho teď jeho hrdinství málem stálo život. Nebo ho opravdu *stálo* život? Conn opatrně zapátral ve své mysli po přerušeném spojení s Alastairem a našel jen bolest a temnotu... bolest však znamenala, že Alastair je naživu, možná těžce zraněn, ale naživu.

V koutě neklidně zakňučelo štěně Copper. Možná, napadlo Conna, také zachytila něco z bolesti svého nepřítomného pána. Nebo jen vycítila Connovo rozrušení a strach?

„To je v pořádku, malá,“ uklidňoval ji a hladil po hlavě. „Uklidni se. Všechno bude zase v pořádku.“ Copper se na něj úpěnlivě po-

dívala svýma velkýma očima a Conn si pomyslel: *Ano, musím za ním. Markos mě bude potřebovat.*

Byl zvyklý jednat rychle. Naházel oblečení do sedlové brašny a vyrazil do kuchyně pro nějaké jídlo na cestu. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že žije jako host v domě své matky a alespoň by ji měl informovat — když už ne poprosit o svolení — o svých plánech.

Odložil napůl zabalenou sedlovou brašnu a šel matku vyhledat. Když však vkročil do haly, dveře se otevřely a do domu vstoupil Gavin Delleray, vyparáděný a načepýřený jako barevný pták, kožené boty nabarvené na karmínovo, aby ladily s konečky loken jeho účesu a mašličkami na manžetách košile. Podíval se na Conna a hned věděl, že je něco v nepořádku. „Dobré ráno, drahý příteli, co se stalo? Máš nějaké novinky o Alastairovi?“

Conn, který neměl náladu ztrácet čas zdvořilostmi, rázně sdělil: „V horách řadí lesní požár a Alastair byl zraněn — možná zabit.“

Pozlátko hejska sklouzlo Gavinovi z obličeje jako maska. Rychle řekl: „Musíš to říct matce. Určitě zná nějaký způsob, jak zjistit, jestli ještě žije.“

Na to Conn nepomyslel. Výhody *laranu* mu byly stále příliš nové. Hlas se mu trásl, když se ptal: „Půjdeš se mnou? Nerad bych s ní byl sám, kdyby se měla dozvědět, že je mrtvý...“

„Samozřejmě,“ souhlasil Gavin.

Společně šli vyhledat Erminii a našli ji v její šicí místnosti. Vzhlédla a usmála se na syna, když však viděla, že jí úsměv nevrátil, objevila se jí v očích zlá předtucha.

„Conne, co se stalo? A ty, Gavine — co tady děláš? Jsi u nás vždycky vítán, ale vidět tě v tuto hodinu...“

„Přišel jsem se jen zeptat, co je nového, potom jsem našel Conna v tomhle stavu...“

„Musím okamžitě na Hammerfell, matko. Alastair byl zraněn — obávám se, že velice vážně — při kopání průseku proti lesnímu požáru.“

Erminie zbledla.

„Zraněn? Jak to víš?“

„Byl jsem s ním předtím ve spojení. Najednou jsem ucítil silnou emoci — strach nebo bolest,“ vysvětloval, co už stejně věděla, když se zeptala. „Viděl jsem, jak se na něj zřítíl hořící strom!“

„Milosrdná Avarro,“ zašeptala Erminie. Vytáhla hvězdný kámen, sklonila se nad ním a za chvíli s úlevou vzhlédla. „Ne, nemyslím, že je mrtvý. Možná vážně zraněný, dokonce v bezvědomí, mrtvý ale není. Je mimo můj dosah. Pošlu pro Edrica nebo Renatu, kteří se mohou spojit s lidmi z tramontanské Věže. Ti už budou vědět, co se v horách děje. Všichni Strážci mají mezi sebou spojení.“

„Pošli také pro Floriu, příbuzná,“ navrhl Gavin. „Určitě bude chtít vědět, co se stalo jejímu zaslíbenému manželovi.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasila Erminie a zadívala se do hvězdného kamene. Když vzhlédla, oznámila. „Za chvíli tady všichni jsou.“

Conn namítl: „Tohle zdržování se mi nelíbí. Měl bych za ním okamžitě vyrazit.“

Erminie zavrtěla rozhodně hlavou. „Takový spěch by nepřinesl nic dobrého. Když už musíš jet, je lepší přesně vědět, co se děje. Jinak bys také mohl padnout Stornům do léčky — jako tvůj bratr, kterého jsi nikdy nepoznal.“

„Nepřipadá v úvahu, aby se do takového nebezpečí pouštěl sám,“ ozval se Gavin. „Přisahám, že pojedu s ním, na život i na smrt.“

Erminie Gavina objala, tak pohnutá, že neměla slov. Chvíli tam stáli, když Copper nastražila uši a zaštěkala. V hale se ozvaly kroky a vešly Floria s Renatou v karmínovém rouše a v závěsu za nimi Edric Elhalyn.

„Vyrazil jsem hned, jak jsem se dozvěděl, že mě potřebuješ, příbuzná,“ vychrlil na Erminii.

Renata svým zastřeným a bezpohlavním hlasem *emmasky* řekla: „Pověz nám, co se stalo, drahá.“

Conn jim to stručně vysvětlil. Edric se zachmuřil: „Měli bychom o tom bezodkladně spravit krále Aidana.“

Renata zamračeně odmítla: „V žádném případě. Jeho Veličenstvo má teď svých starostí dost a nebudeme ho ještě zatěžovat myšlenkami na Hammerfell.“

„Copak královna Antonella umřela?“ vyděsil se Gavin. „Já jsem naopak slyšel, že se její zdravotní stav zlepšil.“

„To byla až do dnešní noci pravda,“ sdělila Floria. „Dneska v noci pro mne ale poslali, abych ji monitorovala. Praskla jí další cévka v mozku. Teď už je mimo smrtelné nebezpečí, ale nemůže mluvit a celou pravou stranu má ochrnutou.“

„Chudák lady,“ politovala ji Renata. „Byla ke každému laskavá a Aidan ji bude postrádat. Musí u ní zůstat alespoň tak dlouho, dokud jí jeho přítomnost může přinést útěchu.“

„Také bych ji neměla opouštět,“ podotkla Floria. „Když zůstanu u jejího lůžka a budu ji soustavně monitorovat, podaří se mi možná zabránit další mrtvici — ta už by byla nejspíš smrtelná.“

„Můžu u ní zůstat já,“ navrhla Renata. „V tuto chvíli je tvoje místo tady, Florio, u matky tvého zaslíbeného manžela,“ podívala se však na Conna, „a myslím, že i tvůj otec s tím bude souhlasit. Erminie tě potřebuje a u Jeho Veličenstva zůstanu já. Než jsem se stala Strážcem, byla jsem monitorem.“

„A tvoje schopnosti jsou nesrovnatelně větší než mé,“ dodala Floria vděčně s úlevou.

Connovy pocity byly rozpolceny mezi bratra, který se ocitl v nebezpečí, a krále, kterého si zamiloval. Nedůtklivě ze sebe vyrazil: „Tak pojďme ve jménu všech bohů zjistit, co je s mým bratrem.“

Podíval se na Floriu. Ta jeho pohled opětovala a ani jeden z nich si neodvážil připustit myšlenku, která mezi nimi visela.

Nepřeji svému bratrovi nic zlého. To přísahám. Kdyby nám však nestál v cestě...

A její odpověď: *Možná jsem se do něj zamilovala jen proto, že jsem v něm viděla tebe...*

Connovi bylo jasné, že ať se stane cokoli, své city už s Floriou nemohou přehlížet. Nejprve se však musejí postarat o Alastaira.

Ještě než stihla Renata pozvednout hvězdný kámen, dveře se otevřely a vstoupil Valentine Hastur. „Ach, Renato, doufal jsem, že tě tady najdu. Potřebují tě. Běž okamžitě za Jeho Veličenstvem, já se postarám o Erminii a její syny — budou ostatně brzy mými nevlastními.“

Renata krátce přikývla a odspěchala pryč. Erminie se začervenala a usmála na Valentina.

Jsem tak ráda, že jsi přišel, příteli. Jsi vždycky se mnou, když tě nejvíc potřebuji.

Conn si pomyslel: *Přeji jí to. Mého otce si brala, když si skoro ještě hrála s panenkami, a celá ta léta žila sama a starala se jen o blaho mého bratra. Je na čase, aby myslela také na své vlastní štěstí.*

V Edricově ruce se rozzářil hvězdný kámen. Rychle je spojil do kruhu. Conn okamžitě pocítil přítomnost ještě jednoho kruhu, a aniž by mu to někdo řekl, věděl, že jsou to pracovníci ze vzdálené Věže v Tramontaně.

Vítejte, příbuzní. Požár je uhašen a my teď máme čas, abychom vás pozdravili. V Connově mysli vyvstal obraz spáleného lesa, neobyvatelných vesnických domků — vesnice patřila Stornům, ne jemu — provizorních přístřešků pro ty, kteří zůstali bez domova, a uviděl jídlo a oblečení, které jim rozdávají.

Co je s mým synem? Byla to Erminie, kdo tu otázku vyslovil, a její mysl se vypjala, aby ho našla. Conn se okamžitě k jejímu pátrání připojil.

Zotavuje se, ale je v rukách Stornů — vítán jako host a chráněn zákony pohostinnosti, které jsou pro všechny svaté, ujistil ji vzdálený Strážce. *Nic se mu nestane a mohu tě ujistit, že jeho zranění nejsou smrtelná.*

„Jestli je Alastair zraněn, Markos — a moji lidé — mě budou potřebovat,“ vyhrkl Conn. „Matko, dovol mi odejít. Svá zavazadla jsem již zabalil, musíš mi ale dát dobrého, silného koně. Mého věrného poníka si vzal Alastair. Musím se tam dostat co nejrychleji.“

„Vezmi si cokoliv potřebuješ,“ pobídla ho Erminie. „Jakýkoliv kůň v mé stáji je ti k službám. Vyjedu hned za tebou, ty budeš ale rychlejší, tak jed’ napřed.“

„My vyjedeme,“ vložila se Floria odhodlaně. „Jedu taky.“

„A já pojedu s Connem,“ prohlásil Gavin.

Conn se otočil k matce a Gavinovi. „Proč byste jezdili? Matko, ty bys měla zůstat doma v bezpečí a ty by ses o ni, Gavine, měl postarat. Oceňuji vaši dobrou vůli, přátelé, neznáte ale horské cesty a jeden může jet rychleji než dva.“

„Jestli je Alastair zraněn, bude mě potřebovat,“ oznámila Erminie pevně. „A ty budeš mít spoustu práce se svoláváním armády, jak jste se domluvili s králem. Cestu na Hammerfell znám stejně dobře jako ty. Ty ale jeď co nejrychleji.“

„Tak ty potom, Gavine, doprovázej matku a Floriu, jestli si opravdu myslíš, že musí jet. To bude nejlepší služba, jakou mi můžeš prokázat, drahý příteli,“ ustoupil Conn a vzal Gavina za ruku.

Floria tiše řekla: „Cítím, že musím jet s *tebou*, Conne. Je to věc mezi mnou a tebou — a Alastairem.“

„To máš pravdu,“ souhlasil, „bohužel to ale nejde. Jeď s matkou. Bude tě potřebovat.“

Erminie šla s Connem do jeho pokoje, kde mu pomohla zabalit zbytek věcí do sedlové brašny a přinesla mu chléb a studené maso z kuchyně. Pozorovala ho, když sedlal jejího nejlepšího koně a rozjel se do brány.

Copper se vrhla za ním a táhla Erminii za sebou. Erminie se ji pokusila zadržet, potom to ale vzdala, pustila obojek a jenom zašepkala: „Dávej na něj dobrý pozor.“ Stála tam a dívala se, jak její druhý syn odjíždí do hor, které už pohltily prvního. Potom se vrátila do domu a poslala zprávu do Věže, že nepřijde nějakou dobu do práce, uspořádala všechny záležitosti se služebnictvem a připravila se na další ráno k odjezdu.

Spala špatně, a když se ráno probudila, našla už v kuchyni Floriu, jak připravuje jídlo na cestu.

„Nechtěla jsem tě budit,“ řekla jí její mladší společnice, „měly bychom však vyjet co nejdříve.“

„Ale, drahá,“ bránila se Erminie, „není správné, že budeme ve Věži chybět obě najednou.“

„Nesmysl,“ odmítla Floria. „V tuhle roční dobu nemáme stejně skoro nic na práci. A v kruhu mě může nahradit nějaký jiný monitor, pokud se kruhy vůbec budou obtěžovat, aby se sešly. A na vysílání zpráv éterem jsou tam ještě dva učni. Zůstat tady, když mě potřebují jinde, by byla zbabělost — a práce ve Věži jen výmluva.“ Potom zaváhala. „Pokud si ovšem moji společnost nepřeseš...“

„Ale vůbec ne,“ ujistila ji Erminie. „Nemám nejmenší chuť cestovat sama. A tvoje společnost je mi víc než vítaná. Ale...“

„Alastair, můj zaslíbený manžel, je pryč,“ řekla Floria. „A odjel i Conn...“ zarazila se, neschopna vyslovit, co se jí honilo hlavou, Erminie však věděla, co má na mysli, a mávnutím ruky ji umlčela.

„Opustili nás dokonce i psi,“ pokusila se o žert. „Proč bychom tady měly zůstat samy? Nevím ale — už jsi někdy jela tak daleko?“

„Ne,“ přiznala Floria, „na koni ale jezdím dobře a pokusím se tě nezdržovat. A Gavin se nabídl, že pojede s námi.“

„Když mi to dovolíte...“ Gavin Delleray vstoupil do kuchyně a Erminie se při pohledu na něj musela rozesmát.

„Jsi vítán, drahý chlapče, abys nás provázel. Ale ne takhle nastrojený! Běž do Connova pokoje a půjč si tam nějaké pořádné, rozumné jezdecké oblečení.“

„Jak si přeješ,“ souhlasil Gavin lehce, „i když přiznávám, že jsem doufal, že do hor přinesu svěží závan nejnovější módy, když tam ani nevědí, jak vypadá správný stříh na kabát.“ Odešel a rychle se vrátil v kožené tunice a jezdeckých kalhotách, na nohách Connovy polovysoké šněrovací boty.

„Mohu jen doufat, že mě v téhle jezdecké maškarádě neuvidí nikdo z mých přátel od dvora,“ brblal si. „To bych nepřežil.“

„Je to dlouhá cesta a pro lidi z nížin velice náročná,“ varovala je Erminie. Floria s Gavinem se však nedali přesvědčit, odvedla je tedy do stáje. Floria si přivedla svého nejlepšího koně. Ženy se převlékly do jezdeckých sukní a silných plášťů — i když bylo venku teplo, Erminie věděla, že o trochu výš v horách bude lezavá zima — a všichni vyrazili k severní bráně.

První den cesty byl slunečný a vlídný a přespali v tiché hospůdce, kde pojedli nabízenou večeří, aby ušetřili zásoby chleba a sušeného masa. Byly rády, že je Gavin s nimi: jako správný minstrel trval na tom, že jim na dobrou noc zazpívá. Další ráno bylo studené a šedivé a nejeli ještě ani hodinu, když se dalo do deště.

V tichosti se prodírali deštěm na sever, obě ženy pohrouženy do svých vlastních myšlenek. Floria s lítostí myslela na svého zaslíbeného manžela, který ležel zraněný nebo mrtvý v hradě Stornů, a s pocitem viny toužila po Connovi. Erminie se smutkem v duši oživila dlouho potlačované vzpomínky na své manželství a přistihla se, že

bezděčně žálí na sílu lásky, kterou prožívala mladá žena po jejím boku — něco, co ona sama, provdána tak mladá za staršího muže, nikdy nepoznala. Nikdy ji skutečně nepostrádala, až nyní, když zažívala — smutně a zprostředkovaně —, jaká může mladá vášeň být. Valentina měla ráda, věděla ale, že druhé manželství v jejím věku může přinést přátelství, dokonce štěstí — sotva ale takovou vášnivou lásku.

Gavin jel za nimi a nebyl si jistý, proč vlastně trval na tom, aby se k tomuto dobrodružství připojil. Alastair byl jeho příbuzný a nejlepší přítel a Conna si rychle oblíbil, to však nebyl dostatečný důvod, aby se nevyzván vrhnul do takového nebezpečí. Říkal si, že v příběhu dvojčat z Hammerfellu možná najde látku na baladu, a nakonec se rozhodl, že to muselo být prostě řízení osudu. Na osud nikdy nevěřil, ale hnalo ho to tak silně, aby se k té výpravě připojil, že jiné vysvětlení nenalézal.

Překročili horský průsmyk a stoupali stále výš. Déšť byl čím dál tím prudší a studenější. Pozdě odpoledne třetího dne se v něm objevil sníh a bolestivě se jim zařezával do tváří. Koním se na zledovatělé stezce smekaly nohy.

Stezka byla tak kluzká a úzké chodníky tak nepřehledné, že Erminie pracně hledala správnou cestu. Jela jí jen jednou, a to ještě v opačném směru. V podvečer se začala obávat, že zabloudili, a pokoušela se telepaticky spojit s Connem, aby si ověřila, po kterém z úzkých chodíčků má pokračovat. Conn však na její dotek nebyl připraven a Erminie se musela vypravit do nadzemského světa myšlenek a pátrat po nějakém pocestném, který jede stejným směrem a zná cestu. S mravním kodexem školeného telepata se to sice příliš nesrovnávalo, Erminie však neznala jiný způsob, jak se s Floriou a Gavinem v neznámých lesích neztratit.

Nakonec dorazili do malé horské vesnice. Hospoda v ní nebyla, jeden z vesničanů jim ale za lichvářskou cenu poskytl nocleh a večeři a souhlasil, že je ráno dovede do další vesnice. Erminie souhlasila, protože jinou možnost neviděla, i když si dělala starosti. Polovinu noci probděla, Floria jí spala pokojně po boku, protože se bála, že vesničané by je mohli okrást, ne-li ještě něco mnohem horšího. Nakonec ale usnula a probudila se s prvními slunečními paprsky, v po-

řádku, se zavazadly nedotčenými, a styděla se za svoji podezíravost. Uvědomila si, že jak její manžel, tak i syn prožili svůj život mezi horaly, a i když mezi nimi bylo pár ničemů — například lord Storn —, z velké většiny to byli slušní, čestní lidé.

Další namáhavý den cestovali s vesnickým průvodcem, který se s nimi rozloučil pokyny, jak se dostat až na Hammerfell a hrad Storn vzdálené jeden až dva dny jízdy. Za soumraku pátého dne dorazili ke křižovatce se skupinkou stromů, ve kterých Erminie poznala hraniční mezník. Cesta vlevo vedla na Hammerfell, cesta vpravo na Storn, který už bylo vidět, malý skalní výběžek v dálce za horským hřebem.

Tady Erminie zaváhala. Nebyla si jistá, jestli má jet na Hammerfell (který naposledy viděla v plamenech) a vyhledat své spojence, nebo jestli se má rozjet přímo na Storn a žádat, aby se mohla postarat o svého zraněného syna.

Svěřila se se svou nerozhodností Florii a ta jí poradila: „Conn říkal, že bude u Markose, lady Erminie. Myslím, že by bylo lepší vyhledat u nich nejdřív ochranu.“

„Ale Alastair je ve Stornových rukou...“ bránila se Erminie. „Možná mu hrozí...“

„Netvrdili nám pořád, že ohňové příměří je pro horaly posvátné?“ namítla Floria. „A Alastair byl zraněn při požáru na pozemcích lorda Storna. Stornovi nezbývá nic jiného, než se o něj čestně postarat.“

„Nemám jediný důvod věřit v čest lorda Storna,“ prohlásila Erminie.

„Tím spíš by ses mu neměla vrhat do náruče nepřipravena,“ uzavřela Floria. Erminie to uznala a vyrazili cestou na Hammerfell. Nejeli dlouho, když zaslechli dusot blížících se jezdců. Erminie s Floriou netušily, kdo by to mohl být, a tak sjeli z cesty a schovali se i s koňmi do hustého porostu. Potom k Erminii dolehlo známé zaštekání a lidský hlas, který okamžitě poznala, i když ho neslyšela už půlku svého života.

„Moje kněžna?“

„Je to možné, že jsi to ty, Markosi, věrný příteli?“

„Ano a jsem tady s ním ještě já, matko,“ zavolal Conn se slyšitelnou úlevou a Erminie vyjela na cestu a téměř v mdlobách padla Markosovi do náručí. Když se Conn ujistil, že je matka v pořádku, přátelsky sevřel Gavina a váhavě objal i Floriu.

„Opravdu jsi neměla jezdit,“ huboval ji. „V Thendaře bys byla v bezpečí a Alastairovi ve Stornových rukách a zraněnému stejně pomoci nemůžeš...“

Svěží horský vzduch v Erminii vyvolal vzpomínky na kamaráda z dětství Alarica, uvězněného na smrtelném loži v hradu Storn. „Jak vážně je zraněn? Vyslovil Storn nějaké výhrůžky?“

„Zatím ne,“ řekl Markos. „Obávám se ale, že přijdou později. Má lady, mám nesmírnou radost, že tě vidím naživu a zdravou. Celá ta léta jsem věřil, že jsi po smrti...“

„A já jsem si to myslela o tobě, drahý příteli,“ řekla Erminie vřele a vzala věrného sluhu za ruku. Potom se v náhlém popudu naklonila a políbila starce na tvář. „Jsem ti tak vděčná za všechno, co jsi pro mého syna udělal, Markosi.“

„Vděčnost je na mé straně, lady. Byl mi synem, kterého jsem nikdy neměl to štěstí mít,“ odpověděl Markos. „Teď pro tebe však musíme najít nějaké přístřeší. Je pozdě a dešť v noci přejde ve sních — ze srdce bych si přál, abych ti mohl ukázat Hammerfell opravený a ve své bývalé slávě, ten den však musí teprve nastat. Kdybychom ho bývali začali stavět Stornům přímo pod nosem, hned by věděli, že Hammerfellové v těchto horách nevymřeli. Blíží se blizzard a můj dům ti zatím může být domovem a moji lidé a mladá *leroniska* ti budou plně k službám.“

„Jak je to s ohněm a Alastaiem?“

„Oheň je, myslím, uhašen,“ řekl Conn pomalu. „Hodně přšelo a viděl jsem kluzák, který jim asi pomohl. V Tramontaně jsou *leroni*-sové, matko, a jedním ze Stornových plánů bylo vetřít se jim do přízně, jako by byl sám Comyn.“

Erminie zavřela oči, soustředila se na hvězdný kámen a vypjala své smysly, co nejdál mohla. Beze slov přivolala Floriu, aby ji zaštila, a začala ohledávat okolní krajinu.

„Oheň je uhašen,“ řekla po chvíli, „půda je vlhká a páří se z ní, malá hlídka střeží, aby požár znovu nevzplanul, a muži v ohňovém

táboře se uložili ke spánku a zítra ráno se rozjedou do svých domovů. Po Alastairovi však nevidím ani stopy.“

„Není v táboře,“ řekl Conn. „Před nějakou dobou se probral k vědomí — cítil jsem jeho bolest. Jeho zranění je vážné, ale bezprostřední nebezpečí smrti mu nehrozí.“

„Kde tedy je?“

„Je na hradě Stornu a pokud vím, jednají s ním jako s váženým hostem,“ odpověděl Conn.

Floriu ani Erminii jeho sdělení příliš neuklidnilo, Conn však podotkl: „Jakou jinou možnost, než mu věřit, máme, matko? Nemůžeme se rozjet ke hradu a žádat, aby ho Storn okamžitě propustil. To by urazilo jeho čest a jak můžeme vědět, že je schopen transportu?“

S tím se Erminie musela spokojit.

„Dobře,“ řekla nakonec. „Neříkal jsi, že by se v Markosově domě pro nás našla jedna místnost, kde bychom mohli přespat? Buď tedy tak hodný a odveď nás tam. Větší nepohodlí, než cesty v Hellersu, už zažít nemůžeme.“

14. KAPITOLA

Když se Alastair poprvé probudil, byl si jistý, že je v zajetí noční můry o planoucím pekle. Tělo mu hořelo nesnesitelnou bolestí. Po několika minutách bezvýsledného boje si však pomalu začínal uvědomovat, že je zabalen v obvazech napuštěných chladivými, podivně vonícími mastmi. Otevřel oči a uviděl Lenisin ustaraný obličej.

Pomalů se mu vracela paměť. Hořící strom, pokus odhodit Lenisu z jeho dosahu... Obličej měla začervenalý, celou jednu paži v obvazech, vlasy na spáncích spálené.

Všimla si, kam se dívá, a podrážděně vyhrkla: „Ano, vypadá to ohavně, ale *leroniska* tvrdí, že mi zase rychle narostou, že opálení vlasům prospívá — kadeřníci je někdy úmyslně opalují, aby rostly rychleji.“

„Na tom mi vůbec nezáleží,“ přerušil ji Alastair, „jen mi řekni, že nejsi vážně zraněna.“

„Ne, vážně ne,“ potvrdila. „Mám spálenou paži, takže asi deset dní nebudu moct zadělávat na chleba a péct koláče, takže jestli máš chuť na ovocný koláč, budeš muset počkat, až se mi paže zahojí.“

Potom se zasmála a Alastaira zaplavila nesmírná něha.

„Takže ty bys mi někdy upekla koláč?“

„Ano, proč ne. Myslím, že si ho zasloužíš, když jsi přišel o hostinu, kterou má rodina pořádala na oslavu zažehnání požáru. Jestli máš ale hlad, schovala jsem ti studené maso a nějaké zákusky.“

Alastair měl hroznou žízeň, hlad ale vůbec ne. „Nemyslím, že bych mohl jíst. Vypil bych ale celý sud studené vody!“

„To dělají tvoje spáleniny. Horké nápoje jsou pro tebe lepší než studená voda,“ řekla a přidržela mu u rtů šálek s čajem. Byl to stejný aromatický bylinkový čaj, který roznášela podél průseku. Žízeň uhasil dokonale a začalo se mu chtít spát okamžitě, co ho dopil, takže si říkal, jestli do něho nedala nějaké omamné prostředky.

„Musíš si odpočinout,“ řekla. „Trvalo velice dlouho, než se tě podařilo zpod toho hořícího stromu vyprostit. Naštěstí jsi byl jen pod větví. Byli to nakonec *leronisové*, kdo strom zvedli hvězdným kamenem, a byli zoufalí. Nejprve si mysleli, že jsi mrtvý, a dědeček se zlobil, protože jsem plakala tak, že mi nemohli ošetřit spáleniny...“ Najednou se začervenala a odvrátila stranou. „Musím tě ale tím povídáním unavovat. Teď se vyspi,“ řekla. „Jídlo ti přinesu později.“

Ještě to ani nedořekla a Alastair se začal propadat do spánku, s neuvěřitelným obrazem dívky, která plakala — pro *jeho* spáleniny! Říkal si, jestli už stihla upozornit dědečka, kdo jejich host vlastně je. Ví už lord Storn, že pod svou střechou — Alastair nepochyboval o tom, že je skutečně v hradu Stornu — hýčká svého nejzarytějšího nepřítele? Nemohl dělat nic jiného, než důvěřovat ohňovému příměří a s tou myšlenkou usnul.

Když se znovu probudil — neřekl by, že o mnoho později —, Lenisa se vrátila se služebnou s podnosem. Služebná pomohla Alastairovi posadit se na posteli, podepřela ho poduškami a polštáři, Lenisa si k němu přisedla a začala ho po lžičkách krmit polévkou a sladkou kaší. Když snědl několik soust (byl překvapen, jak málo je schopen pozřít, i když měl pocit, že umírá hladu), starostlivě ho opět zabalila do pokrývky. Potom jí přes rameno zahlédl vrásčitý obličej lorda Storna.

„Chtěl bych ti, mladý Hammerfelle, vyslovit poděkování, že jsi zachránil život mé praneteři,“ začal škrobeně. „Je mi dražší než tucet dcer a je to můj jediný živoucí následník...“ Odmlčel se a přátelštějším tónem pokračoval. „A věř mi, že jsem dalek toho, abych byl nevděčný. I když mezi našimi rody došlo k mnoha sporům, možná že by se nám je teď, když jsi mým hostem — byť ne z vlastní vůle —, mohlo podařit urovnat.“

Znovu se odmlčel a Alastair, který v Thendaře strávil mnoho času hodinami formálního protokolu, poznal, že je řada na něm, aby pronesl něco zdvořilého.

„Věř mi, že jsem ti za tvé velkomyslné pohostinství vděčen, můj lorde. A vždycky jsem slýchal, že žádný spor není tak veliký, aby nemohl být urovnán, a lidé jsou v tom velkorysejší než bohové. A

protože nejsme víc než lidé, může být vše, co mezi námi leží, při dobré vůli a vzájemné důvěře, napraveno.“

Lord Storn se po Alastairově dvorné řeči rozzářil úlevou. Převlékl se z hrubých pracovních šatů, které měl na sobě při kopání průseku. Vlasy měl sčesány dozadu z čela, tak zářivě šedivé a dokonalé, že ho Alastair podezíral, že nosí přícetek. Na prstech měl prsteny a byl oblečen v nákladné róbě z blankytně modrého brokátu. Vypadal impozantně, takřka královsky.

„Připijme si na to, kníže Hammerfelle. Dávám ti své slavnostní ujištění, že jestli opravdu chceš zanechat dřívější zlobu minulosti, nemusíš se z mé strany ničeho obávat. I když jsi při našem posledním střetu zabil mého synovce a hrozil mi smrtí...“ V hlase lorda Storna začaly zaznívat nebezpečné tóny.

Alastair zvedl ruku, aby ho v obavách o svou křehkou bezpečnost zarazil.

„S prominutím, pane, ale do tvých zemí jsem v den požáru přišel poprvé. Muž, který ti tak nepřátelsky vyhrožoval, jsem nebyl já, ale můj mladší bratr — mé dvojče. Byl vychován starým sluhou mého otce, který žil v mylném přesvědčení, že jsme já i moje matka zahynuli při požáru Hammerfellu a že můj bratr Conn je posledním z hammerfellské krve. Můj mladší bratr je prudký a obávám se, že mu chybí vybrané vychování. Jestli tě častoval neomalenými výhrůžkami, mohu se za něj jen omluvit a pokusit se o nápravu. Nevídím jediný důvod, pane, proč by ta hořká a nesmyslná msta měla pokračovat i do další generace.“ Alastair upřímně doufal, že jeho malý proslov odvěkého nepřítele uchlácholil.

Lord Storn se usmál širokým úsměvem.

„Opravdu? Byl to tedy tvůj bratr, kdo vtrhl na mé pozemky a zabil mého synovce? A myslel si o sobě, že je právoplatným knížetem z Hammerfellu? Kde se teď nachází?“

„Pokud vím, tak s mojí matkou v Thendaře, kde jsem prožil osmnáct let od požáru Hammerfellu. Našli jsme se teprve před necelými čtyřiceti dny. A já jsem přišel na sever, abych se postaral o blaho svých lidí, tady v zemi našich předků.“

„Sám?“

„Ano, sám, až na...“ náhle se rozpomněl.

„Můj pes! Pamatuji si, že jsem ho slyšel štěkat, když na mne dopadl ten strom. Doufám, že je v pořádku.“

„Ta chudinka stará nám vůbec nechtěla dovolit, abychom se tě dotkli, dokonce ani abychom ti ošetřili spáleniny,“ řekl lord Storn. „Ano, je v pořádku. Býval bych ji poslal do svého vlastního psince, vnučka ji ale rozpoznala a vzala ji s sebou do hradu.“

„Viděla jsem ji v hospodě a sprátelily jsme se, pokud si vzpomínáš,“ usmála se Lenisa.

„Matka by mi nikdy neodpustila, kdyby se staré Jewel něco stalo,“ povzdechl si Alastair.

Lord přistoupil ke dveřím a otevřel je. Lenisa zavolala: „Dámo Jarmillo, přiveď prosím psa knížete Hammerfella.“ K Alastairovi dodala. „Jak vidíš, je v dobrých rukou — v rukou mé vlastní guvernantky.“

Vstoupila zbrojnoška, kterou viděl v hospodě, a za obojek držela Jewel. Když se však Alastair snažil posadit, Jewel se jí vytrhla, vrhla se k němu, vyletěla na postel a začala mu lízat obličej.

„No tak, Jewel, všechno je v pořádku,“ uklidňoval ji Alastair a její projevy lásky ho očividně stály hodně bolesti. Odstrčil jí hlavu a ještě jednou ji ujistil: „Opravdu se mi nic nestalo. A teď dolů.“ Podíval se na lorda Storna. „Doufám, že nikoho v tvé domácnosti nepokousala, pane.“

Jewel seskočila, lehla si k hlavě postele a nespouštěla z Alastaira oči, nehybná jako socha.

„Pokud vím, tak ne,“ řekl lord Storn, „i když si myslím, že kdyby se s ní bývala Lenisa nespřátelila, napadla by každého, kdo by se k ní jen přiblížil. Když jsme ji odváděli na hrad, štěkala tak, že musela zburcovat půlku země. Odmítá veškerou potravu a od té doby, co jsi byl zraněn, vůbec nežrala.“

„Jídla a piva, co jsme v hale podávali všem, kteří bojovali proti ohni, se vůbec nedotkla,“ podotkla Lenisa. „Možná proto, že se o tebe tak bála.“

„Ne, tím to není,“ vysvětlil Alastair. „Cvičili jsme ji s matkou, aby si nebrala žrádlo od nikoho jiného než od nás.“

„Nevím, jestli je to tak dobrý nápad,“ ozvala se zbrojnoška Jarmilla. „Kdyby se vám oběma něco stalo, to nebohé zvíře by chćíplo hladý.“

„Nikdy předtím ještě nebyla beze mne,“ připustil Alastair. „A na svou smrt nikdo nemýslí.“

„Ne, to máš pravdu,“ souhlasil lord Storn. „Je ale jedno staré přísloví: Nic není jistějšího než smrt a sních příští zimy. Zejména v dnešních dnech bychom měli být na svou smrt připraveni a nezapomínat na své potomky — nebo psy.“

„To máš asi pravdu,“ řekl Alastair a náhle si uvědomil, že je v rukách *stejného* lorda Storna, který jeho rodině spálil domov nad hlavou a zabil mu otce. Podle toho, co slýchal, byl host v horách vždycky ctěn. Nezemřel však jeho starší bratr právě v tomto hradě? Neměl s tím něco společného nedostatek péče lorda Storna? Nedokázal si vzpomenout a v dané situaci mu stejně nezbývalo nic jiného, než lordu Stornovi — a Lenise — věřit.

„Byl bych ti vděčný, *mestro*, kdybys jí dala v psinci něco k žrádlu,“ požádal, pohlídl Jewel po hlavě a důrazně jí řekl: „To je v pořádku, holka. Jdi s ní. *Přítel*,“ zopakoval několikrát, vzal ruku dámy Jarmilly a přidržel ji Jewel u čenichu. „Jdi s ní a ona ti dá něco k žrádlu, rozumělas?“

Jewel se na něj podívala, jako by rozuměla, a přeběhla k dámě Jarmille.

Lenisa se usmála: „Takže není jako legendární hammerfellský pes — vycvičená, aby roztrhala každého z krve Stornů?“

Alastair o takovém psu nikdy neslyšel a pochyboval, že by vůbec existoval. „V žádném případě,“ ujistil ji, „i když musím říct, že by moji matku nebo mne — řekl bych, že dokonce i mého bratra — bránila na smrt.“

„Pes, který by něco takového neudělal, by nestál za nic,“ podotkla Lenisa.

„Ted', *chiya*,“ vložil se lord Storn, „zanechme prázdného tlachání. Je tady něco, co Hammerfellovi ještě musím říct. Mladíku, byl bych rád, kdyby ses vážně zamyslel nad nejlepšími zájmy svých, stejně jako mých rolníků.“

„Tobě jsem vždy ochoten naslouchat,“ řekl Alastair dvorně. Lord Storn měl v sobě něco, co ho nutilo zapomenout na všechno špatné, co chtěl celý život pomstít. Připadalo mu podivně nemístné pozvednout proti tomuto zdvořilému muži armádu. S porozuměním a diplomacií by se možná mohli dohodnout bez války. *Lenisa* jeho nepřítel rozhodně nebyla. A mohl alespoň naslouchat bez předsudků.

„Tato země je vyčerpaná a rolníci tady nemají žádnou budoucnost,“ začal lord Storn. „Snažil jsem se jim pomoci s přesídlením, jsou ale paličatí jako Zandruovi d'áblové. Společně by se nám je možná podařilo převychovat. Perspektivu teď mají ovce — vystěhovat lidi a začít chovat ovce. Musejí pochopit, že je to lepší pro všechny. Nájemné rolnictví už nevynáší. Je to v tvém stejně jako v mém zájmu. Rozmysli si to ale, než mi dáš odpověď. Promluvíme si o tom zítra.“ Zvedl se k odchodu. „Slyšíš ten déšť? Závidím ti, že můžeš zůstat doma, zachumlaný v teplé posteli, s mladou ošetřovatelkou, která ti na dobrou noc přinese pohár horkého vína. Musím ale vyrazit — zkontrolovat hranice, jestli někdo ze sousedů nevyužil požáru a neposunul hraniční kameny — ano, i to už se stalo, navzdory ohňovému příměří — ujistit se, že hasicí látky jsou bezpečně uloženy a hlídky zpátky na svých místech.“

„Zůstanu vzhůru a ohřeji ti pohár vína, až se vrátíš, dědečku,“ nabídla se *Lenisa*.

„Děkuji, děvče, běž ale do postele a vyspi se do krásy. Budeš ji teď potřebovat,“ řekl a políbil ji na čelo. „Starej se o našeho hosta a neponocuj zbytečně. Zítra si, mladý Hammerfelle, promluvíme, ty a já mezi čtyřma očima. Vyspi se dobře.“

S přátelskou úklonou vyšel z místnosti.

15. KAPITOLA

Ardrin, lord Storn, vyjel z hradu a na chvíli zaváhal. Neměl by s sebou na obhlídku hranic vzít jednoho ze svých zbrojnošů? Ne, bylo by to zbytečné. Ty hranice kontroloval od svých dvanáctých narozenin každý den a nechtělo se mu své muže vláčet do deštivé noci, jako byla ta dnešní.

Pršelo však jen jemně a déšť byl po horku požáru a vyčerpávajícím dni téměř příjemný. A měl na sobě silné, nepromokavé oblečení. Jel podél hranice a téměř automaticky kontroloval každý hraniční kámen. K jeho zemi ho vázala silná pouta sounáležitosti. Znal každý akr a věděl, co by mohl dát, nebo co se na něm urodilo, či stalo v minulosti.

S lítostí přemýšlel: *Můj děd tady na tom poli pěstoval jablka. Ted' se nehodí pro nic jiného než pro ovce. Celá tahle země je už dobrá jen pro ovce. Vlnářský průmysl bují v Thendaře každým dnem. Ze zemědělství jsme nikdy nezbohatli, chovem ovcí by se nám to mohlo podařit.*

Vyhánět rolníky, kteří na Stornových pozemcích hospodařili dlouhá léta, bylo smutné, nemohl je však nechat vyhladovět na mrtvé půdě. Bylo to nezbytné a prospěje to všem.

Bude potřebovat pár mužů jako ovčáky, bude ale muset mít jistotu, že jsou mu absolutně oddaní.

Opravdu je to pro dobro nás všech, uklidňoval se nešťastně. Nemůžeme lpět na minulosti. A v nížinách najdou dostatek úrodné země nebo práci ve městech. Dílny volají po dobrých dělnících a pořád jich nemají dost. Práci najdou i jejich synové a ženy jako služebníci v městských domech. Lepší než pachtit se jako hladová zvířata na vyčerpané půdě.

Nevšiml si, jak se rozpršelo, a uvědomil si to teprve, když se v dešti objevily sněhové vločky. Uklouzl a upadl. Podařilo se mu opět vydrápat se na nohy, byla mu ale zima a sněžilo čím dál tím hustěji. Zastrčil ruce do hlubokých kapes svého pláště a pokračoval

dál. Pečlivě obhlížel škody, které požár způsobil, a ukládal si je do paměti.

Ušel už řádný kus cesty a začínal si přát, aby býval dovolil Lenise připravit mu před odchodem teplou večeři. Mokrá těžký sníh mu i přes silný kabát začínal pronikat až na kůži.

Najednou měl pocit, že zahlédl světlo, tam, kde podle staré balady „nikdy světlo být nemělo“. Leda, pomyslel si s pobavením, že by si mé dojnice vzaly s sebou na pastvu lucernu. Jeho první reakcí byla spíš zvědavost než poplach. Šel blíž a říkal si, jestli na pastvině nemohl opět vzplanout požár, jen jiskra, v noci však dobře viditelná.

Světlo zmizelo a už si nebyl tak jistý, jestli ho vůbec zahlédl. Třeba to byl jen odraz hvězdy na náhodném kousku kovu. Pamatoval si příhodu z mládí, kdy vyhlásil poplach, protože zahlédl v noci světlo, ze kterého se potom vyklubal odlesk měsíce na noži a sponě u opasku, které si ovčák pověsil na plot.

Od toho dávného omylu byl vždycky opatrný, než došel k nějakému závěru. A to se v něm svářelo s hluboko zakořeněným zvykem strhnout poplach okamžitě při první podezřelé známce ohně nebo nezvaného návštěvníka; přivolat nejprve pomoc a teprve potom zkoumat příčinu. Politika *počkej a uvidíš* nebyla v případě ohně, nočních jezdců nebo banditů ta nejlepší.

Opatrně se vydal za světlem. Po chvíli je opět zahlédl, jak se chvěje v temnotě, a když se k němu přiblížil, hrdý, že jeho oči jsou stále ještě stejně dobré jako v mládí, rozeznal v něm třepotavý odraz na skle.

Ale při Zandruově ledovém pekle, odraz *čeho*? Za plískanice jako dnešní nesvítily ani hvězdy, ani měsíc. A jenom několik jeho rolníků bylo natolik movitých, aby měli skleněná okna. Opatrně se přiblížil k domu a viděl, že i když vypadal úplně opuštěně, někde uvnitř hořel oheň — navzdory přísnému zákazu nechávat ohniště bez dozoru — z něho vycházelo ono mihotavé světlo. Vstoupil na dřevěnou verandu, zarazil se, když pronikavě zapraštěla, potom však vešel dovnitř. Z ohně sálalo příjemné teplo, ale zákon byl zákon a nebezpečí nebezpečí. Uhasí ho a ušetří těm lidem pokutu a nepříjemnosti s protipožární hlídkou. Jak se blížil k ohništi, začalo se mu kouřit z vlhkého oblečení. Rukama šátral v temnotě a najednou uskočil. Oči

se mu rozšířily hrůzou. Nahmatal před sebou visící, pohupující se postavy.

To se sami pověsili? Ale proč? Ustoupil a připravoval se na to, co ve světle ohně uvidí. Vydechl úlevou. Z horního trámu visely na usušení jen pláště a kabáty.

Zasypal oheň pískem z vědra, které stálo kousek od krbu, a přál si, aby se rolník vrátil a on mu mohl uštědit lekci o zasypávání ohně v noci, když ho nikdo nehlídá. Kam se ale všichni poděli? V tuhle hodinu určitě nedělají nic dobrého — možná by jim mohl povědět o svém úleku a všichni by se mu společně zasmáli.

Když se ale nevraceli, vyšel znovu ven, aby dokončil obhlídku hranice. Nečas byl stále horší, hustý, oslepující déšť se sněhem, a lorda Storna napadlo, že by bylo možná nejrozumnější vrátit se zpátky do domu, strávit noc u ohně a dokončit kontrolu hranice a škod až druhý den ráno. Proč si jen vzal do hlavy, že škody může odhadnout za takové bouře a ve tmě? Nechtěl se před mladým Hammerfellem ukázat? Když ale vycházel, přšelo jen mírně a potřeboval se nadýchat čerstvého chladivého vzduchu a srovnat si myšlenky.

Ve větru se teď ozývalo zlověstné skučení a lord Storn věděl, že musí vyhledat přístřeší. Na to znal počasí v horách příliš dobře. Hrdost byla jedna věc, a šílenství druhá.

Nejlepší bude, když zamíří na nejbližší statek. Už dvacet, třicet let tam hospodařil muž jménem Geredd, ale jeho dům měl ustoupit novým plánům. Několikrát dostal příkaz, aby se vystěhoval, pokud však lord Storn věděl, stále tam ještě žil. Trmácel se dál, sklouzl do příkopu a vyhrabal se pokryt mrznoucím bahnem. Boty měl promáčené, voda a břečka mu do nich stékala vrchem po holeních až do ponožek. Když zahlédl v okně u Geredda rozsvícenou lampu, pomyslel si, že je to ta nejhezčí lampa, jakou kdy viděl, a ještě než zabouchal na dveře, hlasitě zavolal na pozdrav.

Dveře otevřel mladý muž s černou páskou na oku a v otrhané čapce, která mu dodávala podezřelého a divokého vzezření — Storn si nepamatoval, že by ho někdy předtím viděl.

„Co chceš?“ zeptal se mladík podezíravě. „V bohy zapomenuté hodině, kdy jsou všichni slušní lidé v posteli?“

„Jdu za Gereddem,“ prohlásil Storn. „Pokud si dobře pamatuji, je to jeho dům. Co tady pohledáváš ty?“

„Dědo,“ zavolal mladík rozmrzele, „někdo s tebou chce mluvit.“

Ve dveřích se objevil Geredd, sehnutý a zavalitý, zahalený do staré, pomačkané, doma předené látky. Tvářil se obezřetně. Když ale uviděl Storna, obezřetnost zmizela.

„Můj lorde!“ zvolal. „Jaká čest. Pojd' dovnitř do tepla.“

Za několik minut už Storn seděl na čalouněné lavici v závětrí u krbu a jeho promočené oblečení a boty se sušily nad ohněm.

„Omlouvám se, že nemám žádné víno, pane. Mohu ti nabídnout pohár horkého jablečného piva?“

„Vezmu si velice rád,“ souhlasil lord Storn. Byl překvapen laskavostí, s jakou ho Geredd přijal, i přesto, že věděl, že musí statek opustit. Věrnost ke klanu je v těchto lidech hluboce zakořeněna, uvažoval Storn. Koneckonců jsou to většinou moji vzdálení příbuzní a úcta k vůdci klanu a lordovi má dlouhověkovou tradici. Když mu Geredd horké pivo přinesl, vděčně se napil.

„Ten mladý muž, co mi otevřel — ten mrzout s páskou na oku — to je tvůj vnuk?“ zeptal se a vzpomněl si, že mladík říkal Gereddovi „dědo“.

Geredd mu ale vysvětlil: „Je to nevlastní syn z druhého manželství mé nejstarší dcery, tedy žádný příbuzný. Otec mu zemřel před čtyřmi lety. Poskytl jsem mu přístřeší, protože neměl kam jít. Všichni příbuzní jeho otce odešli na jih hledat práci v Neskaji ve vlnařském průmyslu, on však tvrdí, že nehodlá být vykořeněný bezzemek a zůstal tady.“ Horlivě dodal: „Působí divoce, sám ale víš, jací mladíci bývají — všechno jen řeči, činy žádné.“

„Rád bych si s některým z těch mladých rebelů promluvil, abych zjistil, co si myslí,“ odvážil se navrhnout Storn a rozhlédl se po staré místnosti s vysokým trámovým stropem. Zarputilý, otrhaný mladík však už byl pryč. Starý Geredd si povzdechl.

„Pořád někde lítá se svými přáteli. Však, pane, víš, jaké to s mladými lidmi je: nejraději by změnili celý svět. S tím, jak se v tomhle počasí dostaneš domů, si starosti nedělej. Můžeš spát v mé posteli a já se se ženou vyspím tady u krbu. Je tady s námi také moje nejmladší dcera s manželem, dostali příkaz, aby se vystěhovali, mají

ale čtyři děti, žádnému z nich ještě není ani pět let a Mhari před nece-
lými deseti dny porodila dvojčata, takže je mám všechny tady — co
jiného mohu dělat?“

Storn se pokusil protestovat, ale Geredd trval na svém. „Vůbec
nám to nevádí, opravdu ne. Když je zima, stejně spíme tady v kuchy-
ni. Moje žena už ti povlékla postel naším nejlepším povlečením,“
ujistil ho a odvedl do malé ložnice. Téměř veškerý prostor zabírala
veliká postel s peřinou a přehozem a několika starými, zašívanými,
ale přesto velice čistými polštáři. Přišla Gereddova postarší manželka
a pomohla lordu Stornovi svléknout se z vlhkých šatů a oblékla mu
také spravovanou, ale čistou noční košili. Jeho paruka visela na
sloupku postele a oblečení, v různém stupni usušení, bylo rozvěšeno
všude po místnosti. Stará žena mu upravila přikrývku až k ramenům,
uctivě mu popřála dobrou noc a odešla. Storn se uvelebil v posteli,
konečně mu bylo teplo a přestal se třást, a naslouchal, jak na okno
naráží sníh s deštěm. Brzy usnul. Byl to dlouhý den.

16. KAPITOLA

Markosův domek nebyl velký, ale Erminii připadal v matném světle pochodně útulný a domácký. Noc za okny byla temná, bez hvězd, po nebi se hnaly těžké dešťové mraky ozářené svým vlastním tajemným svitem. Za nízkou kamennou zídkou viděla zříceniny Hammerfellu, které by Alastairovým přátelům z Thendary patrně připadaly romantické. Gavin ten výraz k Markosově nelibosti použil již nejméně třikrát, a Floria ho musela nakonec šťouchnout do žeber, aby toho už nechal.

Domek byl stavěný do drsného horského počasí, moc místa v něm nebylo, jen jedna nízká místnost účelně zařízená dvěma úzkými postelemi. Na jedné z nich teď Erminie seděla, vlhké nohy natažené k ohni.

Za postelemi stál stůl s několika bytelnými židlemi. A to bylo z nábytku všechno. Markos prostřel stůl kusem starého vyšívaneho plátna a postavil na něj několik zašlých stříbrných pohárů. Přinesl ženám večeři a víno. „Mrzí mě, že vás nemohu uvést do salonu,“ omlouval se, Erminie ale zavrtěla hlavou.

„Ten, kdo dává nejlepší, co má, je svou pohostinností roven králi, i kdyby to nejlepší byla jen hromada slámy,“ ocitovala starou moudrost. „A to, co jsi nám poskytl, je rozhodně lepší než hromada slámy.“

Gavin se choulil Erminii u nohou na houni v příjemném teple ohniště, ve kterém to útulně praskalo. Na druhé straně ohniště seděla na posteli Floria, pléd ze silného sametu přehozený přes lehkou bílou tuniku matričního pracovníka — kterou si stejně jako Erminie musela obléknout, protože jejich jezdecké šaty byly promáčené do poslední nitky. Na klíně jí leželo stočené poloodrostlé štěně Copper. Conn seděl na jedné z dřevěných židlí a vedle něho nervózně postával Markos, stále očividně nesvůj, že jeho domek nemůže kněžně z Hammerfellu poskytnout řádné pohodlí. Na malém prostoru mezi stolem a židlemi se tlačilo asi pět mužů. Další půltucet se namačkal

do malé předsínky a strkali hlavy do dveří, aby zachytili alespoň něco z toho, o čem se jedná. Erminie věděla, že jsou to muži, kteří jeli s Connem na první trestnou výpravu a slyšeli, jak se prohlásil za právoplatného dědice Hammerfellu. Když je Markos požádal o pozornost a představil jim Erminii, přivítali ji tak bouřlivě, že se trámy rozechvěly a z nízké půdy pod střechou vylétlo hejno vyděšených netopýrů. Erminii jejich nadšení potěšilo, věděla ale velice dobře, že je spíš určeno jejímu synovi. Byla si jista, že si ho Conn zasloužil, a mluvilo jen v jeho prospěch, jestliže tito lidé, dvacet let bez zákoného pána, byli stále věrni rodině z Hammerfellu.

A v Thendaře jsem si na ně ani nevzpomněla. Je mi hanba. Musím se to teď pokusit napravit. S pomocí krále Aidana... Tady se zarazila a ospale přemítala, co by po těch všech letech vlastně mohla udělat.

Potom se s povzdechem rozpomněla. Conn nebyl právoplatným knížetem. Ta čest byla vyhrazena jejímu staršímu synovi, i když Conn stále nosil otcův meč. Vřelé uvítání v těch lidech ještě víc upevnilo přesvědčení, že ho mají následovat. A přitom mělo patřit jeho bratrovi. Jestli je to osobní oddanost vůči Connovi, co cítí, nikoliv k rodu Hammerfellů, čekají je ještě potíže. Srdce ji bolelo pro oba. Pro toho, kterého celý život milovala, i pro toho, kterého stejně dlouho oplakávala.

Takové pochmurné myšlenky se pro tuto chvíli nehodily. Když však vzhlédla, všimla si, že se Conn mračí, a napadlo ji, že sledoval její myšlenky a dělá si stejné starosti. Pozvedla číši a tiše pronesla: „Jak mě těší, vidět tě opět doma, můj drahý synu. Připíjím na den, kdy hrad tvého otce bude znovu postaven a vy stanete se svým bratrem ve Velké síni.“

Copper na Floriině klíně zavrtěla ocasem, jako by chtěla podtrhnout dojmavost chvíle. Erminie si říkala, kde asi je stará Jewel.

I Conn pozvedl číši a podíval se matce do očí. „Celý svůj život, matko, od první chvíle, co jsem se dozvěděl, odkud pocházím, a i když jsem si myslel, že jsi mrtvá, jsem snil o tom, že tě tady jednou přivítám. Tento večer je pro nás nesmírně radostný, navzdory bouři, která zuří za okny. Necht' nám bohové dopřejí, aby to byl první z mnoha podobných.“ Vypil pohár do dna a postavil ho na stůl. „Je-

diné, co mě mrzí, že Alastair není s námi. Dnešní oslava by vlastně měla patřit jemu, doufejme ale, že mu brzy budeme moct vše nahradit. Mezitím — Markosi, myslíš, že bys mohl poslat pro Jerianova syna? Hraje dobře na *rryl* a jeho čtyři dcery by nám mohly zatančit... Markosi? Kam zase odešel?“ Rozhlížel se po místnosti a hledal svého pěstouna.

„Nech toho chudáka na pokoji,“ namítla Erminie. „Žádnou zábavu nepotřebujeme. Jsem ráda, že jsem zpátky ve své zemi a po ničem víc netoužím. I když mě mrzí, že má s námi starý Markos tolik starostí. Jeho dům není pro tolik lidí stavěný. Máme za sebou s Floriou pět dní namáhavé cesty a nejlepší zábava pro nás bude teplá peřina. Jestli chcete hudbu, Gavin by nám mohl zazpívat,“ dodala a laskavě se na mladého hudebníka usmála.

„Ale mám pocit, že tamhle ten muž ti něco chce...“ dodala nejistě a dívala se na vysokého statného muže, který na Conna kýval z tmavého rohu místnosti, kde také rozeznela Markose.

Conn se zvedl ze židle. „Promiň, jen se zeptám, co chce.“

S číší v ruce popošel do rohu. Erminie ho sledovala očima a viděla, jak muži chvíli naslouchá. Potom sebou trhl tak, že vylil víno z poháru. S hněvivým gestem se otočil a zakřičel:

„Muži hammerfellští!“

V tu chvíli se k němu obrátily všechny oči. Muži v místnosti hleděli plni očekávání, ti, co stáli v předsínce, se nahrnuli dovnitř, mačkali se kolem ohniště a tlačili se k úzkým postelím, na kterých seděly obě ženy.

„Jsou na pochodu, ti bídáci ze Stornu! Jeden by si myslel, že toho alespoň v tomhle počasí nechají, ale žádné takové slitování neznají. Vyrazili ve sněhu a dešti, aby vyhnali chudáky, kteří si rozhodně zaslouží lepší zacházení! Musíme jim v tom zabránit!“

Otočil se ke dveřím a všichni muži se hrnuli za ním, rychle si oblékali pláště a křičeli nadšením. Markos přistoupil k ženám a řekl: „Mé dámy, můj lord posílá své ponížené omluvy, povinnost ho však volá. Prosí, abyste šly spát, a ráno se s vámi zase setká.“

„Slyšela jsem ho, Markosi,“ řekla Erminie a Markosovi žhnuly oči pýchou.

„Podívej se, jak jdou za ním! Pro svého mladého knížete jsou připraveni umřít.“

Erminie si pomyslela, že to Markos odhadl velice správně, až na to, že Conn *není* jejich mladý kníže... Ted' však nebyl čas, aby ho upozorňovala na Alastairova práva.

„Doufejme, že *umírat* pro něho muset nebudou, alespoň ne dnes v noci,“ řekla. Odešli všichni až na Markose, starého sluhu a Gavina, kterého v té mačkanici srazili k zemi. Gavin se škrábal na nohy a chystal se za nimi, Markos však zavrtěl hlavou.

„Ne, drahý lorde. Můj pán si přál, abys zůstal tady a dával pozor na ženy. Představ si, co by se mohlo stát, kdyby se Stornovi muži dozvěděli, že kněžna je pod touto střechou. Neváhali by nám ji spálit nad hlavou.“

„Jak už to jednou udělali,“ podotkla Erminie. Nepřekvapilo ji, že Conn rychle odjel s muži, které znal celý svůj život, a na Gavina zapomněl. Cítila se poměrně v bezpečí, byla však starému muži vděčná, že Gavinovi zachránil tvář.

Když všichni odešli, jediným zvukem v místnosti bylo praskání ohně a pleskání deště na dláždění venkovské cesty pod oknem. Erminie dopila víno — nebylo nějak zvlášť dobré, ale Erminie nebyla žádný velký piják a nevadilo jí to — a dělala si starosti o Conna, který odjel v takovém počasí, a o muže, kteří šli slepě za ním a považovali ho za svého právoplatného vůdce.

„Vždyť mají pravdu,“ řekla Floria tiše, jak si přečetla její nevy-slovené myšlenky. „Jejich věrnost a lásku si zasloužil a nikdy ji neztratí, ať už Alastair svým právem prvorozeného získá cokoliv.“

Erminie souhlasila s moudrostí, která ve Floriiných slovech byla, svých obav se však zbavit nedokázala.

„Miluji je oba,“ pokračovala Floria, „a dělám si o ně starosti. Conna ta záležitost s Alastairem trápí ještě víc než tebe. Proč si myslíš, že tak rychle odejel?“ Erminie se nepokusila dát odpověď, tak si Floria odpověděla sama.

„Dokud se to vše s Alastairem nevyřeší, nechce být se mnou v jedné místnosti. Svého bratra má upřímně rád a nechce ho zradit.“

Konečně to bylo vysloveno a Erminie byla ráda. Chodily kolem toho tématu s Floriou od okamžiku, co Conn přijel do Thendary. A

od slavnosti s přerušenými zasnubami to mezi nimi stálo za každým slovem, které spolu prohodily.

„Chceš ho zradit ty?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Vyrůstala jsem s ním a vždycky jsem ho měla ráda. A tak jsem byla šťastná, že bude mým manželem. Víím, že mě má rád a byl by ke mně laskavý. Potom ale přišel do Thendary Conn a všechno se změnilo.“

Erminie nevěděla, co na to říct. Ona sama takovou lásku nikdy nepoznala, a to jí teď před tou mladou ženou svazovalo jazyk.

„Kéž bych si mohla vzít oba!“ zvolala Floria téměř v slzách. „Nesnesu pomyšlení, že bych měla Alastaira zradit, ale život bez Conna by byl prázdný a neměl by pro mě cenu.“

Gavin s pokřiveným úsměvem prohodil: „Slyšel jsem, že ještě před sto lety bylo něco takového tady v horách možné.“

Floria se začervenala a ohradila: „To byly barbarské zvyky. A dokonce i v horách to už neplatí.“ Ach, jak si jen má vybrat mezi svým starým kamarádem, kterého má ráda jako vlastního bratra už od dětství, a jeho dvojčetem, tak podobným — a zároveň naprosto jiným? Nebylo to jen tím, že s ní Conn sdílel dar *laranu* a mohl do jejího srdce vstoupit způsobem, jakým by to Alastair nikdy nedokázal — Floria věděla, že je to daleko víc — dokud jí Conn neočekávaně nevstoupil do života, nikdy takovou vášeň a touhu nepoznala. Styděla si to přiznat, ale Conn jí teď připadal živoucí a žádoucí a Alastair jen jeho vybledlým odrazem.

„Ať je to ale tak, nebo tak,“ pokusila se o lehčí tón, „v každém případě mě budeš mít za snachu — hraje tedy *pro tebe* nějakou roli, kterého z nich si vezmu?“

„Jenom jestli si přeješ stát se kněžnou z Hammerfellu,“ odpověděla jí Erminie tiše.

A Floria poprvé nahlas vyslovila, o čem již byla dávno přesvědčena: „Raději bych chtěla Conna, než být kněžnou z Hammerfellu.“

A Conn teď odjel do bouře. Přála si, aby bývala mohla jet s ním, od žen se ale očekávalo, že zůstanou doma a budou na své muže čekat u krbu... Říkala si, jestli to čekání a obavy nejsou ještě horší než sama výprava.

Věděla, že jí nic nepomůže, když se bude pro Conna trápit. Byla to jeho povinnost jít tam, kde ho jeho lidé potřebují. Usmála se na Gavina a poprosila: „Nezazpíval bys nám, příteli, než se uložíme ke spánku? Nepochybuji o tom, že jsme tady v bezpečí a vidím, že lady Erminie padá únavou.“ Conn jí koneckonců svěřil matku do péče. A jak ho znala, nepochybovala, že jí tím prokázal čest.

Přestalo pršet, na nebi se rozzářily hvězdy a byla lezavá zima. Conn ujížděl v čele svých mužů a věděl, že jede zabránit špatnosti, které sotva rozuměl. Král Aidan považoval za samozřejmé, že lord má právo rozhodovat o osudu všech svých lidí.

Možná by lord Storn neměl vlastnit všechnu půdu, třeba byla chyba už v samotném systému. Kdyby půda patřila malým vlastníkům, kteří by na ní hospodařili, mohli by sami rozhodnout, jak ji nejlépe využít. Dokud bude ale tento systém jediným zákonem v zemi, kdo byl on, aby si hrál na svědomí lorda Storna a říkal, jak má zacházet se svým majetkem?

Tuto otázku si nikdy předtím nepoložil. Vždycky považoval za dané, že to, co Markos nazývá *špatným*, skutečně špatné je. Teď se začínal ptát. Nevěděl, co je správné, stále silněji si však uvědomoval, že země by měla být rozdělena mezi rolníky.

A věděl — i když přesně nedokázal říct *jak*, nějak to muselo souviset s tajemným spojením s bratrovou myslí —, že Alastair jeho přesvědčení nesdílí. Ten považuje za samozřejmé, boží vůlí určené, že má nad těmito lidmi, kteří se narodili jako jeho poddaní, neomezenou moc. Na tom se s Alastairem patrně nikdy neshodnou. Až do dnešní noci však považoval za nesporné, že by se měl Alastairovi podřídit, protože se hloupým řízením náhody narodil o dvacet minut starší.

Jaký *rozdíl* v tom ale je? Jestliže má k vládnutí lepší schopnosti než Alastair...

Tady nit svých úvah přetrhl, upřímně vyděšen zrádcovskými myšlenkami, které do nich pronikly. Od té doby, co se nedovoleně zahleděl do Alastairovy zaslíbené manželky, pochyboval o všem — o zákonu, o základech vesmíru, ve kterém žil.

Přinutil se nemyslet na nic jiného než na zvonění kopyt koní na zmrzlých kamenech horské cesty. Ze zamyšlení ho vytrhl Markosův výkřik.

„Přijeli jsme pozdě. Podívejte, ti lotři je už vypálili. Celé hospodářství je v plamenech.“

„Jedeme dál,“ zavelel Conn. „Někdo tam možná ještě zůstal. A jestli je vyhnali v noci, jako je dnešní, budou potřebovat naši pomoc víc než kdy jindy.“

Slyšeli je dřív, než je spatřili: vojáci v uniformách Stornu před sebou strkali smíšenou skupinku polooblečených mužů, žen a dětí. Žena v noční košili svírala v náručí dvě nemluvňata, další bosé děti se jí tiskly u nohou. Starší muž soptil hněvem a křičel:

„To jsem si od lorda Storna po čtyřiceti letech nezasloužil!“ Šedivá žena, očividně jeho manželka, se ho snažila uklidnit.

„No tak, no tak, všechno bude vypadat jinak, až se rozední a budeš si moct promluvit...“

„Sám lord mi slíbil...“

Connovu pozornost upoutal menší muž v záplatované noční košili, boty navlečené na bosé nohy. Mával zatřátlými pěstmi a nepřítelně řval. Conn poslouchal. Jeden z vojáků se pokoušel zjistit, co se mužíkovi stalo.

„Přijeli, když jsme spali, vyhnali nás do deště a zapálili dům. Říkal jsem jim — *žádal* jsem, aby přestali — přikázal jsem, aby toho okamžitě nechali, a říkal jsem jim — říkal jsem jim, kdo jsem, oni ale neposlouchali...“

Stařík byl v obličeji rudý jako rak. Conn měl obavy, že ho raní mrtvice.

„A kdo tedy, dědo, jsi?“ zeptal se jeden z Markosových mužů uctivě.

„*Ardrin ze Stornu!*“ zaječel mužík, v obličeji brunátný.

Vojáci se rozeřvali smíchy. „A já jsem Strážce z Věže v Arilinu!“ volal jeden. „Dnes v noci ale můžeme upustit od protokolu a říkej mi klidně jen ‚Jeho Veličenstvo‘.“

„Zatraceně,“ křičel mužík vztekle. „Říkám ti, že jsem Ardrin, lord Storn. Schoval jsem se tady...“

„Drž už, dědku, klapačku, začínám toho mít dost! Myslíš, že bych nepoznal svého lorda?“ snažil se ho umlčet voják.

Conn si prohlížel staříkův obličej. Nikdy by ho nenapadlo, aby mu uvěřil — ale každý telepat věděl, kdy naslouchá pravdě, a tu Conn právě vyslechl. Ten stařík byl *opravdu* lord Storn — a bylo dokonalou ironií osudu, že právě Storn byl v prudkém dešti vyhnán vlastními vojáky a dům, ve kterém se schovával, zapálili podle jeho vlastních příkazů. Conn se těm vojákům vůbec nedivil — kdo by si pomyslel, že tenhle stařec v seprané flanelové košili je nejmocnější muž odtud až k Aldaranu?

Conn k němu přistoupil, lehce se uklonil a tiše pravil: „Lorde Storne, tak konečně jste na vlastní kůži poznal hrůzu vlastních rozkazů!“ K vojákovi dodal: „Bez vybraného oblečení a příčesku vypadá jako každý jiný stařec.“

Voják se podíval pozorněji. „U Zandruova pekla!“ zaklel. „Pane, já jsem tě nepoznal. Jen jsem postupoval podle tvých rozkazů — vyhnat Gereddovu rodinu...“

Storn zasupěl a vypadalo to, že každou chvíli pukne vzteky.

„*Moje rozkazy?* A rozkázal jsem, že máte Gereddovu rodinu vyhnat uprostřed noci — za takové bouře?“

Voják byl na rozpacích. „Myslel jsem si, že nám to ušetří práci s ostatními. Jako odstrašující příklad...“

„Ty jsi myslel?“ zeptal se Storn pohrdavě. Ukázal na chvějící se, plačící děti. „Když vidím *tohle*, musím o tvé schopnosti myslet pochybovat.“

Vložil se do toho Conn: „Na tom teď nezáleží. Nejdůležitější je, dostat ty děti někam pod střechu.“ Storn se chystal promluvit, Conn se k němu ale otočil zády a zamířil k ženě s nemluvnaty v náručí.

Lord Storn na vojáka ostře křikl: „Příště poslouvej, když ti někdo něco říká! Vraťte se teď do pevnosti. Na jednu noc jste už způsobili problémů víc než dost.“

Voják otevřel ústa, aby něco řekl, pak ale uviděl Stornův rozhněvaný obličej a mlčky zasalutoval, štkl na své muže a už byli pryč. Conn zatím oslovil ženu s dětmi.

„Dvojčata,“ řekl. „Moje matka zažila něco velice podobného — a také zásluhou laskavého lorda Storna, jestli se nepletu — když nám s bratrem bylo jen něco málo přes rok. Máš kam jít?“

Žena plaše odpověděla: „Manžel mé sestry pracuje na pile v Neskaji. Ti si nás alespoň na čas vezmou k sobě.“

„Dobrá, tak tam potom běž. Markosi,“ přivolal starého sluhu. „Posaď tuhle ženu i s nemluvňaty na mého koně a jeden z našich mužů — nebo dva — ponesou větší děti. Vezměte je na Hammerfell k některému z našich rolníků. Až se rozední, odvezte je na voze do Neskaji, nebo kamkoliv budou chtít. S vozem a oslem se potom vraťte.“

„Ale co ty, pane?“

„O mne se nestarej. Udělej, co ti říkám, já už se domů nějak dostanu. Mám dvě zdravé nohy,“ ujistil ho Conn a potom se ženy zeptal: „A až se tam dostaneš?“

„Můj manžel je střihač ovcí, pane. Vždycky tvrdě pracoval, ale před několika týdny nás vyhnali, těsně než jsem slehla...“

Před ženu vystoupil drsně vyhlížející muž s pískově červenými vlasy rozevlátými ve větru a černýma očima. Oslovil Conna:

„Pracoval jsem celý svůj život. Ale se čtyřmi — ne šesti — malými krky, které musím živit, se nemohu toulat z místa na místo bez střechy nad hlavou. Tvrdě jsem dřel, abych svůj dům udržel — a potom nás vyhnali — nikdy jsem, pane, neudělal nic, abych si to zasloužil. A rád bych se lorda zeptal, za co mě tak trestá.“

Conn trhl hlavou ke Stornovi a řekl: „Tady stojí. Tak se ptej.“

Mladý muž polkl a sklopil oči, nakonec se však obrátil k lordu Stornovi a zeptal se: „Pane, proč? Co jsme ti jen udělali, že nás teď už podruhé takhle vyháníš z domova?“

Storn se napřímil. Conn ho pozoroval, jak se ze všech sil snaží zachovat důstojnost. Nebylo však lehké vypadat důstojně v záplatané košili, která mu sotva zakrývala kostnaté stařecké hýždě, a trást se zimou.

„Ptáš se proč, mladý muži — jak se jmenuješ? Geredd mi jen řekl, že jsi manželem jeho nejstarší dcery.“

Muž si přejel rukou po čele.

„Ewen, můj lorde.“

„Takže Ewene. Veškerá půda je vyčerpaná. Na hospodaření se už nehodí a krávy neuživí. Jediné, k čemu je dobrá, jsou ovce. Ovce ale potřebují spoustu místa na pastvu — hektary a hektary. Ty jsi střihač a práce se pro tebe najde dost. Musíme se však zbavit všech těch malých hospodářství a půdu spojit na pastviny. Už tomu rozumíš? Jenom blázen by se pokoušel udržet v horách, na vymrskané půdě třicet malých hospodářství. Opravdu je mi vás líto, ale co mám dělat? Jestli budu hladovět jen proto, že vás půda neuživí, neprospěje to mně ani vám.“

„Já jsem však nikdy hlad neměl a vždycky jsem na den přesně platil svůj nájem,“ trval na svém Ewen. „Já půdu neobdělávám, tak proč mě vyhánět?“

Storn opět zbrunátněl a vypadal rozhněvaně. „Ano, možná se ti to nezdá spravedlivé. Můj správce mi ale tvrdí, že nemohu udělat žádnou výjimku. Když dovolím zůstat jednomu, jedno jak majetnému — a nepochybuji o tom, že ty patříš k těm majetnějším —, potom si o něm všichni budou myslet, že má zvláštní *práva*. A někteří klesli tak hluboko, že mi dluží nájemné za deset, někteří dokonce za patnáct i dvacet let — od doby, co začala ta velká sucha.“

Nejsem žádný tyran — za jeden špatný rok nájemné každému prominu. Všechno má ale své meze a už s tím musím nějak skoncovat. Moje půda se pro zemědělství nehodí a už na ní rolníky držet nemohu. Nepřináší mi to žádný zisk — a nikomu z vás neprospěje, když zkrachuji.“

Conn byl ohromen nevyhnutelnou logikou a jasností jeho argumentů. Na hammerfellských pozemcích se potýkali se stejnými problémy. Pomůže to něčemu, když každého malého rolníka nechají, aby sám bojoval o přežití? Nepodřídil se jen Storn nepřijemné nezbytnosti? Měl by si o tom s Alastaiрем důkladně promluvit — nebo možná dokonce s lordem Stornem. Storn tady v horách koneckonců úspěšně hospodaří už celá desetiletí, dávno předtím, než se narodil.

Měla by však existovat nějaká cesta pro zvláštní výjimky a jestliže půda není dobrá pro zemědělství a patří jednomu velkému vlastníkov, neměl by se společně se svým správcem sejít s rolníky a společně rozhodnout, co by měli udělat, místo toho, aby jeden rozhodoval za všechny, právě tak, jak to dělá Storn?

Dost. On *nebyl* knížetem z Hammerfellu, i když se na to celý život připravoval. Musí se o tom poradit s Alastairem. A zvyk velí, že to bude Alastair, kdo rozhodne. *Ano, i kdyby to bylo špatné rozhodnutí*, říkal mu vnitřní hlas cti a zákona. Potom se v něm však ozval hlas, který v něm Markos celý život pěstoval: *Jsem za všechny ty lidi zodpovědný*, a připomněl mu, že i kdyby na nich Alastairovi nezáleželo, musí svého bratra neustále přesvědčovat, aby dělal to, co považuje on, Conn, za správné.

Storn si ho upřeně měřil pohledem. Potom bojovně prohlásil: „Předpokládám, že ty jsi Hammerfellův bratr, to druhé dvojče. Pak musíš být ten muž, který celé léto pronásledoval mé vojáky a zasaňhoval do mých rozkazů.“

Conn odvětil: „Dnes v noci jsem do tvých rozkazů nezasáhl. Je to snad zločin ujmout se ženy se šesti dětmi, která stojí bez přístřeší na dešti?“

Starý lord měl dost svědomí, aby se začervenal. Pokračoval ale dál: „Tvoji muži naváděli k anarchii — podněcovali mé rolníky, aby proti mně povstali.“

„Nic takového,“ odmítl nařčení Conn. „Celé léto jsem strávil v Thendaře — a ani jindy jsem nikoho k povstání neburcoval.“

„A předpokládám, že jsi ani nezabil mého synovce?“ poznamenal starý muž kousavě.

Conna tím zaskočil. V žáru čestné diskuse na starou mstu úplně zapomněl.

Řekl: „V té šarvátce jsme *doma* Ruperta skutečně zabili. Útočil však na mne se zbraní v ruce na pozemcích, které již od nepaměti patří k Hammerfellu. Žádnou vinu proto necítím. Nemohu za pomstu, která začala, ještě než jsme se ty nebo já narodili. Toto nepřátelství jsem zdědil — a díky tobě, pane, je to moje jediné dědictví.“

Storn se na něj zamračil. „Přiznávám, že něco pravdy na tom, co říkáš, je. Dlouhá léta jsem si ale myslel, že ta pomsta dohořela, jediným možným způsobem, jaký v takových případech bývá — nezůstal naživu nikdo, kdo by ji dál rozdmýčával.“

„To je pravda,“ souhlasil Conn. „A musím ti říct, že jestli stále toužíš po boji, lorde Storne, můj bratr a já...“ zarazil se, protože si uvědomil, že Alastair je stále ve Stornových rukách.

V náhlém tichu si to uvědomil i Storn a rychle řekl: „O svého bratra se neboj. Je mým hostem a chrání ho ohňové příměří. Zachránil život mému jedinému pokrevnímu příbuznému, který mi zůstal — mé praneteři. Působí jako rozumný člověk a rozhodně nemám v úmyslu odvděčit se mu ve zlém.“ Potom se zahloubal a dodal: „Koneckonců, mladý Hammerfelle, možná ta pomsta trvala již dost dlouho — a moc nás už nezbylo...”

„O milost se tě neprosím,“ prohlásil Conn pevně.

Storn stáhl obočí. „Ze zbabělosti tě nikdo vinit nemůže, mladíku. Dost problémů však máme za našimi hranicemi a možná bychom neměli pěstovat nepřátelství ještě uvnitř vlastních bran. Aldaranové a Hasturové jsou připraveni zhltnout naše panství, a když se budeme svářit...”

To Conna přimělo, aby si vzpomněl na krále Aidana, kterého si tak nepochopitelně zamiloval. Storn však o něm mluví, jako by byl jejich největší nepřítel. Odměřeně řekl: „Osud Hammerfellu již není v mých rukách, lorde Storne. Nejsem to já, kdo musí rozhodnout, zda nepřátelství mezi našimi rody má být čestně ukončeno, nebo dovedeno do konce. Na to může odpovědět pouze kníže z Hammerfellu, můj lorde. Jestliže toužíš po ukončení staré krevní msty...”

„To jsem neřekl,“ skočil mu do řeči Storn.

„Jestliže má být ukončena,“ opravil se Conn, „je na mém bratrovi, aby se k tomu vyjádřil, já do toho nemám co mluvit.“

Storn se na něj zamračil a potom řekl: „Připadáte mi s bratrem jako muž, který se nedokázal dohodnout se svou levicí, aby dělala to samé jako pravice a nechal se roztrhnout ve dvě, když se snažil řídit své spřežení oběma směry. Měli byste se s bratrem domluvit, co vlastně chcete. A potom jsem připraven s vámi jednat, ať o míru, nebo o válce.“

„Těžko se mohu s bratrem domluvit, když ho držíš ve svém hradu, pane.“

„Už jednou jsem řekl, že je můj host, a nikoliv zajatec. Může odejít, kdykoliv se mu zlíbí, byl bych však špatný hostitel, kdybych ho nechal jít s nezhojenými spáleninami. Jestliže si ho přeješ navštívit a přesvědčit se na vlastní oči, že mu nic nechybí, dávám ti své slovo, že žádný ze Stornů nebo jejich spojenců ti neublíží ani zbraní,

ani křivým slovem... a mému slovu můžeš věřit stejně jako slovu Hasturů.“

Storn měl pravdu. Bylo na čase, aby si s Alastairem promluvil. Věřit Stornovi bylo proti jeho nejhlubšímu přesvědčení. Přesto mu cosi říkalo, že celá ta krevní msta mohla skončit již před dávnými lety, stačilo jen, aby si obě strany byly ochotny důvěřovat. Otevřenost a vysvětlení starého Storna na něj zapůsobily. Měl se spolehnout na své pocity, nebo se držet starého nepřátelství, které začalo dávno předtím, než se narodil a neměl s ním nic společného?

„Přijímám tvé pozvání,“ řekl nakonec, „a přijdu si se svým bratrem promluvit.“

Storn pokynul jednomu ze svých mužů.

„Odved’ mladého Hammerfella na Storn,“ přikázal, „a ručíš mi za to, že se mu nic nestane a může odejít, kdykoliv se mu zachce. Dal jsem mu na to své čestné slovo.“

Conn se starému muži uklonil a rozhlédl se po svém koni. Potom si však uvědomil, že na něm Markos odvezl ženu s dvojčaty. Byl ale mladý a silný a déšť pomalu ustával. Vyrazil odhodlaně ke Stornu a teprve když mu starý lord Storn zmizel z dohledu, ho napadlo, kde tu noc přespí on.

17. KAPITOLA

Alastair a Lenisa si toho po odchodu starého lorda Storna už moc neřekli. Možná proto, že za dané situace nebylo příliš co dodat: Alastair byl zaslíben jiné ženě a Lenisa byla praneteř jeho úhlavního nepřítele.

Chtěl jí říct o Florii, nevěděl ale jak. Bylo by namyšlené předpokládat, že ji bude zajímat jeho nastávající manželka, a ještě namyšlenější domnívat se, že ji ten vztah raní nebo rozlící.

Vlastně se mu chtělo říct jí o sobě úplně všechno, neustále si ale musel připomínat, že je z rodiny Stornů a rozhodně ne žena, o kterou by se mohl jakkoliv zajímat, i kdyby nepřislíbil manželství někomu jinému. Tak tam jen mlčky seděli, jazyky svázané, a lítostivě se dívali jeden na druhého. Aby prolomila to bolestivé ticho, Lenisa nakonec připomněla, že jestli chce, aby se mu spáleniny zahojily, měl by si odpočinout.

„Nic mě už nebolí,“ bránil se Alastair.

„To ráda slyším. Stále ale ještě nejsi tak zdravý, abys mohl ven do bouře nebo na válečné tažení,“ upozornila ho Lenisa. „Měl bys teď spát.“

„Nejsem ale vůbec ospalý,“ stěžoval si Alastair.

„To je mi líto, přesto ale víš, že odpočívát musíš. Mám se jít zeptat dámy Jarmilly, jestli by pro tebe neměla něco na spaní?“ zeptala se, jako by byla ráda, že bude mít co dělat.

„Ne, ne, nechci tě obtěžovat,“ odmítl Alastair rychle, aby neodešla. Báł se, že by to mohla využít a už se nevrátit.

Celou tu dobu ležel starý pes bez hnutí na podlaze, jen občas nastrožil uši, když Alastair promluvil. Teď ale začala Jewel kňučet a neklidně pobíhat po místnosti. Lenisa se na ni zvědavě podívala a Alastair se zamračil a okřikl ji.

„Lehni, Jewel. Uklidni se! Co se to s tebou děje? Řekl jsem, lehni,“ napomenul ji ostře, Jewel se ale nenechala uklidnit a dál poštěkávala a běhala po místnosti.

„Nepotřebuje ven? Mám s ní jít nebo zavolat dámu Jarmillu?“ zeptala se Lenisa a vykročila ke dveřím. Jewel na dveře několikrát vyskočila a potom úpěnlivě zakňučela. Jako by její prosbu vyslyšela, vstoupila dáma Jarmilla.

„Mladá paní,“ začala a potom se zarazila: „Co je s tím psem, pane?“

Jewel kňučela stále hlasitěji. Dáma Jarmilla se ji snažila překřičet. „Venku je muž, který trvá na tom, že chce mluvit s knížetem Hammerfellem — tvůj blízký příbuzný, pane, soudě podle obličeje...“

„To musí být můj bratr Conn,“ řekl Alastair. „Proto ten pes tak vyvádí. Conna zná a nečekala, že se tady s ním setká. Stejně jako já. Myslel jsem si, že je v Thendaře.“ Zaváhal. „Mohu tě požádat, *damiselo*, abys ho přijala?“

„Uved’ ho dovnitř,“ přikázala Lenisa dámě Jarmille, která nesouhlasně zasupěla, ale odešla a Jewel jí běžela v patách. Za chvíli byla zpátky a radostně skákala kolem Conna, který vstoupil do místnosti. Byl mokrý a promrzlý, protože déšť místo aby přestal, přešel do sněžení. Ve vlasech měl led.

Lenisa se na něj podívala a dětinsky se rozchichotala. „To musí být poprvé v celé historii Stornu, co tady máme ne jednoho, ale *dvě* knížata z Hammerfellu. Doufám, že alespoň vy dva se od sebe rozeznáte. Kterého jsem potkala v hospodě v Lowerhammeru a stál mě miskou kaše s medem?“

„To jsem byl já,“ řekl Alastair uraženě, že se ptá. „To jsi mohla poznat už podle mého psa.“

„Opravdu? Podívej se, jak vítá tvého bratra. Je nadšená, jako by to byl její pán,“ a k Alastairově nelibosti dodala: „Nemůžeš mi vyčítat, že vás od sebe nerozliším, když to nedělá ani pes, který vás oba zná daleko lépe než já.“

Měla pravdu a Alastair se zastyděl za své rozladění. A bezděčně se rozzlobil na Jewel za to, co mu připadalo jako zrada. Ostře ji okřikl: „Lehni, Jewel. To už stačilo.“

„Na toho psa se zlobit nemusíš,“ řekl Conn nevlídně. „Neudělala nic, co bys jí mohl vyčítat. Ale ze všech míst, kde bych čekal, že tě

najdu, je tohle rozhodně poslední. Pěkně v teple pod Stornovou střechou, zatímco drahý lord vyhání naše lidi v dešti z domovů.“

Alastair se zamračil a opáčil: „Myslel jsem, že jsi v Thendaře a staráš se o matku. Nechal jsi ji samotnou a bez ochrany?“

„Naše matka má celou řadu zájemců, kteří by se o ni rádi postarali,“ odseknul Conn. „Je ale v bezpečí a je s ní Floria. Copak si myslíš, že mohly zůstat v Thendaře a nečinně přihlížet, když zjistily, že jsi zraněný a ve Stornových rukách?“

„Skutečně jsem si to myslel,“ potvrdil Alastair. „Koneckonců, žádné nebezpečí mi tady nehrozí. Lord Storn je velice zdvořilý a pohostinný.“

„To vidím,“ řekl Conn suše a úkosem se podíval na Lenisu. „Je do pohostinnosti také zahrnuta jeho praneteř?“

Alastair se zakabonil. Conn mu četl myšlenky a věděl, že se urazil víc kvůli Lenise než kvůli sobě. Alastair upjatě odsekl, že o tom se nebudou vůbec bavit a *damisela* byla tak laskavá, že mu ošetřila rány. O něčem jiném nebyla vůbec řeč.

„Nevím, jak se chováte k ženám tady v horách,“ řekl Alastair nakonec káravě, „ale v Thendaře by nikdo neřekl křivé slovo ani o vnučce — nebo praneteři, když chci být přesný — svého úhlavního nepřítele.“

„Co si mám myslet, když tě tady s ní v tuto pozdní noční hodinu nacházím o samotě. Jsou tvá zranění tak vážná, bratře, že u tvého lůžka musí celou noc bdít žena?“

„V Thendaře nemusí být nikdo na smrtelné posteli, aby ho mohla ošetřovat žena,“ opáčil Alastair a Conn si přečetl nevyřčenou část jeho myšlenek: *Můj bratr už navždy zůstane vesnickým balíkem. O taktu a galantnosti toho ví míň než jeho vlastní pes.*

Conn řekl: „Přišel jsem si s tebou promluvit, bratře. Můžeme se tedy na chvíli bez přítomnosti *damisely* obejít?“

„Nemám nic, co bych v její přítomnosti, stejně jako v přítomnosti boží, nemohl vyslovit, protože vše, co řeknu, bude čistá pravda,“ prohlásil Alastair. „Prosím neodcházej, Leniso.“

Nechci být bez ní. Až do této chvíle si to Alastair tak jasně nepřipouštěl. Ted' to věděl. A Conn, který jeho myšlenku zachytil, ostře

řekl: „A co Floria, co bude s ní? Čeká na tebe po boku naší matky, zatímco ty nedokážeš nechat na pokoji ani sukně z rodu Stornů.“

„To mi vyčítáš ty?“ odpověděl mu Alastair řezavě, „ty, který neustále visíš očima na mé zaslíbené manželce?“

Myslel jsem si, že Alastair žádný laran nemá. Jak mi tedy nahlédl do myšlenek? Nebo je to tak zřejmé? vyděsil se Conn a zaplavil ho pocit viny.

Mírně řekl: „Bratře, nemám v úmyslu se s tebou přít, rozhodně ne zde, pod Stornovou střechou. Mluvil jsem s lordem Stornem a předpokládám, že ty jsi k tomu tady měl také příležitost...“

Alastairův hněv jeho klidný tón neochladil, naopak, ještě víc ho rozdmýchal.

Takže po všech těch řečech, jak mě uznává za knížete a svrchovaného pána, chodí za mými zády za lordem Stornem a snaží se s ním domluvit, aniž by se mě zeptal. Má pocit, že Hammerfellu a jeho mužům stále ještě vládne!

Takže, pomyslel si Conn, on má pocit, že po dvaceti letech ve městě na hony vzdáleném Hammerfellu, hejsek a budižkničemu může přijít a diplomaticky všechno urovnat, bez znalosti dlouhé historie mezi Hammerfellem a Stornem. Copak to je čestné jednání? Celým srdcem si přál, aby si bratr dokázal přechíst jeho myšlenky. Takhle musí pracně hledat slova a Conn si uvědomoval, že se slovy neumí zacházet. Naproti tomu Alastair se svými městskými způsoby přesně ví, jak mluvit a vyhnout se přitom hlavnímu problému.

A do téhle dívky se zamiloval — do Stornovy praneteře. Ví ona o tom? Má laran?

Nakonec tiše pravil: „Je na tobě, Alastaire, abys povolal muže, kteří jsou stále ochotni bojovat za Hammerfell. Král Aidan potom...“ odmlčel se náhle.

Než mohl pokračovat, ozvala se Lenisa: „Musí tedy dojít k válce? Když jste s mým prastrýcem tak rozumně rozmlouvali, doufala jsem, že by se nám mohlo podařit najít nějaký způsob, jak s tím odvěkým nepřátelstvím skoncovat...“

Alastair se na ni podíval a uhnul přitom očima před Connem: „Chceš opravdu, *domno* Leniso, abychom uzavřeli mír?“

Conn se celou dobu snažil zachovat klid, teď se v něm však neočekávaně vzedmul takový hněv, že se neovládl a vybuchl.

„To je přesně to, proč jsem chtěl, aby nás ta lady nechala o samotě. Máme mnoho důležitých věcí, které musíme projednat a do kterých nemá žena co mluvit,“ vyštěkl vztekle.

Alastair řekl: „Se svým venkovským vychováním jsi nezdvořilý, bratře. V civilizovaných částech světa se ženy na důležitých rozhodnutích podílejí společně s muži, vždyť se jich ostatně týkají úplně stejně. Snažil by ses z rozhodnutí, jako je toto, vyloučit svou matku, která je matričním pracovníkem ve Věži? Nebo je to jen tím, že Lenisa je příliš mladá, aby mohla do takového rozhodnutí zasahovat?“

„Je z rodu *Stornů*,“ zněl Connův prudký soud. Lenisa se předklonila a řekla: „A proto se mě to rozhodnutí bezprostředně týká. Představuji jednu stranu té dlouholeté pomsty. Zdělila jsem ji a ztratila v ní otce stejně jako vy — i když přiznávám, že jsem ho téměř neznala — jak tedy můžeš říct, že do toho nemám co mluvit? To mám tiše sedět stranou a nechat rozhodovat ostatní?“

Conn jí začal již klidněji vysvětlovat: „*Damiselo*, žádné nepřátelství vůči tobě necítím. Nepřítelem tě mohu zvát jen podle jména. Nebojovala jsi ani nezabýjela a jsi jen jedna z obětí, nikoliv původců.“

Lenisa rozzlobeně vykřikla: „Mluvíš, jako bych byla dítě nebo slabomyslná. Jen to, že netřímám meč a nebojuji dědovi po boku, ještě neznamená, že o té prastaré mstě nic nevím.“

„Teď jsem tě opět rozhněval, a to jsem neměl v úmyslu,“ řekl Conn. „Jen jsem se pokoušel...“

„Odsunout mě stranou, protože o takových věcech směji mluvit jen muži,“ zuřila Lenisa stále víc. „Alespoň tvůj bratr uznává, že mám nárok zajímat se o záležitosti svého klanu a rodiny! Věř, že jsem lidská bytost a mám právo na vlastní myšlenky a mohu mluvit otevřeně o tom, co se mě týká, místo abych šeptala svému manželovi, jak má jednat *za mne*!“

Conn byl nesvůj a snažil se to celé obrátit v žert: „Nevěděl jsem, že jsi členkou řádu Sester meče...“

„Ne, nejsem,“ řekla Lenisa, „ale přesto cítím, že mám právo mluvit a ta msta se mě týká stejně jako mého děda. A dokonce mož-

ná ještě víc, protože on je starý a ať se dohodneme na čemkoliv, bude se ho to týkat jen pár let. Já a případně mé děti s tím však budeme muset žít celý náš život, který máme před sebou.“

Conn po chvíli stísněně přiznal: „Máš pravdu. Promiň mi, *dommo* Leniso. Myslíš si tedy, že bychom s bratrem měli jednat s tebou místo tvého dědečka?“

„To jsem neřekla, jen si ze mne děláš legraci. Jediné, co jsem řekla, bylo, že se mě to týká stejně jako dědečka, a proto mám právo, abych vyslovila svůj názor.“

„Dobře, tak tedy řekni, co si o tom myslíš,“ vyzval ji Conn. „Jaký je tvůj názor na tu mstu? Chceš pokračovat dalších sto let, jen proto, že se naši předkové nenáviděli a zabíjeli?“

Lenisa se upřeně dívala do zdi, čelisti zatnuté, jakoby bojovala s pláčem. Nakonec řekla: „Nechci na Alastaira myslet jako na svého nepřítele. Ani na tebe. Žádné nepřátelství vůči vám necítím, zapomněl na ně i můj děd. S tvým bratrem rozmlouval jako s přítelem. A co chceš ty, Hammerfelle?“

Sentimentální nesmysl, uvažoval Conn. Není to nic jiného než romantické dívčí poblouznění. Pohledné muže patrně nepotkává každý den. Avšak přímost, s jakou mluvila, na něj udělala dojem. Obdivoval její upřímnost.

Alastair se natáhl a vzal ji za ruku. Tiše řekl: „Nechci být tvým nepřítelem, Leniso. Možná bychom mohli najít nějaký způsob, jak zůstat přáteli.“ Najednou se útočně podíval na bratra. „A teď mě klidně považuj za zrádce Hammerfellu...!“

„To v žádném případě,“ řekl Conn. „Ta msta měla kdysi možná smysl. Jedna věc, kterou lord Storn řekl, mě ale zaujala. Horská panství mají tolik vnějších nepřátel, že by neměla válčit mezi sebou. Říkal, že ze všech stran se na nás tlačí Hasturové a Aldaranové a doufají, že nás spolknou pod svou vládou — a možná bychom se proti nim měli spojit. Přejde mi zatěžko, myslet na krále Aidana jako na přítele...“

„...a nezapomínej, že nám slíbil pomoc při znovunastolení Hammerfellu,“ podotkl Alastair.

Lenisa vstala a začala rázovat po místnosti. Jewel se jí držela v patách, zuby vyceněné, drápy jí skřípaly po kamenné podlaze.

„Ach opravdu? A jakým právem vám to nabídl? Jaké má právo vměšovat se do té záležitosti?“ rozzlobila se tak, že byla sotva schopna slova. „Nechci, aby se tato zem stala jen dalším územím pod vládou Hasturů, kteří netouží po ničem jiném než roztáhnout se od Temory až po Zed' kolem světa.“

„Neznáš krále Aidana,“ bránil se Conn. „Neřekl bych, že je nějak ctižádostivý. Jen chce, aby v této zemi konečně zavládl řád a mír. Nenávidí naše malé války a krveprolití, převraty a bouře, které přinášejí. Přeje si, aby tato říše žila v míru.“

„A až budeme všichni poddanými Hasturů,“ řekla Lenisa, „co se stane s lidmi, jako je můj prastrýc?“

„Jediný způsob, jak to zjistit,“ ozval se Alastair, „by bylo zeptat se ho, až si stanou tváří v tvář.“

„To by se možná dalo zařídit. Ostatně, až sem král Aidan zavítá, určitě se dříve nebo později setkají,“ řekl Conn. „Slíbili jsme však pozvednout proti Stornům své muže, aby král mohl legálně přitáhnout s armádou a přimět Aldarany k poslušnosti.“ Přepadly ho výčitky, že Aidana zrazuje, když prozradil tolik z jeho plánu.

„Proč tady musíme mít Aidanovu armádu, když tu mstu můžeme urovnat sami mezi sebou a možná i uzavřít pevné spojenectví?“ zeptal se Alastair. „Dokonce i nebezpečí, které nám od Aldaranů hrozí, se týká nás a žádného lorda z nížin, i kdyby to byl samotný Hastur.“

Ozvala se Lenisa: „Můžete mi věřit, že těmhle záležitostí nerozumím, slyšela jsem ale něco o smlouvě, že všechny pozemky jsou v držení Hasturů a bez jejich souhlasu nemůžeme uzavírat žádné dohody. Když v Asturiasu vládl Geremy, první svého jména...“

„Vypadá to, že jediné, co můžeme udělat, je pokusit se dostat sem krále Aidana *bez* armády,“ přerušil ji Alastair.

„A to jen ten problém,“ povzdechla si Lenisa. „Jak přesvědčíme Aidana, aby sem přišel v míru?“ Přešla místností a sedla si do nohou Alastairovy postele. „Když se král jednou rozhodl, že v horách bude válka...“

„Nemyslím, že by *chtěl* válku. Měl jsem dojem, že ji považuje za nepříjemnou nutnost, které se nemůže vyhnout,“ sdělil jí Conn.

„Nějak tedy musíme Aidana přesvědčit, aby sem přišel bez armády,“ začal Alastair, „když se o to ale pokusíme, bude mít patrně dojem, že ho sem z nějakých zrádčovských důvodů chceme nalákat neozbrojeného...“

„Nesmysl,“ utnula ho Lenisa. „Ujistíme ho, že si s sebou může vzít tolik osobních a čestných stráží, kolik jen chce. Ale žádnou armádu, která by jen zhoršila naše problémy. Zdupala by veškerou úrodu, nastěhovala se do vesnic a vyjedla ubohé vesničany, kteří sami nemají co do úst.“

„Počkejte,“ zarazil je Conn. „Mluvil jsem sice s králem Aidanem a myslím si, že je nám, nebo alespoň naší věci příznivě nakloněn. Nemám však žádné právo prosit ho, aby za námi přijel. Nabídl nám armádu, nevím ale, jestli měl někdy vůbec v úmyslu zavítat sem osobně.“

„Tak ho musíme nějak přesvědčit,“ nevzdávala se Lenisa. „Neznáš někoho — nebo možná tvoje matka, která strávila v Thendaře půlku života — koho král vyslyší nebo třeba nějakého člena královské rodiny?“

Alastair řekl: „Kráľův bratranec, Valentine Hastur už léta pronásleduje matku, aby si ho vzala — nechtěl bych ji ale žádat, aby využila svého vlivu *takovým* způsobem. A i kdybych ji požádal, nemyslím, že by to udělala.“

„Jeden z mých nejbližších přátel je synem královniny oblíbené sestřenice a královna ho považuje téměř za vlastního,“ pokračoval v úvahách Alastair, „je ale v Thendaře...“

„Jestli mluvíš o Gavinovi,“ vložil se Conn, „tak ten trval na tom, že pojede s námi a stará se v Markosově domku o matku a Floriu. Král na něj beze sporu dá, nebo alespoň královna...“ Conn pokračoval o poznání smutněji: „Královna ale není ve stavu komukoliv pomáhat. Když jsme z Thendary odjížděli, byla vážně nemocná a v ohrožení života.“

Ta truchlivá zpráva všechny umlčela. Do ticha ložnice však dolehly zvuky z chodby a o chvíli později vstoupila dáma Jarmilla.

„Lady, lord vydal rozkazy, abys šla brzy spát. Kolik lidí dnes v noci ještě přijde a bude chtít mluvit s našimi hosty?“

„Nikoho jsem nečekala,“ řekla Lenisa, hezké nevinné oči široce otevřené. „Pokud to však není tlupa ozbrojených žoldáků, pusť je dál, ať už je to kdokoliv.“

Dáma Jarmilla přistoupila s nesouhlasným mručením ke dveřím a otevřela je.

Do místnosti vešel Gavin Delleray, promočený na kůži, pečlivě nakadeřené a nabarvené vlasy zplihlé až na záda.

„Alastaire, příteli drahý! Představ si, co divného se mi stalo! Spal jsem v Markosově domě jako zabítý a najednou jsem se probudil. Zdálo se mi, že jsem v korunní komnatě krále Aidana a král mě žádá, abych okamžitě — *okamžitě*, a to v tomhle dešti, když se v celé vesnici nedá sehnat jediný slušný deštník — vyrazil za tebou.“ Omluvně se poklonil Lenise a dámě Jarmille.

„Přisahám, *mestry*, že nikomu pod touto střechou nechci ublížit,“ ujistil je. „Jsem minstrel a žádný voják.“

Takže takhle je to? Pomyslel si Conn užasle. Pořád jsem si říkal, proč Gavin tak trvá na tom, aby jel s námi. Měl jsem vědět, že král Aidan bude chtít vidět a slyšet všechno, co se na naší cestě šustne. Gavin sám nevěděl, proč to dělá, já jsem to však vědět měl...

Alastair a Lenisa očividně došli ke stejnému závěru. Dali se do vysvětlování oba najednou, Gavin ale zvedl ruce, aby je umlčel.

„Počkejte,“ zaprosil, „než mě zatáhnete do svých intrik, nechte mě alespoň trochu se usušit u krbu.“

Lenisa vypadala potěšeně.

„Tebe nám musel seslat nějaký anděl,“ zvolala. „Nebo jsi sám anděl, který nás přichází zachránit v nouzi?“

Dáma Jarmilla se podrážděně nadechla.

„*Chistoforos* tvrdí, že anděly je možno potkat na nejpodivnějších místech,“ poznamenala. „Rozhodně je to ale v celé historii poprvé, že bohové měli takový smysl pro humor, aby nám seslali andělského posla, který si barví vlasy na karmínovo.“

Gavin se ohradil: „To mluvíte o mně? Anděl? Pane světla, to už na tom musíš být s posly velice špatně! Co to všechno má tedy znamenat?“

Alastair se posadil, popadl pokrývku, ve které měl zabalené nohy, a hodil ji svému příteli. „Sedni si nejdřív k ohni a usuš si šaty. A

nebyla by skvělá dáma Jarmilla tak laskavá a nepřinesla ti něco teplého k pití? Jestli dostaneš zápal plic, moc nám tím neprospěješ.“ Dáma Jarmilla vzala konvici, která visela nad ohněm a nalila mu nějaký lahodně vonící lektvar.

„A zatímco se budeš sušit, musím ti říct, že jsem ještě nikdy tolik nelitoval, že nemám *laran*. Možná ale stačí přítel, který má nejen *laran*, ale i otevřené dveře u krále. Jestli nám, Gavine, pomůžeš, podaří se nám možná zabránit válce tady v horách.“ Zasmál se a dodal: „Až bude po všem, možná o tom budeš moci napsat baladu.“

18. KAPITOLA

Šli spát velice pozdě a polovinu noci hovořili o tom, jak by se měl Gavin spojit s králem Aidanem a přesvědčit ho, aby přišel v míru, doprovázen jen tělesnou a čestnou stráží a pomohl tak ukončit krevní mstu mezi Hammerfelly a Storny, která zuřila již po mnoho generací.

„Ale,“ připomněla jim Lenisa, „to je možná poslední věc, kterou hasturský král chce. Když zavládne v Hellersu mír, nebude mít žádnou záminku, aby do tohoto koutu světa rozšířil svou říši.“

„K tomu mohu říct pouze to, že krále Aidana neznáš,“ odmítnul podezření Conn. „Kdybys ho znala, důvěřovala bys mu stejně jako já.“

„To může být pravda,“ řekla Lenisa, „jestli je ale Aidan tak mocný *laranzu*, že dokáže číst lidem myšlenky na dálku, dokázal by možná také, abych si přála být jeho vazalem proti svému přesvědčení.“

Byl to Alastair, kdo odpověděl, protože Conna taková myšlenka ještě nenapadla. Řekl: „Sám se v mysli krále nevyznám. Moje vlastní matka je ale *leroniska* tak dlouho, kam moje paměť sahá, a jestli si někdy vynutila poslušnost proti cizí vůli, ať se tady na místě propadnu. Vždycky mi vštěpovala, že prvním zákonem *laranu* je nezneužít ho násilím na mysli nebo vůli jiného člověka. Kdyby tady byla Floria, vysvětlila by vám Přísahu monitora, která je pro *leronisky* nedotknutelná — *nevstupovat do mysli bez souhlasu druhého, vyjma pomoci a léčení*,“ ocitoval.

„To je přesně to, co mi během výcviku pořád říkali,“ potvrdila Lenisa, „kdo ale ví, co Hastur — jeden z čarodějnických králů — považuje za ‚pomáhání‘ a ‚léčení‘ nebo za dobro pro druhého.“

Alastair se na ni podíval a Connovi připadalo, že se mu v pohledu zračí celé jeho srdce.

Hlupák. Není nic jiného než povrchní hlupák, když se pro tuhle dívku chce vzdát Florie, pomyslel si Conn, a pro staré krevní msty a

pro zbabělé pohodlí míru by dal v sázku čest našich předků. Válka je pro Hammerfell čestné poslání. Co nám ale může nabídnout tenhle opěvovaný mír se Storny? Ještě jsme neslyšeli, že by nám hodlali vrátit naši půdu a postavit náš hrad. Čest žádá, abychom v tom dávném sporu pokračovali alespoň tak dlouho, dokud nepomstíme našeho otce. Ale i když žil myšlenkou na pomstu celý život, nebyl si teď najednou tak jistý a Lenisa se na něj dívala smutným pohledem plným skepse, téměř jako by mu četla myšlenky.

Na chvíli se pokusil vidět Lenisu očima svého bratra a najednou vypadala o něco víc než jen prosté venkovské děvče, s jakými si jako dítě hrával a později tančil na dožínkových veselících a slavnostech letního slunovratu. Hezká, ano, řekl by, že je hezká, s oválným obličejem, růžovými tvářemi, zářivě zlatými vlasy svázanými do copů, v prostých zelenomodrých kostkovaných šatech.

V hlavě si ji srovnával s Floriou. Vysoká a elegantní, s výraznými rysy obličeje, hluboko posazenýma očima a tichým hlasem. Byla školenou *leroniskou* a člověk by si velice snadno mohl myslet, že nikdy nevstoupí do kuchyně a vlastníma rukama nenabídne hostům ani pohár vína... rozhodně to však nebyla pravda. Floria mu pomáhala cvičit štěně Copper a fyzické práce se neštlátila. Nebyla o nic namyšlenější nebo neužitečnější lady než Lenisa a měla k tomu ještě vlastní soubor dovedností, ke kterým byla vyškolená. Navíc byla Floria ještě krásná, urozená a vzdělaná, a plným právem si mohla říkat *leroniska*, zatímco Lenisa byla hezká a prostá venkovská dívka. Bylo by ale velice snadné, udělat si nesprávný úsudek o Florii. Možná, že i Lenisa má přednosti, které nejsou na první pohled patrné, a kdyby ji lépe znal, dokázal by víc ocenit její pravé hodnoty.

Tu noc spal Conn na podlaze ve stejné místnosti s Alastairem. Rozhodně to bylo poprvé, jak upozornila Lenisa — nebo to byla zbrojnoška dáma Jarmilla? —, co na Stornu pobývali ne jeden, ale hned dva Hammerfellové. Snil o králi Aidanovi a trápily ho výčitky svědomí, že ho zrazuje. Úkol sdělit králi, že už slíbené armády nepotřebuje, přesunul na Gavina. Co ale s nebezpečím, které jim hrozí z Aldaranu? A bylo to jen jeho venkovské vychování, co mu neustále dodávalo pocit, že se proti němu Alastair s Gavinem spřáhli? Těm

městským lidem nevěřil, ani co by se za nehet vešlo. Jak usnul, jeho vědomí proplulo zavřenými dveřmi do ložnice, kde spala Lenisa, střezaná dámou Jarmillou, která ležela na skládacím lůžku v chodbě a hlídala, aby k její svěřenkyni nepronikl žádný nezvaný host.

Alastair ho vzbudil brzy ráno. Na okně lehce šustily sněhové vločky.

„Musíš si vzít mého koně, bratře,“ řekl ustaraně. „Je ve Stornově stáji. Vrat' se do Markosova domu a sděl matce, o čem jsme se dohodli. Měla by to vědět a já zatím tak daleko cestovat nemohu.“

„A nechce se ti odjíždět kvůli Lenise,“ doplnil Conn.

„Ty jsi poslední, kdo by mi to měl vyčítat,“ odpověděl Alastair beze stopy hněvu. „Spadne ti tak do náručí Floria — copak si myslíš, že nevím, že jsi do ní blázen od prvního okamžiku, co jsi ji viděl?“

„Můžeš mi to vyčítat, když je zřejmé, že ji nemiluješ tak, jak bys měl?“

„To není spravedlivé,“ ohradil se Alastair. „Miluji ji. Znáám ji od té doby, co nám bylo sedm let. Než jsem sem přijel, byl jsem přesvědčen, že mě v životě nemůže potkat větší štěstí než vzít si Floriu...“

„Proč sis to tedy rozmyslel? Myslíš si, že je lepší vzít si tu Stornovic holku — z politických důvodů?“

„Jeden by si skoro myslel, že nechceš, aby ta msta skončila,“ obvinil ho Alastair, nyní skutečně rozhněvaný.

„Nic bych nenamítal, kdybychom ji ukončili se *ctí*,“ řekl Conn, „a měli přitom jistotu, že získáme zpátky své pozemky a našim lidem se nic nestane. Tobě na nich možná tak nezáleží. Nemáš k tomu nejmenší důvod. Vůbec je neznáš. Já jsem s nimi ale prožil celý svůj život a čest mi velí, abych se o ně postaral. Myslíš si, že jim pomůžeš jenom tím, že si vezmeš jednu z těch Stornovic ženskéch?“

„Tu *jedinou*, která žije,“ vyštěkl Alastair. „Lenisa a já jsme jediní, kdo z našich rodů zbyli. Když Storn zemře a Lenisa se provdá na Hammerfell, nezůstane nikdo, kdo by ve mstě pokračoval.“

„Chystáš se tedy zavraždit svého hostitele?“ zavrčel Conn sarkasticky. „Nevím, jaké zvyky máte ve městě, tady v horách se ale něco takového nedělá.“

„Ne, samozřejmě že nechystám...“ odsekl Alastair v odpověď. Dál se nedostal, protože na pokrývce u ohně se vztyčil Gavin a zaúpěl.

„O co se zase hádáte?“ Prsty si zajel do vlasů, které mu teď stály všemi směry. „Kolik je vůbec hodin? Vždyť je skoro ještě tma!“

„Conn mě obviňuje, že připravuji vraždu lorda Storna,“ řekl Alastair. „Pěkná drzost od mého *mladšího* bratra.“

„Očividně jsi už zašel tak daleko, že jsi zapomněl na slib, který jsi dal Florii,“ upozornil Conn. „Jak tedy můžeš očekávat, že porozumím jemným odstínům tvého pojetí cti?“

Ale Alastair, místo aby návnadu spolknul, se na chvíli zamyslel a potom udiveně řekl: „Vždyť vlastně Florii vůbec zaslíben *nejsem*. Mrzí mě, že královna Antonella je nemocná, ale díky jejímu záchvatu k zasnoubení ve skutečnosti nedošlo...“

Conn stejně zamyšleně dodal: „A kolik hostů, kteří tam ten večer byli, vlastně ví, komu z nás měla být Floria zaslíbena?“

Gavin vypadal pobaveně, jako by věděl něco, o čem oni dva neměli ani tušení. „Jaké nádherně tradiční zakončení krevní msty, když se znesvářené rodiny spojí sňatkem — předpokládám, Alastaire, že si *chceš* vzít lady ze Stornu — *damiselu* Lenisu?“ Alastair přitakal a Gavin pokračoval: „A jestli si Conn přeje vzít Floriu, pochybuji, že by vaše matka něco namítala, protože bude mít Floriu tak jako tak za snachu, takže zbývá jen přesvědčit lorda Edrica...“

„A Floriu,“ vpadl mu do řeči Conn, „pokud si ovšem nemyslíš, že je kus zboží, se kterým se obchoduje podle otcova rozmaru.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasil Gavin, „měli byste si s ní oba promluvit. Nepochybuji ale, že bude v ukončení té strašlivé msty ochotna sehrát svou roli. Kdyby si ostatně vzala Alastaira a msta se táhla dál, pravděpodobně by v ní ztratila své děti. Dá ale svůj souhlas Storn?“

Alastair pokrčil rameny. „Budeme se ho prostě muset zeptat a zjistit to,“ řekl a dveře do místnosti se otevřely.

„Zeptat se mě na co?“ Ve dveřích stál lord Storn. I když mu nikdo neodpověděl nahlas, vypadalo to, že odpověď stejně zná.

Copak má *lاران*? divil se Conn.

„Samozřejmě, že mám, chlapče,“ potvrdil Storn. „Všichni Stornové ho mají. Hammerfellové ne?“ Nečekal, až mu někdo z nich odpoví. „Takže ty si chceš vzít moji praneteř?“ obrátil se k Alastairovi. „Tak mi nejprve něco řekni o své zaslíbené manželce, která pobývá ve vesnici s tvou matkou.“

„*Domna Floria*,“ řekl Alastair pomalu. „Věc se má tak: Pocházíme ze spřátelených rodin a známe se již od dětství, takže když mi ji nabídli za manželku, myslel jsem si, že mám obrovské štěstí. Je to velice milá dívka. Když jsem ale potkal Lenisu... zamiloval jsem se do ní.“

„Opravdu?“ pronesl lord Storn uvážlivě. „To je pro prvních pár měsíců velice krásné, mladý muži, co vás ale bude držet pohromadě potom? Celému tomu nesmyslu s láskou a romantikou jsem nikdy nevěřil a věřit nebudu. Vhodné manželství dohodnuté rodiči má daleko větší šanci na úspěch. Nevkládáš do něj nerealistické naděje.“ Zamračil se. „Lenisa se ale vdát musí — pokud nechci, aby má krev vymřela, což opravdu *nechci*. Aldaran ze Scathfellu ji chce pro svého bratra, ale nejsem si jistý... Budu o tom přemýšlet, chlapče, budu o tom přemýšlet.“

Podíval se na Gavina, který stále seděl na pokrývce u ohně. „Myslím, že mi dva se ještě neznáme.“ Gavin se rychle postavil, když je Alastair představoval. „Takže ty jsi bratranec krále Hastura?“

„Pouze sňatkem, pane,“ odpověděl Gavin uctivě.

„A navrhuješ, že ho nalákáš k nám do hor, abychom si promluvíli?“

„Když s tím budeš souhlasit, pane,“ řekl Gavin. „Nechtěl bych krále Aidana vystavit nějakému nebezpečí.“

„Hory nejsou nikdy bezpečné,“ zasupěl Storn. „Když nezuří msty a neřádí bandité, jsou zde Aldaranové, kteří dobývají nová území. Dávám ti ale slovo, že z mé strany mu žádné nebezpečí nehrozí. Když bude chtít, rád bych si s ním promluvil.“ Zamračil se na pokrývku u ohně. „To je to nejlepší, co má domácnost nabízí hostům?“ Přistoupil ke dveřím a zařval: „Leniso!“ V ozvěně jeho hlasu se na chodbě ozvaly kroky, jak Lenisa přibíhala, aby mu vyhověla.

„Ano, dědečku?“

Vyčítavě ukázal na pokrývku. „To je to nejlepší, co jsi pro naše hosty mohla udělat? Připrav komnatu pro *domna* Gavina a ještě jednu pro lady z Hammerfellu s doprovodem.“

„Matka a Floria sem mají přijít také?“ zalapal Conn po dechu.

„Když jste pod mou střechou vy dva, proč by měly chybět ženy?“ zeptal se Storn. „Určitě si nemyslíš, že rolnická chatrč je to nejvhodnější místo pro vaši matku a tvou zaslíbenou manželku — nebo Alastairovu zaslíbenou manželku — nebo cí manželka to má být! A hrad Hammerfell zrovna není ve stavu, abyste se mohli ubytovat tam. Už jsem je sám zavolal.“

Alastair umlčel Conna pohledem. „Jsme ti, pane, nesmírně vděční za tvou pohostinnost.“

Conn doufal, že lord Storn nezachytil jeho nevyřčený dodatek: *Zejména, když je to kvůli tobě, že ji potřebujeme.*

Jestli ho zachytil, nedal to najevo. Pouze řekl: „Jelikož jsme dospěli k tomu, že toho máme hodně k projednávání, můžeme to udělat v pohodlí. Sněhu jsem si užil na dlouho dopředu. Pojď, děvče,“ obrátil se k Lenise. „Měli bychom se připravit na naše hosty.“

„Je prohlídka hranic *tak* náročná?“ zeptal se Alastair a Conn si uvědomil, že neví nic o posledním vypalování. Když lord Storn odešel, řekl mu o něm a uvažoval: *Možná by pro Alastaira bylo opravdu nejlepší, kdyby si Lenisu vzal. Ta zná alespoň zvyky Hellersu a mohla by ho přesvědčit, aby se jimi řídil.*

„Skutečně si myslíš, že tady matka s Floriou budou v bezpečí?“ zeptal se Conn, když dovyprávěl do konce.

„O Floriu se neboj,“ odpověděl Alastair bezstarostně. „Ta s tou mstou nemá nic společného.“

„*Domně* Erminii by nic hrozit nemělo,“ ozval se Gavin. „Král Aidan ví, že jsme tady, a nikdy by nedopustil, aby se nám něco stalo — myslím, že si nemusíme dělat starosti.“

To obě dvojčata spolehlivě umlčelo. Neznali mocnějšího ochránce, než byl král Hastur.

Conn se vrátil do vesnice u zhroucených bran Hammerfellu a celé ráno zajížděl koně, kterého Alastair tak uštval. Odpoledne doprovodil Erminii a Floriu na hrad Storn. Ulevilo se mu, když viděl,

že si Erminie Lenisu okamžitě oblíbila. Celou záležitost by nesmírně zkomplikovalo, kdyby ji z nějakého důvodu neměla ráda. Na Floriu se sotva odvážil promluvit nebo pohlédnout. Představa, že by si ji skutečně mohl vzít, mu vyrážela dech. Porada, kterou měli po večeři, byla zářným příkladem harmonie. *Lenisa si musela s lordem Stornem důkladně promluvit*, pomyslel si Conn pobaveně. *Vypadá, že se sňatkem Lenisy a Alastaira souhlasí daleko víc než ráno.* I Floria si oči vidně něčeho všimla, protože při večeři seděla vedle Conna a chovala se k němu značně vlastnický. Conn nebyl překvapený, když zjistil, že se mu to líbí, i když si říkal, jestli za tu zřetelnou změnu neděkuje Gavinovi. Co jí Gavin o jejich ranním rozhovoru prozradil?

Alespoň tato otázka byla rychle zodpovězena. Když se usadili s horkým vínem v zimní zahradě, byla to Floria, kdo promluvil první. Přímo a otevřeně se zeptala: „Rozumím tomu správně, Alastaire, že si mě už nechceš vzít?“

Alastair polknul a tonul v rozpacích. *Dokonce ani v Thendaře neučí, i při vši té vybrané etiketě nížin, jak dát své snoubence dvorně a elegantně košem*, napadlo Conna s pobavením.

„Vždycky si tě budu nesmírně vážit, drahá sestřenice,“ začal Alastair, „ale...“

„To je v pořádku, Alastaire,“ pomohla mu Floria jemně. „Toho zasnoubení, ke kterému formálně nikdy nedošlo, tě ráda zprostím. Jen jsem chtěla, aby bylo všem jasně řečeno, že je to naše *společné* přání.“

„Společné?“ vydechl Alastair s ulehčením. „Znamená to, že budeš mou švagrovou?“ Všichni se podívali na Conna.

„Ano,“ ozval se Conn živě. „Jestli si to lady přeje, nic mě nemůže učinit šťastnějším.“

Floria ho vzala za ruku a zářivě se usmála. „Stejně jako mne.“

„Předpokládám, že všichni teď čekáte, že dám své praneteři svolení, aby se stala kněžnou z Hammerfellu,“ zavrčel Storn a poslední slova mu očividně nešla přes rty.

„Rozhodně bych dal přednost tomu, pane, abych si ji vzal s tvým svolením,“ řekl Alastair zdvořile.

„A bez něho? Chceš tím říct, že by sis ji vzal tak jako tak? I bez mého svolení?“ Storn se otočil, aby se podíval na Erminii. „Pěkného syna jsi vychovala, lady! Co si o tom všem myslíš?“

Erminie krátce sjela pohledem na ruce složené v klíně, potom zvedla hlavu a podívala se Stornovi zpřímá do očí. „Můj lorde,“ řekla sladce, „mám pocit, že ta msta postihla již příliš mnoho generací a všichni, kteří ji začali, jsou dávno po smrti. Ztratila jsem v ní svého přítele z dětství i svého manžela a dlouhá léta jsem věřila, že i jednoho ze svých malých synů. Ty jsi přišel o celou svou rodinu a zbyla ti jen Lenisa. Nebylo již dost mrtvých — jak na mé, tak i na tvé straně? Ať už původní urážka byla jakákoliv, prolili jsme už tolik krve, že by smyla urážky všech Sta panství! Jestli si můj syn přeje pojmout za manželku tvou praneteř, raduji se z příležitosti navždy tu starou mstu pohřbít. Slibuji, že přijmu Lenisu za vlastní a dávám jim oběma své požehnání. Zapřísahám tě, abys učinil to samé, můj lorde.“

„Ještě bych měl možnost,“ řekl Storn s hořkostí — v očích mu však zajiskřilo, „stát se strašákem míru. Odmítnout a nechat tě, abys proti mně poštvala svou lůzu. Potom by přitáhl král Hastur se svou armádou a všude v našich zemích by zavládl oheň a zkáza — a kdybych zemřel, stejně byste si tu dívku vzali, za předpokladu, že byste to válčení přežili.“

„Když to tak říkáš, pane,“ téměř zašeptal Gavin, „nezdá se, že bys zrovna nějakou jinou možnost měl. Musíš to ale chápat takto? Nemůžeš to považovat za příležitost stát se hrdinou, který skoncuje s celým tím zbytečným krveproléváním?“

Lord Storn se zamračil. „Asi opravdu jinou možnost nemám. Můj otec se musí obracet v hrobě. Za svůj život toho pro mne ale moc dobrého neudělal, nevidím tedy důvod, proč bych pro něj něco dobrého měl dělat já. Se sňatky z lásky nesouhlasím. Ty mi však, má lady, nabízíš svého syna a za někoho ji provdat musím. Takže, děvče,“ oslovil Lenisu. „Jestli si ho chceš vzít, já ti v cestě stát nebudu. Lepší, když se Storn a Hammerfell spojí v jedno knížectví, než aby obě spolkl Aldaran. Je to to, co si přeješ?“ zahleděl se na ni svýma pronikavýma očima. „Neděláš to jen kvůli tomu, že to považuješ za romantické nebo nějaký takový nesmysl? Vezmi si ho tedy, když chceš.“

„Děkuji ti, dědečku,“ vykřikla a vrhla se mu kolem krku.

Alastair povstal a napřáhl ruku. „Děkuji ti, pane.“ Ztěžka polknul. „Nedokážeš si představit, jak jsem ti vděčný. Smíme po tobě pojmenovat našeho prvního syna?“ Alastair se červenal jako pivoňka, pohledem však neuhnul.

„Ardrin z Hammerfellu? Můj prapradědeček musí v hrobě válet sudy, ale — ano, když chceš.“ Storn se snažil nevypadat potěšeně. Krátce potřásl Alastairovi rukou. „Měj ale, mladý muži, na paměti, že se k ní musíš vždycky chovat dobře. I když první zamilovanost vyprchá, nezapomínej, že je tvojí manželkou — a když bohové dají, také matkou tvých dětí.“

„To ti, můj lorde — pradědečku, slibuji,“ vyhrkl Alastair vroucně. Bylo zřejmé, že nevěří, že by se jeho city vůči Lenise někdy mohly změnit. Erminie sice vypadala rozhořčeně, ale skutečnost, že to řekl, alespoň lordu Stornovi pomohla, aby tu záležitost viděl v lepším světle.

„Tak jsme dohodnutí,“ prohlásil. „Předpokládám, že byste o tom měli zpravit toho svého krále. Můžete mu vyřídit, že mu nabízím své pohostinství — v kasárnách mám ale jenom třicet volných míst a nemohu žádat své lidi, aby ubytovali neznámé vojáky z nížin, při všem, co musí v těchto dnech snášet. Nezapomeň ho na to upozornit, mladý muži,“ dodal ke Gavinovi.

Gavin přikývl, zabořil se hlouběji do křesla a zavřel oči.

„To nepotřebuje žádnou matrici?“ zamumlal lord Storn.

„Ne když mluví s lordem z rodu Hasturů,“ zašeptala Erminie v odpověď.

Alastair se přistihl, že ho neznámý *laran* Hasturů ohromil. Všichni ostatní ale vypadali, že je to pro ně samozřejmost. Tiše tam seděli a čekali, až Gavin otevře oči. Udělal to asi po deseti minutách a natáhl se po poháru vína. Floria k němu přisunula podnos se sušenkami a Gavin si jednu vzal a hladově ji snědl. Potom promluvil.

„Do deseti dnů je tady. Královně Antonelle se daří daleko lépe, než se čekalo, takže ji může opustit. A jelikož v době její nemoci odvolal všechny závazky, aby mohl být u ní, nikdo ho nikde nečeká. Vyklouzne nenápadně s dvaceti muži z města — tvoji pohostinnost nezneužije, lorde Storne — a přijede přímo sem.“

„Výborně,“ řekl Storn. „Leniso, připrav vše pro návštěvu Jeho Veličenstva.“

„Pomůžu ti, když dovolíš,“ nabídla se Floria plaše a zkusmo se na Lenisu usmála.

Lenisa na okamžik zaváhala a potom jí úsměv vrátila. „To by od tebe bylo laskavé,“ řekla. „O královském protokolu toho moc nevím — sestro.“

Floria věděla, že Lenisa zápasí s plachostí a strachem, že by jí *leroniska* z Thendary mohla opovrhovat jako neohrabanou venkovskou holkou.

„S tím si starosti dělat nemusíš, má drahá,“ povzbudila ji a přátelsky objala. „Král Aidan je nesmírně laskavý člověk. Během půl hodiny ti bude připadat jako nejdražší strýček a budeš mít pocit, že ho znáš celý život. Že ano, Gavine?“

19. KAPITOLA

Conn byl podivně nesvůj z toho, že msta skončila a návštěvu krále Aidana očekával se smíšenými pocity. Možná byl přehnaně podezřivý, ale vše se zdálo probíhat příliš dobře, než aby to mohla být pravda. To, že si může vzít Floriu, mu připadalo jako nádherný sen, obával se však, že se z něho musí brzy probudit. O několik dní později projížděl po kopcích a kontroloval, jak se daří jeho — ne, Alastairovým rolníkům. Najednou ho napadlo, že jako jeden veliký sen bylo vlastně všechno, co se stalo do jeho odjezdu do Thendary — něco, čemu stále nemohl uvěřit.

Svěřil se se svými pochybami Gavinovi a ten se rozesmál: „Vím, co máš na mysli,“ řekl. „Kdyby to byla balada, musela by ještě přijít nějaká komplikace, pokud možno velká bitva, aby byl konec uspokojivý.“

„Po tom opravdu netoužím,“ namítl Conn. „Když už o tom mluvíme, jak se daří králi a královně?“

Gavin, který byl s králem Aidanem ve spojení každou noc, odpověděl: „Královna je v péči Renaty a zotavuje se jen zvolna — a patrně už nikdy nebude taková, jaká bývala — vážnější trvalé postižení však nehrozí. A co se týče krále, ten včera překročil Kadarin a dnes večer by se měl dostat do podhůří.“

„Musíš být velice zdatný *laranzu*, když se s ním dokážeš spojit na takovou dálku,“ ocenil Conn.

„Ani ne,“ přiznal Gavin. „Vlastně mám jen velice málo *laranu*. Spojení udržuje svou silou především král. Skutečně zdatný *laranzu* jsi ty. Zemi a rolníky bys vlastně mohl kontrolovat tady odsud,“ obkroužil rukou zimní zahradu, ve které seděli, „a ušetřil by sis mnoho hodin na koňském hřbetě ve špatném počasí.“

„Na koni jezdím rád,“ odtušil Conn chladně, „a pokud jde o špatné počasí, žádné jsi ještě nezažil.“ To, co Gavin řekl, mu ale vrátilo hlavou. „Opravdu si myslíš, že bych toho odtud tolik viděl?“

Gavin pokrčil rameny. „Zkus to,“ poradil mu.

Conn vzal svůj hvězdný kámen, soustředil se na něj a opřel se zády do polštářů. Najednou měl pocit, že se vznášá a letí k oknu, když se ale ohlédl, uviděl se, jak stále sedí v křesle. Udělal dlouhý krok, prošel oknem a zamířil dolů k zemi. Chystal se usednout na cestu z hradu, když si vzpomněl na staré příběhy o *leronisech*, kteří v horských větrech létali na velkých kluzácích. On žádný kluzák neměl, ale cítil se tak podivně beztížně, zbaven vlastního těla...

Patrně na to stačilo jen pomyslet. Zjistil, že krouží nad vrcholky stromů. Neměl by se podívat na Hammerfell? Ne, byl tam včera a především, vždycky byl ale zvědavý, co leží za nejvzdálenějšími hranicemi Stornových pozemků.

Letěl několik minut, když pod sebou spatřil obrovskou kameninou tvrz. *Scathfell*, vzpomněl si, co lord Storn říkal o rodu Aldaranů. Na křídlech své mysli kroužil nad loukami postříkanými stády ovcí a nad živými ploty. U hlavní části hradu byl veliký shluk lidí. Není ani doba dožínkové slavnosti, ani najímání sezónních pracovníků, pomyslel si, že by šlo o nahánění a stříhání ovcí? Když se ale nikým neviděn přiblížil, všiml si, že nikdo z nich nemá nůžky na vlnu a všichni jsou ozbrojeni meči a kopími. Půltucet mužů v čemsi, co vypadalo jako uniforma Aldaranů s nablýskaným rodovým erbem, dvouhlavým orlem, řadilo muže do oddílů, které znepokojivě připomínaly armádu...

Proč by ale Aldaran povolával své muže do zbroje? V horách vládlo kromě jeho vlastní rodinné msty příměří. Nebylo však pochyb o tom, že Aldaran armádu skutečně staví. Conn si v tu chvíli nedokázal představit proč.

Raději se vrátím zpátky a vyšlu někoho na kluzáku, aby se důkladněji podíval, co se v horách děje. Začínal chápat, že k vládě na Hammerfellu patří víc než dohled nad rolníky a obtížné rozhodování mezi polnohospodářstvím a ovce.

Možná bych si měl zevrubně promluvit s lordem Hammerfellem a poučit se o provozu velkého panství. I když je to samozřejmě spíš Alastairova záležitost než moje. Matka čeká, že se vrátím s ní — stejně jako Floria — a nastoupím do učené do Věže. Mám být ale laranzu po celý zbytek života? Nezdálo se mu, že by to byla práce, která by ho dokázala uspokojit navždy. Ve svém srdci však věděl, že kdyby

tady zůstal, podrýval by jen Alastairovu autoritu u mužů, kteří si zvykli považovat za mladého knížete Conna. Nezdálo se mu však správné své lidi opustit, nebo nečinně přihlížet, jak Alastair převezme Stornovu politiku a začne je vyhánět, aby si našli práci v Thendarě nebo v jiném městě a uvolnili místo bezbřehé záplavě ovcí.

Vyrůstal s tím, že je za tyto lidi zodpovědný! Měl Alastair *vůbec nějakou* představu, co to znamená být knížetem z Hammerfellu? A ví o tom něco jeho matka? Do rodiny Hammerfellu se provdala, když byla velice mladá. Nemohl jí nic vyčítat. Skutečností ale zůstává, že o tom patrně neví o nic víc než on. Conn chvíli kroužil, ponořen do svého osobního dilematu. Scathfell ale zbíjí a jeho povinností je něco podniknout — musí se vrátit na Storn ke Gavinovi.

Při myšlence na Gavina se ocitl zpátky ve svém těle v zimní zahradě. Jeho přítel okamžitě odhadl, že něco není v pořádku, a zeptal se: „Co se děje?“

„Něco se skutečně *děje*,“ odpověděl Conn, „nerozumím ale, co to má znamenat...“ Popsal mu, co viděl na Scathfellu.

Gavin zvažněl a řekl: „Musíme o tom informovat lady Erminii.“

Conn nevěděl, proč právě Erminii, Gavin ale vypadal tak přesvědčeně, že nic nenamítal. Poslal pro ni a Erminie za chvíli vstoupila do místnosti. Vzala hvězdný kámen, aby se také podívala. Když znovu otevřela oči, zračil se v nich strach. „To je ale strašné! Scathfell se chystá vytáhnout proti králi Aidanovi. Shromáždil nejméně tři sta mužů.“

„Proti Aidanovi! Vždyť král má s sebou jen čestnou stráž,“ vykřikl Gavin. „Při nejlepším dvacet mužů.“

„Bude si myslet, že jsme ho úmyslně vlákali do pasti,“ vyhrkl Conn. „Někdo by se za ním měl okamžitě rozjet a varovat ho!“

„Nikdo to ale nestihne,“ řekla Erminie zoufale, „leda...“

„Můžu to *zkusit*,“ souhlasil Gavin pochybovačně, „není to ale snadné ani v noci, když je všude klid...“

„Tři sta mužů,“ záúpěl Conn. „Král Aidan se jim se svou čestnou stráží nemůže postavit, ani kdybychom ozbrojili medvědy a zajíce.“

Narážel jen na staré rčení, k jeho překvapení se však Erminie usmála.

„To bychom mohli udělat,“ řekla.

20. KAPITOLA

Chvíli oba mladí muži na Erminii zírali, jako by přišla o rozum.

Potom Gavin řekl: „To má být žert?“ Neznělo to ale příliš přesvědčivě.

Erminie opáčila: „O takových věcech nikdy nežertuji. Žertoval jsi snad ty, když jsi mi říkal, že Aidan má u sebe jen čestnou stráž?“

V hlase se jí ozývala sebejistá naděje a Conn si poprvé uvědomil, jaké možnosti *laran* skýtá. Zároveň jako sám v sobě cítil její neochotu použít vše, co uměla. A s tímto poznáním přišla duševní spřízněnost. Najednou věděl, co všechno to změní, ani ne tak v bitvě (což si ještě nedokázala přesně představit), ale v myšlení lidí, kteří si už matku navždy zapamatují jako někoho, kdo vládne nadpřirozenými silami.

Pracovala sice mnoho let jako *leroniska* ve Věži v Thendaře, tam však byla jednou z mnoha a lidé si jejího *laranu* nevšímali víc než dovednosti vyšívat. V Thendaře byla nejprve Erminie a teprve potom *leroniska*. Tady v horách, kde *leronisky* byly vzácné, ji takové neuvěřitelné schopnosti viditelně odliší a navždy odcizí od lidí, kteří budou jejími sousedy. A ti jí to nikdy nedovolí zapomenout.

Podívala se na Conna. „Musíš mi pomoci,“ řekla. „Vy všichni mi musíte pomoci. Bude to velice náročné a *laran* nás má jen několik: já, vy dva, Floria, lord Storn... Conne, znáš ještě někoho s *laramem*?“

Conn zavrtěl hlavou a Gavin se bránil: „Já ale, lady, mám *laranu* jen nepatrně — nikdy mě nikdo neškolil — a k ničemu vám nebudu!“

„Potřebujeme každou trochu,“ povzdechla si Erminie neradostně. „Teď ale svolěj ostatní. Storna, Floriu, Lenisu a tu její zbrojnošskou guvernanku. A ať si, prosím, pospíší.“

Gavin vyběhl z místnosti a Erminie se obrátila na Conna. „Potřebujeme Markose a vy dva jste si nejbližší. Zavolej ho.“

Conn se začal zvedat z křesla, Erminie mu však netrpělivě pokynula, aby se zase posadil. „Ne. Na to, abys tam jezdil a hledal ho, nemáme čas. Soustřed' se na něj — zavolej ho! *Mysli* na něj, dej mu pocítit, že se děje něco strašného a nutně ho potřebujeme. Jestli začne po cestě svolávat další muže, bude to jediné dobře. Budeme jich potřebovat co nejvíc.“

Conn se soustředil a čelo se mu zkrabatilo úsilím. *Markosi, přijď ke mně. Potřebuji tě.*

Byl překvapený, když se Markos skutečně objevil, a ještě víc, když zjistil, že to jeho pěstoun nepovažuje za nic mimořádného. Gavin se vrátil s Lenisou a dámou Jarmillou. Alastair přišel s nimi.

„Alastaire! Jsem rád, že už jsi z postele venku,“ přivítal ho Conn.

Dáma Jarmilla ho zpražila pohledem. „Vůbec ještě vstávat neměl. Je pořád slabý jako kotě.“

Erminie rychle vysvětlila, co chce udělat. Dát všem divokým zvířatům, která se jí podaří najít, vnější podobu vojáků. „Kdyby se to nikomu předtím nepodařilo, nebylo by o tom to přísloví,“ poznamenala.

„O takovém *laranu* jsem nikdy neslyšel,“ ozval se Gavin.

„Byl známější v dřívějších dobách,“ řekla Erminie. „Změna podoby se stala základem mnoha legend. Já jsem to ale ještě nikdy nezkoušela. Někteří v naší rodině se však dokázali přeměnit ve vlka, sokola — a nevím v co ještě. Dělat něco takového je pro lidské bytosti nebezpečné. Když v té podobě setrváte příliš dlouho, můžou se na vás přenést vlastnosti bytosti, ve kterou jste se proměnili. Je to samozřejmě založeno na iluzi. Zvířata nebudou tak lidská, jak budou vypadat. Budou moct mít jen ty zbraně, kterými je vybavila příroda. A v případě zajíce to opravdu není mnoho. Ale i tak nám mohou posloužit.“

„Nic o tom nevím,“ podotkl Conn, „budeme ale vděční za cokoliv, co nám pomůže. Jedna krevní msta bohatě stačila. Jak se k těm zvířatům chceš dostat?“

„Můžu je k sobě přivolat,“ objasnila Erminie. „Dokázal bys to i ty. Nechceš to zkusit?“

Conn byl ale příliš rozrušený, než aby se o něco takového pokoušel. Vděčně ten úkol svěřil do rukou daleko zkušenější *Ieronisky*.

„Přiveďte je ke mně a já udělám, co je v mých silách,“ řekla Erminie a lord Storn porozuměl. Chopil se svého hvězdného kamene a když se Conn za chvíli podíval z okna, viděl, že se mýtiny za hradem rychle plní divokými zvířaty z lesa.

Byli tam zajíci a králíčáci, ježci a veverky a dvě malá zvířata, která ani Conn, který v lese vyrůstal, neznal. Objevili se ale také medvědi.

Erminie si všechna zvířata zamyšleně prohlížela. Po nějaké době vstala a vyšla mezi ně. „Když je proměníme, nebude to žádná skutečná armáda, ale jen iluze,“ řekla, když se k ní připojili. „To znamená, že zajíci *zůstanou* ve své povaze zajíci a při prvním hrozbě utečou, místo aby bojovali.“

To dávalo smysl, pomyslel si Conn. Co ale *medvědi*? Byli s Floriou v těsném spojení a Floria tiše řekla: „Doufám, že zdání obrovské armády Scathfella zastaví dřív, než dojde ke střetu. S medvědem v lidské podobě bych se nechtěla utkat!“

Ani Conn po ničem takovém netoužil. „S medvědem v jakékoliv podobě!“ dodal. V tu chvíli ale už Erminie přistoupila k nejbližšímu zvířeti. Pokropila je trochou vody a zašeptala: „Opusť podobu, která je ti vlastní, a staň se člověkem.“

Conn pozoroval, jak zvíře zavřísklo na protest, natáhlo se a změnilo v postavu malého muže. Oblečeného v hnědém a šedém, s vyčnívajícími zuby a — jak Erminie upozornila — ve své podstatě to byl stále zajíc. Alespoň podobou však *připomínal* člověka. Teď už Conn věděl, co měla na mysli, když slíbila, že proti Scathfellovi vy-zbrojí medvědy a zajíce.

Když byla Erminie hotová, vypadalo to, že před nimi stojí armáda — všem ale bylo jasné, že je to pořád jen armáda divokých zvířat. Alastair řekl. „Tváří se sice jako lidé, ale bojovat nemohou.“

„Doufám, že bojovat nebudou muset,“ řekla Erminie. „Dám ti ale osobního strážce, který tě *bude* bránit až do posledního dechu.“ A jen to dořekla, zavolala Jewel. Stará fena k ní přiběhla a jako v Thendaře se jí podívala hluboko do očí. Erminie ji potom stejně

jako ostatní zvířata pokropila vodou a řekla: „Zbav se podoby, kterou nosíš, a přeměň se v podobu, která přísluší tvé duši.“

„Vždyť je to žena!“ zvolala dáma Jarmilla.

„Ale taková, jako ty sama — válečnice,“ uklidnila ji Erminie. K Alastairovi dodala: „Bude pro tebe bojovat, dokud jí nezhasne život v těle. Její přirozeností je bránit tě.“

Alastair se díval na rudovlasou ženu, která stála tam, kde byl dříve pes. Byla spoře oblečena v kůži a kolem pasu měla připoután meč.

„To je — to je *Jewel*?“

„To je forma, kterou Jewel přijala, aby tě střežila,“ odpověděla mu matka. „Je to skutečná podoba její duše, nebo alespoň obraz toho, jak sama sebe vidí.“ A Alastair si vzpomněl, že ho Jewel bránila od jeho prvních krůčků. Byla vlastně jednou z jeho nejranějších vzpomínek.

„Jestli ale nemá bojovat...“

„Neřekla jsem, že *ona* bojovat nebude,“ odpověděla Erminie. „Bránit tě je v její povaze — řekla jsem, že doufám, že nebudou muset bojovat ostatní zvířata. *Vypadají* jako armáda a víc snad potřebovat nebudeme. Bránit nás však nemůžou.“

Jewel si lehla Alastairovi k nohám. Alastair čekal, že mu každou chvíli začne lízat ruce a nevěděl, jak by reagoval, kdyby to skutečně udělala. Byla pořád psem, jako pes ale *nevypadala*. Vypadala jako válečnice. Jen její oči zůstaly stejné: velké, hnědé a oddané.

21. KAPITOLA

Alastair čekal ukryt v porostu, až se objeví Scathfellova armáda. Jeho vlastní vojsko — žalostně málo skutečných vojáků a „armáda“, kterou vytvořila jeho matka, když dala medvědům a zajícům lidskou podobu — čekalo s ním. Bylo tak velké, že až ho Scathfell nebo jeho vojenští poradci uvidí, obrátí se na útěk — nebo v to Alastair alespoň doufal.

Jestli ale Scathfell svým vlastním *laranem* prohlédne, jak to vojsko postavili, co potom? Alastair nemohl doufat, že by s takovými vojáky vybojoval jakékoliv vítězství. Jediné, co by dokázali, bylo rychle utíkat. Armáda vytvořená hlavně ze zajíců, by byla v utíkání výjimečně zdatná, pomyslel si s černým humorem.

Jewel mu spala u nohou. Když neměla na práci nic jiného než čekat, stočila se do klubíčka a usnula. To mu víc než cokoliv jiného připomnělo, že ať na sebe vezme jakoukoliv podobu, zůstane ve své podstatě jeho starým psem.

A tomu nerozuměl. Matka říkala, že ho Jewel bude bránit. Jak by ho tato podivně vypadající válečnice mohla bránit lépe než dobrý pes, kterým ve skutečnosti byla? I když ji měl velice rád, Alastair by byl prvním, kdo by přiznal, že jako lidská bytost nevypadá nic moc.

Když odjížděl z Thendary, matka mluvila o tom, že by sice mohla Jewel změnit, jako pes mu však poslouží nejlépe.

Teď jí ale Erminie dala lidskou podobu — co tím sledovala?

Na přemýšlení neměl moc času. Netrvalo dlouho a zaslechl vzdálené hřmění. Nikdy předtím takový zvuk neslyšel, nepotřeboval ale, aby mu někdo vysvětloval, co to je. Ten zvuk se nedal s ničím splést — Scathfellova armáda na pochodu. Alastair v něm také rozeznal vojenské polnice a bubny. Aidan nic takového neměl, jen svou čestnou stráž — dvacet mužů, nic víc. Tou podlostí se v Alastairovi vařila krev.

Jewel se mu u nohou zavrtěla a protáhla. Alastair jí pevně řekl: „Myslím, holka, že nadešel náš čas,“ a Jewel napůl zavrčela, napůl

zakňučela nadšením. Alastair byl vzrušený a zároveň měl strach. *Moje první bitva. Zabijí mě? Propadnu panice? Přežiji a setkám se znovu s Lenisou?* Téměř záviděl Connovi, že má s takovými věcmi alespoň trochu zkušenosti.

A potom kolem něho prosvítl šíp. Místo aby o své první bitvě přemýšlel, byl přímo uprostřed ní.

Erminie mu poradila, co dělat: byl to starý horský trik. V houštích za sebou slyšel těch několik mužů, co měl — a velké množství medvědů, zajíců a ježků, kteří na sebe vzali podobu člověka —, přeshlapovat a dělat rámus, jakoby tam ležela celá obrovská armáda. Jediným nepochybně lidským zvukem — a právě tím, který i veškerému zvířecímu praskání v křovinách dodával zdání lidskosti — bylo táhlé kvílení píšťaly, na kterou hrál starý Markos. Její zvuk se odrážel od okolních svahů a zdálo se, že píšťců je daleko víc. Alastair si nikdy předtím neuvedomil, jak těžké je odlišit jednu válečnou píšťalu od tuctu, když její zvuk zkresluje zarostlá úbočí.

Za stromy zaslechl, jak velitel vydává rozkaz k zastavení. Scathfell, nebo ten, kdo velel jeho vojsku, nečekal, že narazí na půltucet regimentů. A soudě podle hluku, to byla právě tak velká armáda, co na něj čekala v úkrytu lesa. Alastair už něco takového jednou slyšel — vyprávěla se stará historka o tom, jak jedenáct mužů a jeden píštětec zahnali na útěk dva regimenty. Ve větším měřítku to však ještě nikdo nezkoušel. Scathfell před sebou uvidí obrovské množství vojáků. Dříve nebo později by se začal divit, proč se k němu neblíží. Než se ale stačí vzpamatovat, vychrlí na něj těch několik mužů a pár žen, které má — dohromady sotva půltucet —, dávku šípů a šipek ze samostřílů. Bude to vypadat, že je jich daleko víc a Scathfell bude překvapený. Tím útokem se jim ho možná podaří zahnat na útěk dřív, než si vůbec uvědomí, o co jde.

Alastair se rozhlédl kolem sebe. Bylo jen spravedlivé, že těm několika věrným mužům, které měli, velel Conn — „mladý kníže“, se kterým již bojovali a kterého znali. Gavin jel vstříc králi, aby ho varoval a vyvedl z dosahu bitvy.

A na mně zůstalo, abych velel medvědům a králíkům, pomyslel si Alastair s trpkostí. Ať už jeho první bitva dopadne jakkoliv, nebude na ni vzpomínat s hrdostí. Velitel schovaný v křoví se stádem pře-

tvořených zvířat příliš hrdinská postava nebyla. Nejhorší na tom bylo, že nemohl dělat nic jiného. Jediné, co mu zbývalo, bylo dupat a hlučet v roští, pokud ten trik nechtěl odhalit Scathfellovi. Z toho by také nic dobrého nevzešlo.

A tak Alastair naháněl své vojáky v křovinách, za vydatné pomoci Jewel. Z její přirozené psí povahy jí zbylo dost, aby z honění zajíců měla upřímnou radost, ať už měli jakoukoliv podobu. Jen si dávala pozor, aby se od Alastaira příliš nevzdálila.

Situace se při veškeré své vratkosti na chvíli ustálila.

A potom je štěstí opustilo.

Jak později všichni Alastairovi říkali, nebylo to o nic víc než nevyhnutelná náhoda, že Jewel nahnala jednoho zajíce do cesty Scathfellovu vojákoví. Ten nelenil a proklál ho mečem, protože si myslel, že má proti sobě nepřítele. Když zajíc zemřel, nabyl opět svou přirozenou podobu. Vojákovy výkřiky: „Kouzlo! Je to podvod!“ zburcovaly ostatní a než stačil Alastair zavolat o pomoc, vehnali se do křoví a povraždili pár zajíců.

Ostatní, jak bylo v jejich povaze, se dali na útěk. Rozprchli se i veverky a ježkové, s medvědy to však bylo něco naprosto jiného. Alastair stačil jen zahlédnout, jak se na ně vojáci ve svém honu na zajíce vrhli. I když zajíci i medvědi vypadali jako neozbrojení lidé, bylo to jen vnější zdání. Zajíci byli bojácní a bezbranní, medvědi však jejich pravým opakem. Narazit na medvěda, dokonce i v jeho lidské podobě, byl strašlivý a smrtelný zážitek. Medvědi pořád měli své drápy a vůbec se jim nelíbilo, že na ně někdo útočí. V drápech a zubech rozzuřených medvědů zemřelo několik vojáků a jejich smrtelné výkřiky napověděly ostatním, že houština není tak snadný cíl, jak se zdálo.

Scathfellovi vojáci se vrátili k hlavnímu křídlu vojska, které bylo, jak si Alastair povšimnul, poněkud prořídle. Výborně, pomyslel si pochmurně. *Conn a jeho muži museli v tom zmatku napáchat značné škody. Doufám jen, že se Gavinovi podařilo včas setkat s králem Aidanem.* Potom začali Scathfellovi lukostřelci střílet naslepo do houští, ve kterém se skrýval Alastair se svými „muži“. Jejich počínání však mělo neočekávaný výsledek. Zasažení zajíci většinou umírali, medvědi však měli mnohem tužší kořínek. Nejenom že nepadli, ale

vyřítili se na cestu a roztrhali několik dalších vojáků. Scathfell se však své nejlepší příležitosti nehodlal vzdát a šípy neustále pršely.

Alastairem zmítalo pokušení schovat se za první skálu a počkat, až bude po všem. Potom si ale pevně připomněl, že je knížetem z Hammerfellu a kníže z Hammerfellu se během bitvy neschovává za skálu. Koneckonců, nebojoval za Hammerfell už nejméně tisíckrát? A i když to byly pouze vysněné bitvy v dětském pokoji, věděl, že kníže musí jít svým mužům příkladem. Navzdory svému strachu naháněl dál svou armádu a snažil se dělat takový hluk, aby si Scathfell myslel, že se jeho šípy míjejí cílem.

Potom najednou vylétl šíp a mířil přímo na Alastaira. Dřív, než si uvědomil, co se děje, zaštitila ho Jewel svým vlastním tělem. Kdyby bývala byla stále psem, šíp by jí prolétl nad hlavou a zasáhl Alastaira. V její lidské podobě jí však proklál hrdlo.

Alastair zasaženou Jewel objal, padl na kolena a se slzami v očích kolébal tělo starého psa, který se vrhl do cesty šípu určenému jemu. O kouzlu, kterým se to stalo, už nepřemýšlel. Věděl pouze, že neštěstím, které ho v bitvě nejosobněji postihlo, byl pes, který ho statečně bránil a položil za něj svůj život. Vrah Jewel stál nad ním a ohromeně na něj zíral. Alastair vytasil meč a než pochopil, co dělá, ležel tam ten muž mrtev.

Potom byl u něho Gavin a natahoval se, aby mrtvého psa odnesl.

„Ne,“ zarazil ho Alastair. „Ponesu ji sám.“ V hloubi srdce věděl, že to byla právě taková smrt, jakou by si chrabrý Jewel přála.

Pohupoval mrtvým psím tělem v náručí a neustále musel myslet na to, jestli to Erminie věděla — pokud to nevěděla sama Jewel.

22. KAPITOLA

Potom už z bitvy moc nebylo. O několik minut později požádal Scathfell o příměří. Alastair se zase vzpamatoval, oprášil se a s vlajkou míru vypochoďoval na mýtinu. Snažil se přitom vypadat co možná nejdůstojněji. Vyšel mu vstříc vysoký, statný horal s vlasy jako oheň a dvouhlavým orlem Aldaranů na prsou. Řezavým hlasem prohlásil: „Já jsem Colin Aldaran ze Scathfellu. Ty jsi, předpokládám, Hammerfell.“

„Ano, ale patrně ne ten, kterého čekáš,“ řekl Alastair ostře a Aldaran se samolibě zašklebil.

„Ušetři mě té historiky s ohněm a ostatními nesmysly,“ přerušil ho hrubě. „Už jsem toho slyšel tolik, aby mi bylo jasné, že to nepochopím. Teď chci vědět jedině. Proč ses proti mně spojil s lidmi z nížin a hasturským králem.“

Alastair o tom chvíli přemýšlel. „Až mi řekneš, proč se svými vojáky pochoduješ v plné zbroji proti králi Aidanovi a jeho čestné stráži, když do hor přichází jako soukromá osoba, aby urovnal krevní mstu mezi Hammerfelly a Storny...“

„Moc hezká pohádka,“ odfrkl si Scathfell posměšně. „Opravdu si myslíš, že jí budu věřit? Dokonce i tady v horách víme, že si nás chce Hastur podmanit.“

Alastair se odmlčel a v hlavě mu vířilo. *Chce* král Aidan opravdu vládnout v Hellersu? Alastair měl pocit, že král je v nížinách zaměstnán víc než dost a snaží se jen ukončit nesmyslné prolévání krve.

Colin ze Scathfellu se podíval na Conna, který se k nim přidal, a podivil se: „Oba naživu? Slyšel jsem, že dvojčata z Hammerfellu zahynula před mnoha lety. Teď už vím, že to bude dlouhý příběh — někdy bych si ho přece jen rád vyslechnul.“

„Určitě ho *uslyšíš*, a to jako baladu,“ slíbil Gavin, když se k nim připojil. Se smutkem se podíval na mrtvého psa, kterého Alastair položil na okraj mýtiny. „A bude v ní vystupovat i ona — fena, která

bojovala jako válečnice, aby zachránila život svého pána. Myslím, že by se uzavírání příměří měli zúčastnit i Aidan a Storn.“ Ukázal na dva muže, kteří se k nim blížili, doprovázeni Erminií, Floriou, Lenisou a dámou Jarmillou. „Tak tady budeme mít všechny zneprátené strany.“

Colin ze Scathfellu se usmál. „To není přesné. Pokud vím, tak s nikým tady v horách znepráten nejsem. I když můj bratranec z jihu dělá všechno pro to, aby se mu to podařilo. Nyní mi ale řekněte, proč jste proti mně ozbrojili všechny zajíce a medvědy, co jich v lesích je. Potom bychom si možná mohli promluvit o míru.“

„Velice rád,“ souhlasil Alastair. „S Aldarany nejsem ve sporu — alespoň pokud vím. Jedna krevní msta je víc než dost! Chopili jsme se zbraní, abychom ochránili krále Aidana, který přišel jen s necelými dvěma tucty čestných stráží, aby zprostředkoval jednání mezi mnou a lordem Stornem. K *tobě* žádné nepřátelství necítí — i když kdo ví, co řekne, až zjistí, že jsi proti *němu* vytáhl s armádou, zatímco on přišel v míru. Já bych to také rád věděl.“

„Tak se do toho dejme,“ řekl Colin ze Scathfellu poněkud podrážděně. „Vytáhl jsem proti Hasturům, kteří umírají touhou dostat Aldaran pod svou vládu.“

Král Aidan vyšel na mýtinu v doprovodu deseti mužů čestné stráže, několika pištců a Valentina Hastura. Colin se do nich zabodával pohledem.

„Kdybychom měli projednávat všechno, co mezi Hastury a Aldarany leží, byli bychom tady do zítřejšího slunce západu a ještě pořád bychom nebyli hotovi,“ pravil král Aidan. „Přišel jsem sem jen z jediného důvodu, a to abych urovnal nepřátelství mezi Storny a Hammerfelly.“

„Jak jsem to měl vědět?“ zeptal se Scathfell.

„Teď už to tedy víš,“ řekl Aidan, „a přistupme k *jedinému* důvodu, proč jsem tady. Ta msta se vleče již příliš dlouho a obě rodiny téměř vymřely — a ti, co zbyli, sotva tuší, kdo je v právu a komu bylo ukřivděno. Řekni mi, Storne, jsi ochoten stvrdit rukoudáním přátelství s lordem Hammerfellem a přísahat, že v těchto horách zavládne mír?“

„Ano,“ řekl Storn slavnostně. „A nejen to. Dávám mu svou praneť Lenisu za ženu, což spojí obě naše panství a zaručí pokoj dalším generacím.“

„S radostí se s ní ožením,“ odpověděl Alastair formálně, „pokud mě bude chtít.“

„O tom nepochybuji,“ ujistil ho Storn suše. „Vyslechl jsem ty sentimentální nesmysly, co o tobě povídala své guvernance, když jsi byl z doslechu. Nemám pravdu, děvče?“

Lenisa opáčila: „Když mi budeš říkat *děvče* takovým tónem a budeš mě chtít poslat z domu, jen abys tím urovnal nějakou starou mstu, obléknu zbroj a budu žít a zemřu neprovdána jako Sestra meče! Přijmeš mě, dámo Jarmillo?“

Dáma Jarmilla se zasmála a řekla: „Co bys dělala, kdybych souhlasila, hlupáčku? Bude daleko lepší, když si vezmeš Hammerfella a zplodíš s ním pětacet dcer. Ty se pak mohou chopit meče, když budou chtít.“

„Tak dobře,“ řekla Lenisa. „Když to pomůže urovnat tu krevní mstu...“

„Tak se můžeš obětovat,“ dokončil Alastair. „A už jsem řekl, že si tě vezmu, když s tím budeš souhlasit. Takže je to dohodnuto.“

„Když už mluvíme o svatbách,“ ozval se Valentine Hastur, „a dědici Hammerfellu jsou konečně zpátky na svém panství, kterého z vás mohu požádat o ruku vaší matky?“

„Nikoho žádat nemusíš,“ odmítla Erminie pevně. „Nikdo nemůže tvrdit, že už jsem na vdávání příliš stará. A o své ruce rozhoduji sama.“

„Vezmeš si mě tedy, Erminie?“

„Patrně už nejsem ve věku, abych ti dala děti...“

„Myslíš si, že mi na tom záleží?“ řekl prudce a vzal červenající se Erminii do náručí. Edric po ní šlehl rozhněvaným pohledem a řekl: „Velice dobře víš, že jsem jen čekal, až bitva skončí, abych se tě zeptal na to samé.“

„Ale Edricu,“ uklidňovala ho, „víš, že tě mám velice ráda jako přítele. Jestli si můj syn vezme tvou dceru, nebudeme také nejbližší příbuzní?“

„Co mi zbývá,“ podvolil se neochotně. „Takže všechno je už dohodnuto —“

„Jedna věc ještě *zbývá*,“ promluvil poprvé za celou tu dobu Conn. „To vyhánění mých lidí, aby na jejich místo přišly výnosnější ovce — to ničení jejich domovů musí přestat.“

Alastair řekl: „Upozorňuji tě, bratře, že jsou to *moji* lidé.“

„Potom,“ podíval se Conn svému bratrovi zpřímá do očí, „tě za ně naléhavě prosím — nebo za ně s tebou budu muset bojovat. Vyrostal jsem s nimi a dlužím jim svou podporu...“

„To, co si přeješ, ti slíbit nemohu,“ namítl Alastair. „Je zřejmé, že tyto hory se už pro zemědělství nehodí. A kdyby ses nad tím bez falešného sentimentu zamyslel, viděl bys to taky. Nikomu bychom nepomohli, kdybychom všichni hladověli, a jestli mi vyhrožuješ, musím ti připomenout — žádná půda ti nepatří, bratře.“

„Ne! To nedopustím!“ přerušil je Aidan. „Nedávno jsem získal pozemky na jižní hranici, kde je počasí mírnější a půda stále dobrá pro zemědělství. Když, Conne, přislíbíš, že budeš mým věrným mužem, rád ti je přenechám.“

„To ti slibuji,“ řekl Conn vděčně. „Kdokoliv bude muset odejít z Hammerfellu — nebo Stornu —, je na mých pozemcích vítán a může tam hospodařit. A jestli *chceš*,“ obrátil se k Florii, „jako muž bez majetku jsem ti neměl co nabídnout. Nyní se to díky králi Aidanovi změnilo. Půjdeš se mnou a staneš se mou ženou?“

Floria se zářivě usmála. „Ano,“ odpověděla. „Půjdu s tebou a stanu se tvou ženou.“

„A to je konec, jaký má každá správná balada mít,“ zvolal Gavin. „Spousta šťastných sňatků. A já z toho tu baladu udělám!“

„To rozhodně musíš, drahý chlapče,“ povzbudil ho Aidan radostně. „Nejvyšší čas, aby ses do toho dal.“

Gavin se zazubil.

„Začátek už mám,“ oznámil.

A každý v horách zná baladu o dvojčatech z Hammerfellu a starém psu, který zemřel, aby v poslední bitvě zachránil svého pána — ale jako ve všech skutečných baladách se v ní od té doby hodně změnilo.

Marion Zimmer Bradley

DĚDICI HAMMERFELLU

Z anglického originálu *The Heirs of Hammerfell*
vydaného nakladatelstvím Daw Books, Inc.

přeložila Iva Harrisová.

Redigoval Vít Haškovec.

Pro Knižní klub vydala Euromedia Group, k. s.,
v Praze roku 1998 jako svou 572. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

Technická redaktorka Alena Suchánková.

Počet stran 224.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk Graphischer Grossbetrieb Pössneck, GmbH, SRN.

Vydání první.